

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 151
15 Eylül 1992
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

"Şırnak sizin olsun"

DAĞLAR BİZİMDİR

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Halkla bağları zayıf olanlar güçlü gazetecilik örneği sergileyemezler

Özel savaşın yönlendirdiği basının dayattığı çerçeve aşılamıyor. Buna muhalefet etmek isteyen demokrat basın organları rolünü fazla oynayamıyor. Bizim yaptığımız değerlendirmeler, halk adına bazı doğruları söylemeyi amaçlamasına karşın, şimdiye kadar fazla güçlü verilemedi. Tabii ki halka bağlılığı zayıf olanlar güçlü gazetecilik örneği sergileyemezler. Türkiye'deki aydının halkla bağlarını düşünce ve yürekte yaşaması çok sınırlı. Tamamen cumhuriyetin, hatta egemen sınıf kültürü içinde yetişmiş ve bunu yırtamıyor. Bunu yapsa da sloganıcılıktan öteye götüremiyor. Halk adına basın-yayın görevini başarıyla yerine getirmek hala çözümlenmesi gereken bir çalışma.

Etkileme sınırlı kalıyor. Ve en önemlisi de, kadrosu bu işe kendini doğru vermeyi bilmiyor. Halkı aydınlatma, onları örgütleyerek doğrulara çekme görevini profesyonel bir meslek olarak yapamıyorlar. Hiç şüphesiz

Devamı 12. sayfada

DEĞERLİ YURTSEVERLER!

Bugünden itibaren ülkedeki tüm gelişmeleri, 24 saat boyunca 77 57 22 No'lu telefonumuzdan öğrenebilirsiniz!

BERXWEDAN'DAN

AYIN GÜNDEMİ

ABD emperyalizminin yerleştirmek istediği Ortadoğu düzeninin kaba çizgileri özellikle son gelişmelerle birlikte ortaya çıktı. Geçen ay Mesut Barzani ve Celal Talabani'nin ABD'deki ziyaretleri, bu ziyaretler sonrası elde ettiğimiz bilgiler, İsrail ve Suriye'nin Golan tepeleri hakkında anlaşma çabaları, çeşitli emperyalist ülkelerin Irak rejimine karşı takındığı yeni tavırlar, Irak'taki şiilere de yeni bir statü tanınması yönünde atılan adımlar bize emperyalizmin Ortadoğu'da neler yapmak istediğini gösteriyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, Ortadoğu'da emperyalizme ve onun yeni dünya düzenine başkaldıran, statükoyu bozan, emperyalizmin çizdiği sınırları tanımayan, bu yönüyle emperyalizmi ürküten bir karşı koyuştur.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına karşı, bütün dünya emperyalistlerinin desteğini alarak ona karşı savaşan TC, yenilginin eşiğine gelmiştir. Ve emperyalist ülkeler bu durum karşısında Çekiç Güç'ü Kürdistan'a yerleştirerek direkt müdahale etme, izleme, gözleme işini yapmayı önemli buldular.

Kürdistan sorunu sadece Kürtleri ilgilendiren bir sorun değildir. Irak, İran, Suriye, Türkiye'yi çok yakından ilgilendiriyor. Son gelişmeler ve bu gelişmelerin dayat-

Devamı 26. sayfada

Cesaret, fedakarlık ve militanlığın adı

Abdullah EKİNCİ

PKK IV. Kongresi'nin Abdullah Ekinci ile ilgili kararı:

Abdullah Ekinci (Gözlüklü Ali) arkadaşın durumu:

Orta Eyalet sorumlusu ve Askeri Konsey üyesi sıfatıyla partiye ve halka değerli hizmetleri olan Abdullah Ekinci yoldaş, Kör Cemal ve Fatma unsurlarının temsil ettikleri tasfiyeci ve feodal-komplocu anlayış tarafından bu hizmetleri ve konumu gözden düşürülerek intihara sürüklenmiş ve şehit düşmüştür.

Bu durumu dikkate alan komisyonumuz, Abdullah Ekinci yoldaşın bu konumunun tekrar iade edilmesini, halka ve partiye geçen değerli hizmetlerinin bu kapsamda değerlendirilmesinin karar altına alınmasını yüce Parti IV. Ulusal Kongre platformuna önerir.

24.12.1990

Yazmak; bazen insanı rahatlatıyor, bazen de zorluyor. Kalemi eline alınca dakikalarca düşünüyor. Konuya nereden giriş yapacağını tasarlıyor. İlk satırlarda bazen tıkanıyor, beğenmiyor yazdıklarını, kağıdı buruşturup çöp sepetine atıyor. Bir daha düşünüyor. **Abdullah Ekinci**'yi yazınca böyle bu ruh haleti içindeyim. Konu çok önemli. **Abdullah**'ı çok yakından tanıyoruz. Yıllarca aynı evde kaldık. Aynı zorluklara katlandık. Acıtatlı çokça ortak anılarımız oldu. Aslında **Abdullah**'ı kısa bir yazıyla anlatmak zor, yaşamı bir roman oluşturacak kadar zengin.

1977 yılındaydı ilk tanışmamız. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk tohumları atılıyordu Bingöl'de. **Abdullah** bu düşüncelerin çiftçisiydi o yıllarda. Faşist çeteler Bingöl'de yurtseverlere göz açtırmıyor, en değerli insanları güpe gündüz sokak ortasında kurşunluyorlardı. Adana Ticari İlimler Akademisi'nden mezun olan **Abdullah**, devrimciliği meslek edinerek Bingöl'de kalmayı kararlaştırdı. Silahı çok seviyordu. 14'lüsü belinden hiç eksik olmazdı. Tartışmalarda olduğu gibi, nerede bir çatışma olsaydı, **Abdullah** mutlaka orada bulunurdu. En tehlikeli, en riskli eylemlere girer, kafasına koyduğunu mutlaka yapardı. Sürekli güleryüzlüydü. Morali bozulmaz, kimsenin moralini de bozmazdı. Kelimenin gerçek anlamıyla bir eylem adamıydı. Sade bir dili, keskin bir zekası vardı. Eğer bir şey yapılması gerekiyorsa, O kesin yapardı.

Arkadaşlarını ve halktan insanları çok sever, onlarla rahat iletişim sağlardı. Düşmanları bile **Abdullah**'ı severdi. "Altın gibi çocuk" kelimesi tam ona uygundu. 1978'lerde **Abdulah** siyasi olarak gelişti ve Bingöl'e sığmadı artık. Dersim'e, Elazığ'a, Muş'a kadar uzandı. Bölge sorumlusu olarak geniş bir alanda faaliyet yürüttü.

Bir defasında karşılaştığı tehlikeyi nasıl atlattığını anlattığında, Onun ne yaman bir militan olduğunu daha iyi anladık. *"Bir arkadaşla birlikte Bingöl'lü devrimci katili bir faşistin kapısında pusuya yatmış, adamın dışarı çıkmasını bekliyorduk. Aniden bir polis arabası geldi. Kapıları açıldı. Arabadan inen polisler silahlarını bize doğrultarak teslim olmamızı istediler. Tabancam parkamın cebinde, elim tetikte, mermi atışa hazırdı. Teslim olmak aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Bana yakın olan polise teslim oluyormuşum gibi yaptım. Cebimdeki elimi polise doğrultarak tetiği çektim. Polis düştü, biz caddeden koşmaya başladık. Arkadan kurşun yağmur gibi geldi, yara aldık. Ama koşuyoruz. Öylece kurtulduk"* demişti.

12 Eylül öncesi, Siverek'te M. Celal Bucak çetelerine karşı gelişen mücadeleye katılmak için Siverek'e gitti. Artık bir kır devrimcisiydi O. 12 Eylül'den sonra Lübnan'a gittiğini duyduk ve artık haber alamadık. Ölüm haberi diğer şehitlerimizin ölümü gibi değildi. Duyduğumuzda şaşırmıştık. Gerçeği öğrenene kadar da **Abdullah**'ın durumu bizim için bir sırdı.

1991'de ailesi ile görüştüğümüzde, onlar da bilgi sahibi değildi. Partinin yayınlarında **Abdullah**'ın ölümü ile ilgili yazı yayınlanmamıştı. Şehitlerin fotoğrafları arasında, Onun fotoğrafı yoktu. PKK karşıtı olan çevreler bu durumu kullanarak birçok söylenti yaymışlardı. **Abdullah**'ın yakınlarını parti karşıtı duruma getirmek için yoğun çabalar harcamışlardı. **Abdullah** tanınan, sevilen bir devrimciydi, gerçeğin açıklanmaması art niyetli çevrelerin işine yaramıştı.

Nitekim bazı yakınları, *"Biz Abdullah'ın durumunu birkaç kez partiyle ilişkisi olan kişilere sorduk, bize çok çelişkili cevaplar verdiler. Bu da kuşkularımızı artırmaktan başka bir işe yaramadı"* dediler.

Devrimci mücadele Kürdistan gibi bir ülkede çok zordur. Bazen insanın tüylerini ürperten durumlar ortaya çıkarıyor. Eski Kürt kişiliği, entrikalar çevriliyor. Kim bilir **Abdullah** Hakkari'de kaç tane entrikaya tanık oldu? Dürüstlüğü ile fedakarlığı ile kaç entrikacının yaptığını iyi niyetle yorumladı. Belki herkesi kendisi gibi dürüst, melek zannetti. Başkalarının işlediği hataları normal hatalar olarak gördü. Eski arkadaşlarının bir kısmı kahramanca düşmanla çatışarak şehit düştü. Bir kısmı düşmana sığınıp ihanet etti. Bir kısmı entrikacı oldu. Bu durum, **Abdullah**'ı çok derinden sarstı, etkilediği muhakkaktı. Nitekim o dönemde **Abdullah** ile birlikte olan bir silah arkadaşı: *"Çok atikti. Askeri konularda çok yetkindi. Askeri konsey üyesi ve Şemdinli baskınının komutanı oydu. Yıldırım hızı ile şehri basıp, kayıp vermeden geri çekilmişti. Hidayet Bozyiğit'in düşmana teslim olmasından, Kör Cemal'in ve diğer bazılarının entrikalarından ve ayrıca yaşanan birçok sorundan dolayı, içine kapanmıştı. Büyük sorumluluklar almak istemiyordu. Sadece iyi bir asker olarak savaşmak istiyordu."*

Akademi'ye gittiğimizde yine öyle içine kapanmıştı. Hepimizin hataları vardı. Belki en az hata işleyenlerimizden biri de **Abdullah**'tı. Bu yüzden Başkan APO, Ona hepimizden çok değer veriyordu. Ama **Abdullah**'la çelişkileri olanlar da vardı.

Toplantılara katılıyor, dinliyordu. Ama sorumluluk almamakta diretiyor ve nedenlerini izah etmiyordu. Bu yüzden eleştiriler alıyordu. Son olarak 'Berlin', 'Ve Çeliğe Su Verildi' kitaplarını okuduğunu biliyorum.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin bir takımında oturuyorduk, bazı arkadaşlar dersteydi. **Abdulah**'ın kendine silah sıktığı haberi geldi. Koşarak olay yerine gittik. Başına silah sıkmış can çekişiyordu. Hemen hastaneye kaldırdık. yolda şehit düştü.

Ölümü tartışma konusu oldu. Bazı arkadaşlar, *"Devrimciler, intihar etmez. Şehit olarak kabul etmeyelim"* dediler. Bir grup arkadaş bu görüşe karşı çıktı. *"Şehittir tören yapalım"* dediler. Anlaşma sağlanmayınca o gün Akademi'de olmayan Başkan'a haber iletildi. Gelen talimat, *"Şehittir, tören yapılsın"* içerikliydi. Tören yapıldı ve gömüldü.

Abdullah'ın böyle bir yola başvurması doğru değildi. İradesi, sabırlı olması gerekiyordu. Bazen haksız olanlar haklı, haklı olanlar haksız konuma düşebilirler. Ama bu geçicidir. Tarih hiçbir zaman yargısını haksızlardan yana vermemiştir. Nitekim süre içinde bütün gerçekler ortaya çıktı. **Abdullah** hakkında belirli bir dönem suskunluk olmasına rağmen, PKK IV. Kongresi **Abdullah**'ı Kongre Kararı ile parti şehidi ilan etti. Kürdistan halkı ve onun önderliği, **Abdullah** yoldaş gibi fedakar, cesur insanların emeğini, mücadelesini unutmadı. Şehitlere hak ettikleri değeri verdi.

Kürdistan toplumu alt üst oluyor, yüzlerce trajedi yaşanıyor. Bundan sonra da yaşanacak. Niye bunlar böyle oluyor? diye soranlar; kavganın uzağında durmuş, her şeyi tozpembe görüyorlar. Soru soranlar, merak edenler kavganın içine girip gerçeklerle yüzyüze gelmek istemezler. Kürdistan devrimi insanın kendisiyle, insanın ailesiyle, yakınıyla, arkadaşıyla kavgasıdır. Kendini, ailesini, arkadaşını değiştirmesidir. Bunu anlamak istemeyenler, bundan doğan trajedilere de bir anlam veremezler. Bunu anlatmamız gerekiyor.

B

Berxwedan
Rojnameya Kurdî û Tirkî
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
NAVENDA NÛÇEYAN
(HABER MERKEZİ)
Tel.: (49-0211) 77 57 22
Fax: (49-0211) 77 35 03

Çap: Druckhaus Bonn
Belavkirin: Agri Verlag Köln
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Gerilla, savaş kurallarına bağlı kalırken, TC savaşı sivilleştiriyor

TC, ULUSLARARASI SAVAŞ SUÇLUSU İLAN EDİLMELİDİR!

Bütün dünya kamuoyuna bir kez daha duyuruyoruz, savaşın kanlı bir biçimde yaygınlaştırılmasında tek sorumlu ve suçlu taraf TC'dir. Ordumuz ARGK, TC'nin bu saldırıları karşısında, onun anladığı dilden cevap verecektir. Fakat zor koşullara rağmen uluslararası savaş kurallarına sonuna kadar bağlı kalmayı da esas alacaktır

TC, Şırnak katliamı ardından Kürdistan halkına yönelik katliamlarına sistemli bir şekilde devam ediyor.

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin askeri ve siyasi alanlarda sağladığı gelişmeler karşısında, TC yürüttüğü özel savaşı daha da tırmandırıyor. Bu savaş sadece Kürdistan halkının askeri güçlerine yönelik değil, tamamen sivil halkımızın kendisine karşı da yürütülüyor. TC'nin yoğunlaştırdığı bu savaş hiçbir insani kurala bağlı kalmadığı gibi, uluslararası savaş yasaları ve hukuku da tamamen bir kenara itiyor.

PKK ile hakımız hiçbir dönemde olmadığı kadar iç içe geçmiş ve ikisini birbirinden ayırmak olanaksız bir duruma gelmiştir. Bu gerçeği TC yetkilileri de yaptıkları açıklamalarda itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Fakat TC, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı bu boyutunu kabul edip gerçek çözüm yollarına başvuracağına, savaşı sivilleştiriyor. Nitekim son günlerde görüldüğü gibi artık gerillalarla birlikte halkı da karşısında bulunca savaşı Kürdistan'ın bütününe yönelterek dünyanın gözleri önünde her yaştan sivil insanlarımızı ve coğrafyamızı vahşet düzeyinde bir barbarlıkla katletmektedir. Son bir ay içinde yüze yakın sivil ve savunmasız insan katletmiştir. Şırnak halkı uğradığı katliam ardından direnişe geçerek dağlara yerleşti. Halkımızın tüm yoksulluğuna rağmen Şırnak halkına büyük fedakarlıklarla topladığı yardımın TC'nin resmi güçleri tarafından Şırnak halkına ulaşması engelendi ve yardım malzemeleri talan edildi. Yine Çukurca ve Kerboran ilçelerinde de Şırnak'a benzer katliama başvurularak halkımız sindirilmek istendi. Ve yapılan bu katliamlar kamuoyu yanıltılarak ARGK güçlerinin üzerine atılmak istendi. Bunun da ötesinde, başta Şemdinli olmak üzere Kürdistan'ın daha birçok il ve ilçesi askeri abluka altına alındı. Halkımızı her an katliamlara maruz bırakmanın yoğun hazırlıkları hala sürdürülmektedir.

Yine Cudi ve Gabar dağları günlerdir yoğun bombardımana tabi tutulmaktadır. Buradaki köy ve mezralar bombalanırken, Hisar ve Çağlayan köyleri ateşe verilerek yakılmış, çok sayıda sivil insanımız dumandan boğularak veya ateşten yanarak ölmüştür. Kürdistan'ın birçok alanında yapılan operasyonlarda savaş uçakları ve helikopterler de kullanılmaktadır. Bingöl'ün Genç ilçesi ve civarında günlerce süren çatışmalarda ARGK gerillaları Türk askeri güçlerine büyük kayıplar verdirip başarılı bir şekilde üslerine döndükten sonra, bunu kabullenemeyen TC bir yandan sivil halk üzerinde terör estirirken, diğer yandan ise ormanları ateşe vererek doğamızı acımasızca katletmektedir. Yine 4 Eylül 1992 günü Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Goderne köyünde bütün köy halkı meydana toplatılarak TC askeri güçleri tarafından kurşunlanmışlardır. Bu olayda 4'ü çocuk olmak üzere 20 sivil insanımız katledilmiştir. Bir babanın gazetecilere söylediği "Bebek de mi teröristir?" sözü, TC'nin vahşetinin düzeyini ortaya koymaktadır.

8 Eylül günü: Diyarbakır Ergani ilçesinde 8 Eylül gecesi, saat 9.15 sularında bir gerilla birliğimiz koruculara yönelik gerçekleştirdiği bir baskın eyleminde iki korucuyu öldürdü, 4 korucuyu da yaraladı.

Dersim Eyalet Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliğimiz Erzincan-Erzurum arasında bulunan bir tren istasyonuna yönelik yaptığı baskında, tren istasyonunu tamamen imha ederek düşmana milyarlarca liralık zarar verdirdi. Durdurulan "Doğu Ekspresi" yolcuları içinde bulunan 2 subay öldürülürken, gerillalar bir askeri de yanlarına alarak götürdüler.

Düşmanın Cudi, Gabar, Elma dağı, Uludere ve Çukurca'ya yönelik yaptığı saldırılarda çıkan çatışmalarda toplam 17 asker öldürüldü, 34 asker de çeşitli yerlerinden yaralandı.

Nusaybin şehir merkezinde 1 kontra ve 1 polis ölümle cezalandırılıdı.

Eruh'un Balveren köyü yakınlarında çıkan çatışmalarda 5 düşman askeri öldürüldü.

Bingöl'ün Kığı ilçesi Yedisu Nahiyesi'nde çıkan çatışmada 3 korucu ve 4 asker öldürüldü, 1 gerillamız da hafif şekilde yaralandı.

Düşmanın Ağrı şehir merkezi yakınlarında bir gerilla grubumuza yönelik attığı pusuda gerilla biliğimiz hiç bir kayıp vermezken 20 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. İkinci bir gerilla birliğimiz de operasyondan dönen bir askeri aracı tamamen imha etti, aracın içinde bulunan 8 asker de öldü.

26 Ağustos 1992 günü Mardin'in Savur, Hakkari'nin Çukurca ilçeleri ile Batman'da gerillalarımızla düşman güçleri arasında çıkan çatışmalarda 1 subay, 2 astsubay, 1 uzman çavuş ile 17 asker öldürüldü. Çatışmalarda 5 asker ile 10 korucu gerillalarca esir alındı. Diyarbakır-Lice karayolunu denetleyen bir gerilla birliğimizin durdurduğu araçta 10 asker araçtan indirilerek ölümle cezalandırıldı. Bingöl'ün Genç ilçesi kırsal kesiminde operasyona çıkan helikopterlerden biri gerilla birliğimiz tarafından Afarof silahıyla düşürüldü. Helikopter pilotu binbaşı Oğuz Özkan da helikopterle birlikte parçalandı. Hak-

Alan karakol baskını

30 Ağostos 1992 gecesi sabaha karşı 150 kişilik bir gerilla grubunun Alan Jandarma Karakolu'na yaptığı bir baskınla 10 saat karşılıklı bir çatışma yaşandı. Çatışma sonrası Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nce basına yapılan açıklamada her zaman olduğu gibi yine en seçkin yalanlar atılarak 43 gerillanın öldürüldüğü, çok sayıda da gerillanın yaralandığı, gerillaların ölülerini ve yaralılarını kaçırdığı açıklandı.

Bizzat baskın eylemine katılan yaralı bir gerilla sorularımızı telefonla Şemdinli'nin bir köyünden yanıtladı:

Bize baskın eylemini nasıl yaptığınızı anlatır mısınız?

– Sabah saat 5.00 sularında Alan Karakolu'na saldırı hazırlıklarımızı tamamladık. Önce ele geçireceğimiz tepe mevzilerinin yakınında mevzilendik. Yol kesme gruplarımız yola mayın döşediler. Saat tam 5.00'i beş geçe mevzilere saldırıyı başlattık. Çatışmanın başlamasından yaklaşık bir, birbuçuk saat sonra panzerler geldi. Mayınladığımız yoldan değil de başka yollardan geldiklerinden karakola ulaştılar. Ama biz yaklaşık 60 mevziyi imha ederek askerlerin tümünü öldürmüştük. Karakolu da havan topları ve roketlerle bombalayıp imha etmiştik.

İmha derken neyi kast ediyorsunuz?

Tüm mevzilere roketatar ve havan toplarıyla saldırı yaptık, yani hiçbir asker kurtulmadı. Tüm mevziler zaten birbiriyle bağlantılıydı. Saldırı grupları mevzileri kısa sürede ele geçirdiler, görebildiğim kadarıyla düşmemiş tek bir mevzi kalmıştı. O mevzide de büyük silahlar vardı. Ama karakol ateş alarak içinde depolanmış silahlarla infilak etti. Peyderpey büyük gürültülerle patlıyordu. Benim bulunduğum mevzinin çevresine çok sayıda mayın döşenmişti. Topların isabet ettiği bazı mayınlar patlayınca 5 arkadaşımız şehit düştü, ben de orada yaralandım. Gün doğduğunda helikopterler gelmeye başladı. Ateş açtığımızda geri kaçtılar. Uçaklar gelince helikopterler de geri döndüler. Doçkamızın hedef alanına giren bir helikopter yara aldı, zannedersem sonradan düştü. Çatışmanın 5'inci saatinde, planladığımız şekilde üslerimize geri çekildik. Çekilme sırasında 10 arkadaşımız daha mayınlanmış bir bölgede şehit oldu, 10 arkadaşımız da hafif yaralandı.

kari'nin Yüksekova ilçesi Yazılı köyü Demirli mezrasına giden bir askeri konvoya pusu kuran bir gerilla birliğimiz 7 askeri öldürdü, 15 askeri de yaraladı. Yaralanan askerler arasında ölenlerin olduğu bildirildi. Şırnak'ta çıkan çatışmada 1 helikopter düşürüldü. Düşman, helikopterinin parçalarını kamyonlara yükleyerek Diyarbakır'a götürdüğü gözlendi.

17 Ağustos günü bir gerilla birliğimiz Diyarbakır'ın Lice ilçesinde bir karakol baskını yaptı. Karakol yerle bir edildi. Bir birliğimiz karakola gelecek takviye gücü engellemek için karakola gelen yola pusu kurdu. Karakola gelmekte olan düşman konvoyu gerillamızın pususuna düştü.

Ağır silahlarla düşman güçlerini döven birliğimiz 3 panzeri tamamen savaş dışı bıraktı. İlk belirlemelere göre 11 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı. Karakol baskını eyleminde muhabirlerimiz en az 23 askerin öldüğünü bildirdiler.

Urfa'nın Suruç ilçesinde çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü. Suruç ilçesi Mürşitpınar Karakolu yakınlarında saat 22.00 sularında çıkan çatışmanın 1 saat sürdüğü bildirilirken, gerillalardan hiçbir kaybın olmadığı da belirtildi.

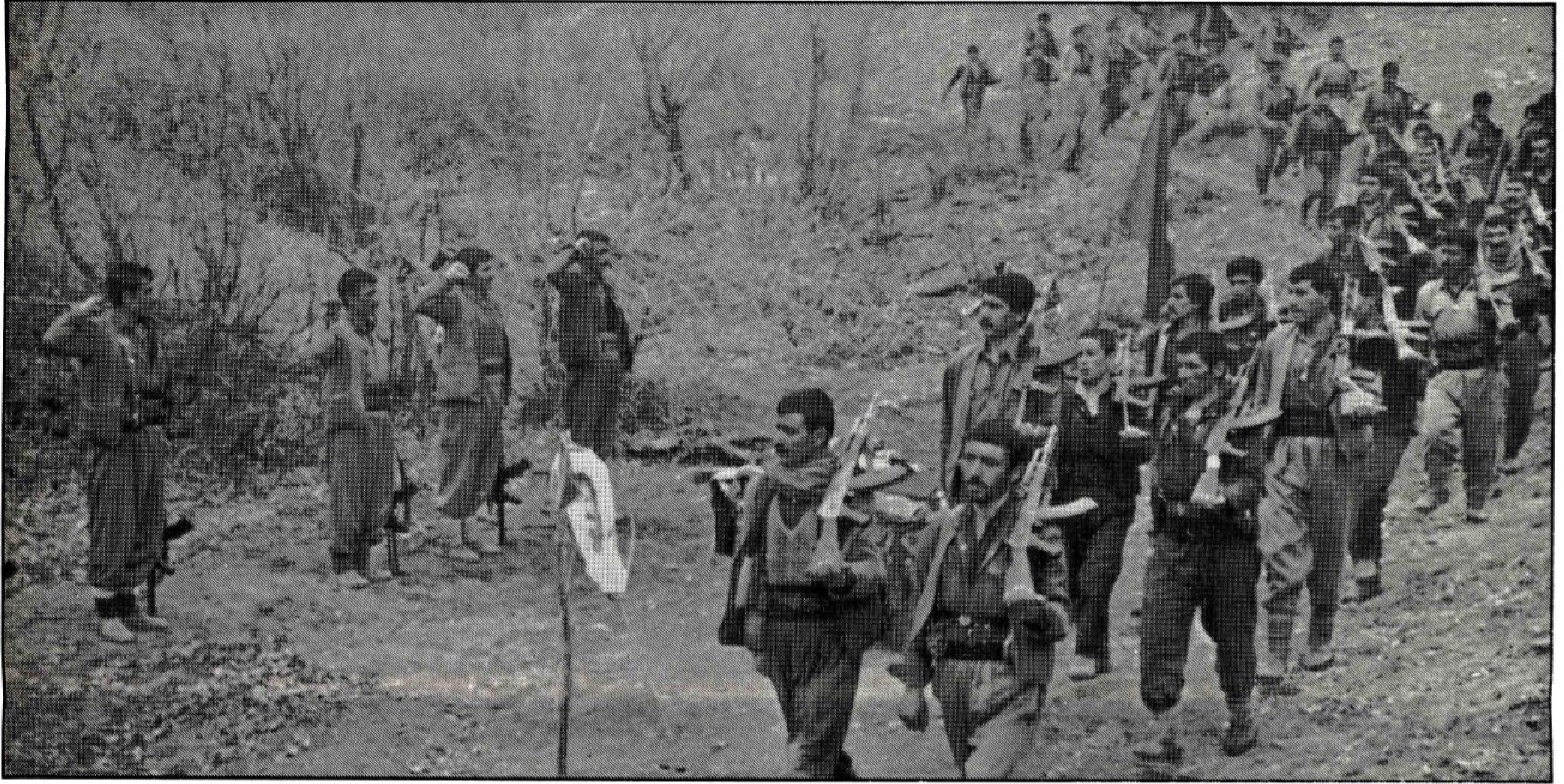
Adana'nın Bahçe ilçesine bağlı Kızılağaç köyü yakınlarında karayolunu kesen bir gerilla grubumuz yol denetimi sırasında araçlarda bulunan biri çavuş 4 askeri suçlarından dolayı ölümle cezalandırdılar. Devletle işbirliği halinde olan ismini öğrenemediğimiz bir şirketin iki yolcu otobüsünü de ateşe veren gerillalar kayıp vermeden olay yerinden uzaklaştılar.

Diyarbakır'ın Çınar ilçesine bağlı Özyar köyüne yapılan baskında 4 korucu öldürüldü.

15 Ağustos kutlamaları sırasında düşmanın halkın üzerine ateş açması sonucu Ergani, Malazgirt, Hazro, Lice, Kocaköy'de toplam 16 yurtsever şehit edildi.

Norşin'in Serêgolê köyünde çıkan çatışmada 1 çavuş, 8 asker öldürüldü.

ARGK eyalet komutanlıklarından gazetemize ulaşan eylem bilançosu

■ ■ 29 Haziran'da Dersim-Ovacık'ta ARGK gerillaları ile TC ordu birlikleri arasında çıkan bir çatışmada 6 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı. Gerilladan herhangi bir kayıp yok.

■ ■ 10 Ağustos günü Dersim şehir merkezinde bir panzer pusuya düşürüldü; içinde bulunan 2 subay ile 6 asker öldürüldü.

■ ■ 30 Ağustos günü, daha önce iki ARGK gerillasının şahadetinde rol oynayan Rıza Doğan isimli bir ajan Dersim'de ölümle cezalandırıldı.

■ ■ 14-15 Ağustos günlerinde Divriği özel tim binası roketlendi. Gerillanın bu eyleminde özel timlerden ölü ve yaralı sayısı kesin olarak saptanamadı. Ayrıca Orman Müdürlüğü binası yakıldı.

■ ■ 20 Ağustos'ta Mazgirt'in Yeşilbaba köyünde TEK'e ait bir araç yakıldı. Müdahaleye gelen TC güçleri, eylemi gerçekleştiren ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürüldü. Pusu eylemi sonucu çıkan ve bir gün boyunca süren çatışmada 5 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Gerilla kayıp vermeden üssüne çekildi.

■ ■ 26 Ağustos günü Pülümür-Balkaya Karayolu'nu kesen ARGK gerillaları, maden işletmesine ait özel bir aracı yakarken, 4 askeri de öldürdüler.

■ ■ 28 Ağustos'ta Mazgirt'in Peri nahiyesini basan ARGK gerillaları, burada bulunan askeri karakolu bastılar. Baskın eylemi sonucunda karakol binası imha edilirken, 9 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

Ayrıca nahiyede bulunan PTT ve belediye binaları ile bu kurumlara ait araçlar tahrip edildi. Bunların yanısıra gerici ve faşist güçlere ait işyerleri tahrip edildi.

■ ■ 31 Ağustos günü Dersim'de Ferhan Yıldırım isimli ajan ölümle cezalandırıldı.

■ ■ Diyarbakır Cezaevi'ndeki ihanetiyle ünlü hain Yıldırım Merkit'in kaldığı eve 31 Ağustos günü baskın düzenleyen ARGK gerillaları, onu evde bulamayınca evini ateşe vererek yaktılar.

■ ■ 30 Ağustos'ta Diyarbakır ovasında, Diyarbakır-Lice yolu üzerindeki bir petrol arama tesisine bir gerilla birliğimiz saldırı düzenledi. Tesis tamamen yakılarak imha edildi. Üç ufak el telsizi ve bir büyük sırt telsizi kamulaştırıldı.

■ ■ 31 Ağustos sabahı saat 7 sıralarında Silvan yakınlarında bir düşman konvoyu pusuya düşürüldü. 2 araç darbe alırken, 2'si subay toplam 4 asker öldü, 5 asker de yaralandı.

■ ■ Bu eylem üzerine takviyeye gelen düşman gücü, Genç ilçesinin hemen çıkışında pusuya düşürüldü, 3 araç yanarak tamamen imha oldu. Düşmanın çok sayıda ölü veya yaralısı oldu. Ancak kesin sayıları tespit edilemedi. Aynı alana müdahale için gelen bir helikoptere ateş açıldı, helikopter yara alarak geri döndü.

■ ■ 31 Ağustos günü bir gerilla birliğimiz Muş-Bingöl sınırında bir yolcu trenini durdurarak kimlik kontrolü yaptı. Kimlik kontrolü sonrası tren vagonlarının önemli bir kısmı raylarından çıkarıldı.

Olaya müdahaleye gelen düşman güçleriyle gerilla birliğimiz arasında çıkan çatışmada bir subay ve bir asker öldü.

■ ■ 23 Ağustos'ta Oramar'da çıkan çatışmada 15 asker ve 7 çete öldürüldü. Bu çatışmada 4 gerilla şehit düştü.

■ ■ Tatvan ve Ahlat'tan iki gün içinde ARGK saflarına 33 yeni savaşçı katıldı.

■ ■ 4 Eylül günü Mavan Taburu'na yapılan bir baskında 6 düşman askeri öldürürken, 8 asker de yaralandı. Eylemde 1 adet MG-3 ele geçirildi.

■ ■ Genç-Silvan bölgesinde bulunan korucularla, bir gerilla birliğimiz arasında çıkan çatışmada 3 korucu ile 5 korucu yakını öldürüldü, 2 korucu de birlikte götürüldü.

■ ■ 24 Ağustos günü Cilo Dağı'nın yakınlarındaki Mevi köyü civarlarında TC ordu birlikleri ile ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada 14 asker öldürüldü, 6 gerilla da şehit düştü. Bir gün süren çatışmada şehit düşen ARGK gerillaları şunlardır: Aziz KOLYE (Serihildan, 1972 Mardin doğumlu), Ramazan ARAP (Ferit, 1968 Artvin doğumlu), Şerif ÇOLBAN (Reyber, 1979 Cizre doğumlu), Ahmet OĞUZ (Şahin, 1975 Eruh doğumlu), Mecit Navşev HASAN (Naci, 1970 Duhok doğumlu), Mehmet KIRICI (Behzat, 1973 Bulanık doğumlu).

■ ■ 6 Eylül günü Ergani'ye bağlı Malikosa köyünde düzenlenen gerilla baskınında 2 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ ■ 9 Eylül günü akşam saatlerinde Uludere'nin Roborski köyü karakolu tepecilerine karşı bir gerilla birliğimizin gerçekleştirildiği baskında 30 asker öldürüldü.

Eylemde gerillalarımız tarafından ele geçirilen malzemeler şunlardır: 1 A-4, 6 G-3, 1 BKC namlusu, 5 sırt çantası, 6 G-3 şarjörü, 280 A-4 mermisi, 1 gece dürbünü.

■ ■ 7 Eylül günü Gabar Dağı'nda TC ordu birliklerine kurulan gerilla pususu sonucu 15 düşman askeri öldürüldü. Eylemde 3 G-3 ve 1 Lav silahı ele geçirildi.

Peki TC'nin yaptığı açıklamada İran'dan gelip eylem yaptığınızı söylüyor, bu iddiaya ne diyorsunuz?

Biz Çatak grubuyuz. Ben bir senedir bu alandayım ve İran'a hiç gitmedim. Bakın sizinle Şemdinli'nin bir köyünde konuşuyorum iste ispatı bu.

Çatışmada ilgimi çeken bir noktayı aktarayım. Bir mevzide bize ateş ediliyordu. Zannedersem Karnas silahıyla... Bu mevzide bulunanlar çok usta atıcılardı, yani atışlarından bunların asker olmadıkları anlaşılıyordu. Bizim grup geri çekilirken ben de mevzi değiştirmek için ayağa kalktığımda 100 metre kadar ilerimde bana doğru gelen 20 kişilik bir grup gördüm. Giysileri tıpkı bizim giysilere benziyordu. Arkadaşlarım zannedip onlara doğru yürüdüğümde bana ateş ettiler. Kendimi yere atarak "ateş etmeyin benim" diye bağırdım, ateşe devam ettiler. Üst tarafımda mevzilenen arkadaşım, "onlar İran KDP'sinin adamlarıdır, mevziden çıkma" diye bağırınca yerimden kalkmadım. Arkadaşım onları ateş yağmuruna tutunca ben kaçarak kurtuldum.

İran KDP'sinin adamları olduğuna emin misiniz?

Evet mevzideyken onları dikkatlice izledim. Konuşmaları bana kadar ulaşıyordu bozuk bir Türkçe konuşuyorlardı, Kürtçelerini de anlıyordum. Sınır boylarında Türk ordusuyla birlikte çalışıyorlar. Bunu daha önce biliyorduk.

Baskında asker veya malzeme ele geçirdiniz mi?

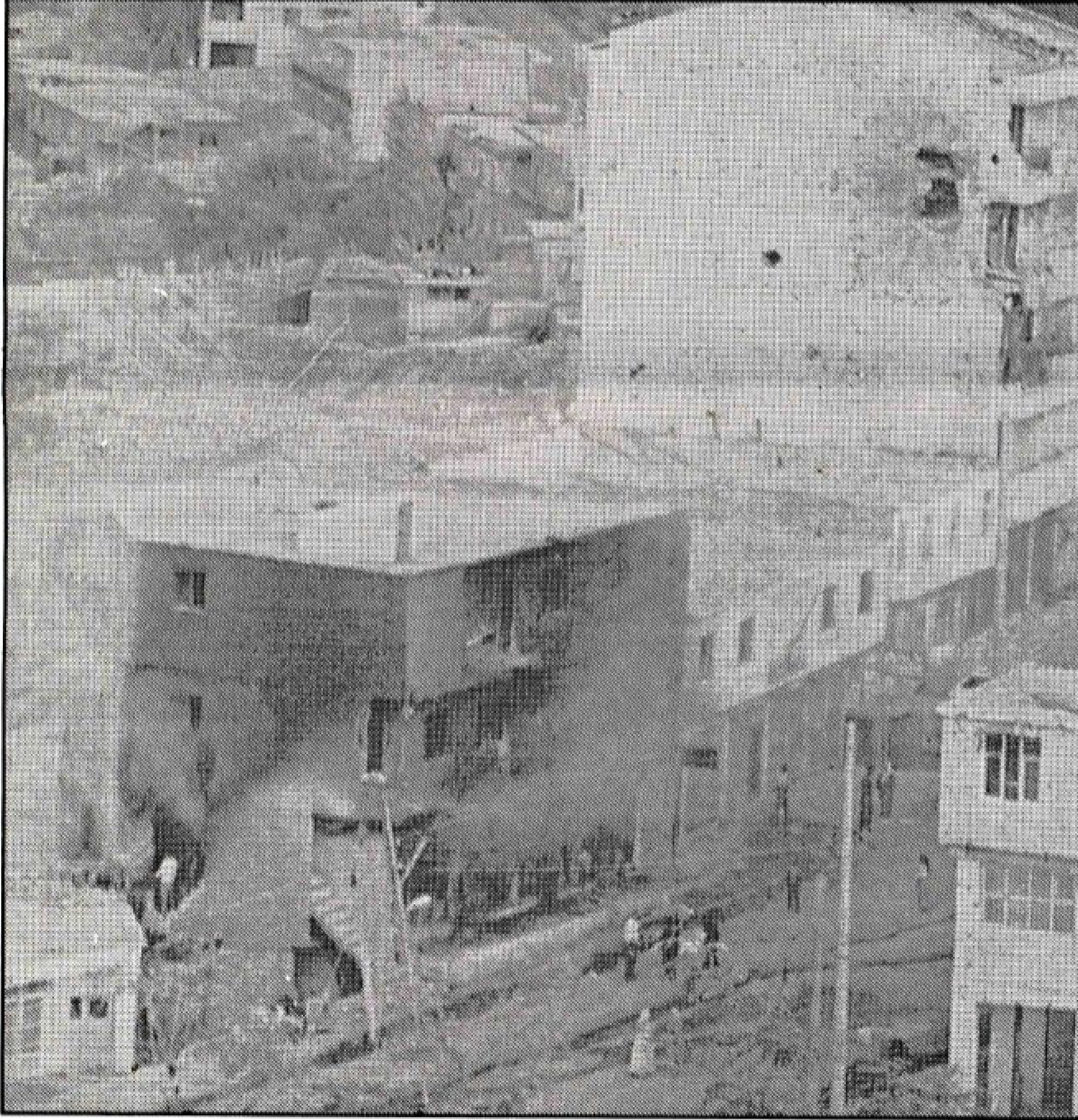
Arkadaşlar 1 BKC, 3 MG-3, 13 G-3, 7 dürbün almışlardı. A-6 gibi büyük silahları taşıyamadıklarından dolayı orada imha etmişler. Eylemden sonra ülke içindeki üslerimize ulaştık. TC ülke içinde mücadelemizle baş edemiyor, anti-emperyalist olan İran ve Suriye yönetimlerini hedef göstererek hem halkımızın hem de mücadelemizin varlığını inkar ediyor, hem de bu ülkeleri tehdit edip emperyalizmin ajanlığını yapıyor.

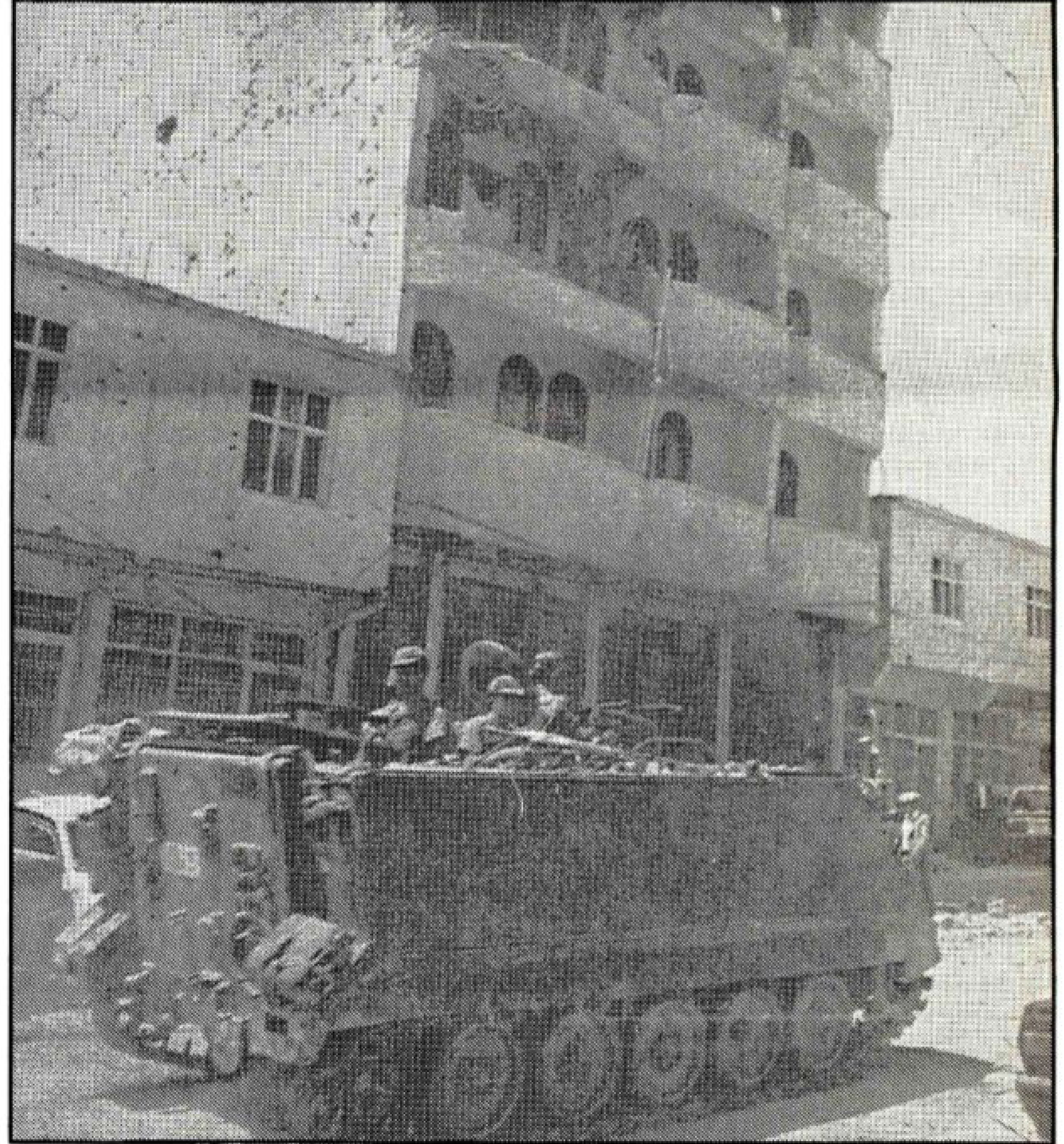
● ● ●

"Şırnak sizin olsun"

DAĞLAR BİZİMDİR

Bu örgütlü katliamın ve soykırımın suçluları ortadadır. Bugün devletin şu veya bu siyasal, askeri ve sosyal kurumlarında görev alan ve devlet politikasını uygulayan herkes bu katliamlardan sorumludur ve tıpkı Nazi Almanya'sında savaş suçluları gibi insanlığa karşı suç işleyen savaş suçluları olarak tarihin şu veya bu döneminde yargılanmak zorundalar.

Şırnak Gözleme Heyeti

Haluk Gerger (Yazar) / Bilgesu Erenus (Sanatçı) / Ahmet Kahraman (Yazar) / Sungur Savran (Öğretim Görevlisi) / Eşber Yağmurdereli (Yazar, Avukat) / Cezmi Ersöz (Gazeteci) / İbrahim Gürbüz (MKM Başkanı) / Ayşe Zarakolu (Yayıncı) / Eren Keskin (Avukat) / Aydın Ertan (Yayıncı) / İmam Şahin (Avukat) / Ali Beyköylü (Yayıncı) / Recep Maraşlı (Yayıncı)

ŞIRNAK RAPORU

18-21 Ağustos günleri arasında yaşanan Şırnak olayları, cevaplanamayan ve devlet yetkililerince cevaplanmayan soruları da beraberinde getirdi.

Basının bir bölümü olayları tümüyle devletin resmi açıklamalarına uygun biçimde yansıtırken, bazı basın organları resmi açıklamaların inanılırlığını ortadan kaldıran verileri kamuoyuna sundular. Yıllar boyunca Olağanüstü Hal Bölgesi'ndeki çatışma ve olaylara ilişkin açıklamaların büyük bir bölümünün gerçeğe uygun olmadığı tekrar tekrar ortaya çıkmıştı. En son Newroz kutlamaları sırasında olayların resmi makamlarca kamuoyuna sunuluş tarzı, demokratik kuruluş temsilcilerince birinci elden yapılan gözlemlerin ışığında yine inanılırlığını yitiriyordu. Biz İstanbul ve Ankara'dan yazar, gazeteci, sanatçı, öğretim üyesi, avukat ve yayıncılardan oluşan bir heyet, bu genel durum çerçevesinde Şırnak gerçeğini yerinde gözlemek ve olayları yaşayanların tanıklıklarına başvurmak üzere bölgeyi 1-3 Eylül tarihleri arasında ziyaret ettik. Elde ettiğimiz bulgular ışığında vardığımız sonuç açıktır: Devlet, silahsız, savunmasız sivil halka karşı bir savaş açmıştır. Bugün sivil halka karşı yöneltilmiş olan bu taarruz konusundaki gerçeklerin ortaya çıkmaması için resmi otoriteler tam bir yanıltma kampanyasını sürdürmektedir.

Vardığımız bu sonucun dayanaklarını kısaca özetleyelim:

Birincisi, Şırnak bugün Türkiye'nin ve dünyanın gözlerinden saklanmaya çalışılan bir suç mahali gibidir. Şehre yaklaşık 30 kilometre uzaklıktaki Kasrik Boğazı'nda başlayan kontroller yerli, yabancı bütün gözlemcileri Şırnak'tan uzak tutmayı hedeflemektedir. İstanbul ve Ankara'dan uzun bir

Şırnak halkı: "Biz ölümden değil, ölüm bizden korksun"

ve

KATLİAMIN SUÇ ORTAKLARI

TC, Kürdistan halkının ulusal demokratik haklarının gerek devletin sınırlarında ve gerekse de uluslararası politikada tecrit ve yok edilebilmesi için, bilinçli ve örgütlü bir katliamın geliştirilmesi ve bu katliamın hem içerdeki devlete bağımlı "demokratik", "ilerici", "sosyalist" güçlerce göz yumulup, hem de dışardaki devletler, basın-yayın kurumları, tek tek demokratik kurum ve kuruluşlar tarafından haklı gösterilmesi için bunu çok yönlü bir özel-savaşın sonucu olarak gerçekleştirmiştir.

1992 Newroz'unun hemen sonrasında bütün dünya basınında, bütün emperyalist devletlerin resmi temsilcileri, TC'nin Newroz katliamının meşruluğunu ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin "terörist" olduğunu ilan etmişlerdi. Bütün basın-yayın ve resmi devlet kuruluşları aynı dili kullanırlarken, Güney Kürdistan'daki işbirlikçi hareketler de aynı açıklamalarda bulundular. Kürdistan'daki sivil halkın katledilmesinde emperyalist ülkelerin sessiz kalması ve bu katliamları onaylaması bir yerde doğal bir durum. Buna rağmen, gerek Türkiye'de var olan sömürgeci düzenin değişmesi ve gerekse Güney Kürdistan'daki sömürgeci yapının ortadan kaldırılmasında liderlik ve önderlik iddiasında olan emperyalistler Kürdistan'da yapılan bu katliamlara sessiz kalmaları onun aracı, onaylayıcı ve destekleyicisi olduklarının ifadesi olmaktadır.

Geçtiğimiz beş aylık dönem içinde genel olarak dünyada ve özel olarak da Ortadoğu'da önemli siyasal gelişmeler oldu. Şırnak'ta örgütlenen kitle katliamının politik kökleri ve nedenlerini doğru kavrayabilmek için TC'nin içerdeki ve dışardaki siyasal çalışmalarına göz atmak doğru bir yaklaşım olur.

Genel seçimlerden hemen sonra, TC kendi içinde temel zayıflığı iki grupta toplamıştı. Parti liderlerinin TV'de yaptıkları açık oturumda açıkça belirttikleri içerdeki siyasal güçlerin hareket birliğinin sağlanması, ikincisi de dığer devletlerin, uluslararası kurum ve kuruluşların diplomatik yollarla Kürdistan sorununda tarafsız kalması, temel zaaf olarak ilan edilmişti. Devletin bütün siyasal çalışmaları bu iki temel zaafin giderilmesini hedeflemişti. Koalisyon hükümeti, Newroz'a kadarki dönem içinde sağdaki ve soldaki bütün kemalistleri, düzenin ve devletin bütünlüğünü savunan bütün kurum ve kuruluşları ve hatta "sosyalist"leri eylem birliğine çağırdı. Kimileri tıpkı Türklerin kurtuluş savaşında olduğu gibi bir meclisin oluşmasını savundu. Kimileri basının birkaç günlüğüne Kürdistan'a kapatılmasını, kimileri de, Kürt sorunu özünde bir Türk sorunu olduğunu ve bunun için de PKK'nin ortadan kaldırılması gerektiğini savundu.

1992 Newroz direnmesi Kürdistan halkı ve PKK için tarihi bir tecrübe idi. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, uluslararası demokratik bir cephe haline getirilmesi ve Türk milliyetçiliğinin birkaç yüz yıllık katliamcı niteliğinin bütün dünya demokratik güçlerine teşhir edilmesi çabaları, Türk sömürgecilerini telaşa düşürdü. Devlete bağımlı sosyalist parti de bizzat Kürdistanlı yurtseverlerin, Newroz'da katledilmelerini BM'ye bir mektupla yansıtmalarını "NATO ve Çekiç Güç'ten yardım istemek" olarak ilan ettiler. Geçmişte şu veya bu oranda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini kendi politik çıkarları için kullanmaya çalışan ve bu amaca ulaşamayacağını kavrayıp devletin politikasıyla bütünleşen sözde sosyalistlerin bu tavrı, katliamların gelişmesinde önemli rol oynadı. Devlet bütün muhalefeti, sağ ve sol partileriyle ve yayın organlarıyla tek bir politika etrafında örgütleme yeteneğini gösterdi. Newroz direnmesine karşı basın tek bir ağızdan çığırtkanlık yaptı. Bütün partiler, hükümete karşı değil, PKK'ye karşı muhalefet olduğunun bilincine vardılar. Çünkü iktidara gelecek her hükümet kendine sosyalist dese bile, yetmiş yıllık milliyetçi bir politikanın savunucusu ve takipçisi olmak zorundadır ve sosyalistlik ve demokratlık bu geleneği sürdürme anlamında ifade edilmektedir. Saflar kesinlikle ayrışmıştır. Herkes kendi safında politika üretmektedir. Bir yandan düzeni ve devleti sınırlarıyla birlikte tehdit eden Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, diğer yandan var olan statükoyu şu veya bu biçimde sürdürmek isteyen devlete bağlı olarak vatanın bütünlüğünü isteyenler.

Kürdistan halkına karşı katliamlar ve baskılar çok yönlü geliştirilip, kitle haberleşme araçlarındaki devletin

yol katederek Şırnak'a ulaşan heyetimiz önce Kasrik Boğazı'nda iki saat bekletilmiş, sonra Şırnak girişinde engellenmeyle karşılaşmıştır. Şehrin girişinde yetkililer heyetimize özel iznimiz olmadığı için şehre giremeyeceğimizi tebliğ etmişler, ancak Vali ya da Olağanüstü Hal Valisi ile doğrudan görüşme ya da yazılı gerekçe talebi konusunda uzun ısrarlar sonucu şehre girişimize izin vermişlerdir. Şırnak bugün bir yalnız şehirdir; bir "Hayalet Şehir." Sadece Şırnaklılar şehri büyük çoğunluğuyla terk ettiği için değil, şehir, dış dünyaya kapatıldığı için.

İkincisi; devlet güçleri Şırnak'ın sivil halkına karşı tüyler ürpertici bir saldırıda, bir kitle katliamı girişiminde bulunmuştur. Sivillerin konut ve işyerleri arasında kiminde onlarca, kiminde yüzlerce olmak üzere kurşun izleriyle bezenmiş olmayanı bulmak çok güçtür. Bazı evler tank ya da havan toplarının hedefi olmuş, cephelerinde, kale duvarlarında top atışıyla açılan deliklere benzer delikler birer yara gibi açılmıştır. Heyetimiz bir evin metal kapısının yüze yakın kurşunla delik-deşik edildiğine, ayrıca evin iç kısmındaki bölümlerde dışarıdan ateşle erişilemeyecek duvar ve tavanların taranmış olduğuna gözleriyle tanık olmuştur. Şırnak'ın hemen hemen bütün dükkanları top ve kurşunlarla taranmış, yakılmış, bazılarının çatısı harabe edilmiş, bununla yetinilmeyerek yağmalanmıştır. Bakkal dükkanları ve eczaneler dışında yükte hafif pahada ağır malların satıldığı dükkanlar bugün tam takır durumdadır. Şırnak halkının ekonomik yaşam koşulları konutlarının ve dükkanlarının böylece harap edilmesinin ötesinde araçlarının yakılması, hayvanlarının öldürülmesi ve benzeri yollardan ortadan kaldırılmıştır. Ölü sayısı tam olarak bilinmemekte ama 20-25 arasında tahmin edilmektedir. Bu sayılar doğruysa insan kaybının böyle düşük olmasının tek nedeni Şırnak halkının Newroz'dan sonra evlerinin bodrumlarını birer sığınak olarak hazırlamış olmasıdır. -Nitekim bugün aynı sığınakları Cizre halkı da yapmaktadır- Kısacası ne gerilla taarruzu ne de başka herhangi bir gerekçe bir kentin sivil halkına böyle bir taarruzu mazur gösterebilir.

Üçüncüsü; bu saldırının kaynağında gerillanın şehre yaptığı bir taarruzun yaptığına ilişkin tek bir kanıt yoktur. Olgular tam tersine bu iddianın doğru olmadığını göstermektedir. Heyetimiz bu çarpıcı gerçeğin altını çizmeyi görev bilir; Şırnak'ta hemen hemen bütün sivil binalar delik deşik durumdayken, Vilayet, Emniyet Müdürlüğü, Tugay Binası ve benzeri subay ve polislere ait lojmanlar üzerinde en ufak bir sıyrık, bir saldırı izi görülmemektedir. (Bunun tek istisnası eskiden karakol olarak kullanılan bir binada çıkan yangın olarak belirtilmiştir) Bu durum şu soruyu beraberinde getiriyor: Eğer bir gerilla taarruzu olmuş olsaydı bu binaların hiç olmazsa birinde az da olsa hasar olmaz mıydı? Ayrıca sorun bununla da sınırlı değildir; daracık sokakları olan bir kentte birbirine bu kadar yakın ya da karşı karşıya olan binalar arasında yalnızca sivillere ait olanların isabet almış olması, buna karşılık güvenlik güçlerine ait binalarda bir sıyrığa bile rastlanmamış olması ve üstelik bunun bir bölümü gece karanlığında süren olaylar dizisinde ortaya çıkması, saldırının çok iyi planlanmış cerrahi bir dakikliklé sürdürülmüş olan bir operasyon olduğu izlenimini yaratmaktadır. Şehre bir gerilla taarruzu olup olmadığı yolundaki sorulara heyetimizin görüştüğü bütün Şırnaklılar tek bir ağızdan ve infial içinde "Tek bir gerilla bile görülmedi" şeklinde cevap vermiştir. Şırnak'ta kısaca görüşmek fırsatını bulduğumuz ANAP Belediye Başkanı Ahmet Hamdi Yıldırım'ın ifadesi de Şırnak halkının savlarını doğrulayıcı niteliktedir. Belediye Başkanı bugüne kadar dışarıdan bir gerilla saldırısı olduğuna ilişkin hiçbir kanıt bulunmamış olduğunu belirtmiştir. Ne yazık ki, tüm çabalarımıza karşın Şırnak Valisi ve Cizre Kaymakamı'nın bizimle temas kurmayı kabul etmemeleri sonucu bu konuda ve yöre halkının devlet terörüne ilişkin ciddi savlarına yetkililerden bir yanıt olanağı bulamadık.

Dördüncüsü; devlet güçlerinin sivil halka karşı açtığı savaş Şırnak ve muhtemelen benzer gelişmelerin yaşandığı Çukurca ile sınırlı değildir. Şırnak ve Cizre köylerinde de soğukkanlı bir yıkım ve katliam yaşanmaktadır. Bölgede çeşitli kaynaklar, Heçdan (Yoğurtçular), Biryan (Dağkonak), Zuraba ve Nereh köylerinin Şırnak'la aynı gün yerle bir edildiğinin belirtmiştir. Kasrik Boğazı'nda heyetimizin temsilcileri ile muhatap olan bir görevli Heçdan (Yoğurtçular) köyünün taarruza uğradığının belirtildiğini öğrenince "iyi istihbarat" almış olduğumuzu, köyün, "yerle bir" edildiğinin doğru olduğunu söylemiş, ama bu köyün gerilla ile işbirliği yaptığı için bunu hakettiğini eklemiştir. Heyetimiz 2 Ey-

kayıtsız, şartsız egemenliği ilan edildi. Bu dönem içinde köylerin etrafları mayınlanıp, belli bölgelere gıda ambargosu uyguland. İnsanlar genç, ihtiyar, kadın, çoluk-çocuk toplu halde tutuklandılar ve katliamlara tabi tutuldular. Savaşa sivil halk da dahil edildi. Devletin paralı kiralık katilleri ve askeri güçleri sivil ve savunmasız halka saldırılarını yoğunlaştırarak, sürdürmeye çalıştılar. Evler, iş yerleri tahrip edilip belli bölgelerde ulaşım ve haberleşme katliamların zamanına göre ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Devletin denetimindeki sözümona "sol" dergiler susturulmuştu. Zaten çoğu bu tek taraflı savaşta devletin gönüllü koruyuculuğunu "sosyalizme" hizmet olarak görüyordu. Esas susturulması gereken, ne pahasına olursa olsun halkın yanında saf tutan dergiler, gazeteler ve tek tek dürüst gazetecilerdi.

Ülke içinde gazeteler ve yurtdışındaki basın-yayın kurumları, olaylardan anında haberdar ediliyordu. Tabii ki kendilerinin belirlediği tarzda ve çarpıtıcı şekilde. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yok edilmesi, mücadelenin dış dünya ile ilişkilerini ve haberleşmesini kesmekle olanaklı bir ortam yaratacaklarını hesapladılar. Sömürgecilerin Doğu'nun, Balkanlar'ın ve Kafkaslar'ın yoksul halklarını katlederken dünya kamuoyu defalarca tanıklık etmişti.

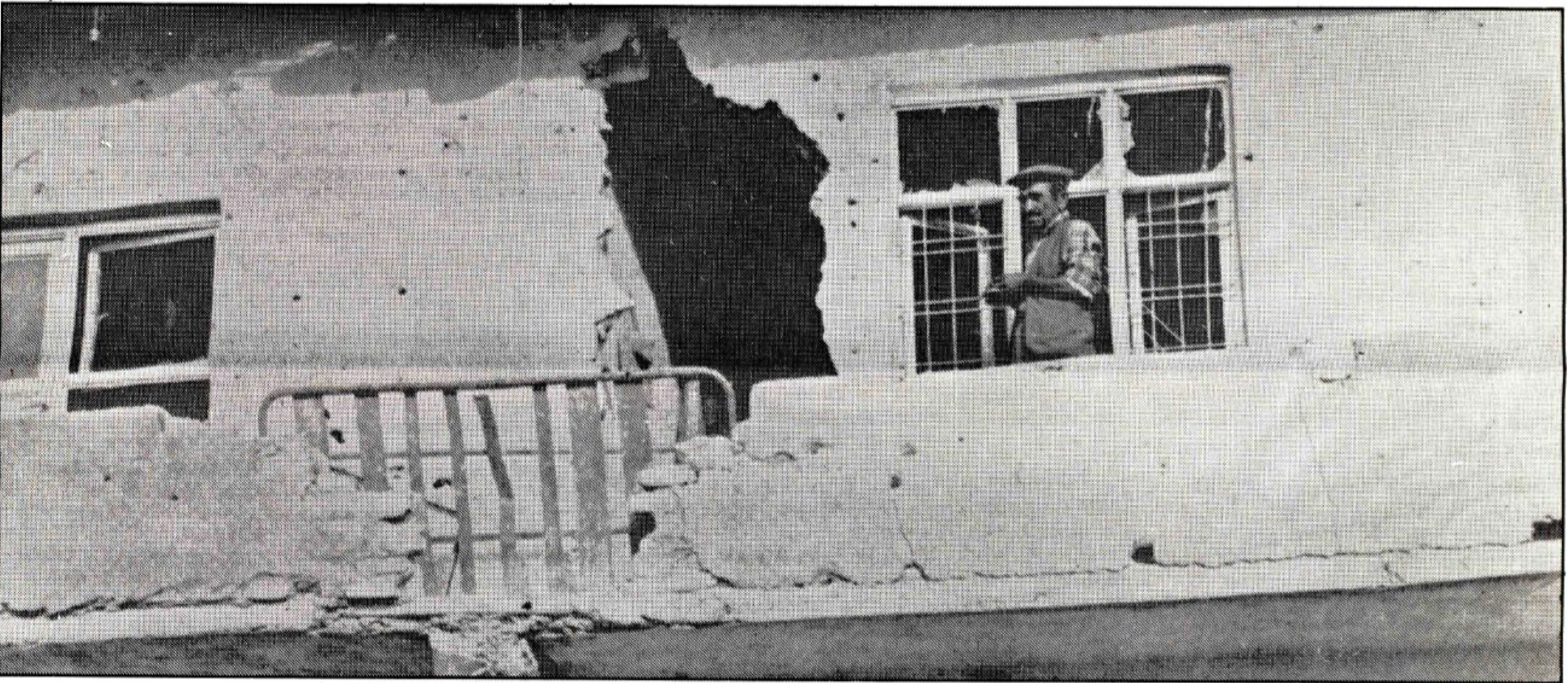
Kürdistan halkının dış dünya ile ilişkisini kesmeden, büyük çaplı katliamları örgütleyemezdi. Bunun içindir ki, katliamlar, Kürdistan'da görev yapan demokrat ve yurtsever gazetecilere yöneldi. Onların düşüncelerine göre önce haberleşmeyi kesmek gerekiyordu. Geçmişte bazı sol dergiler ve gazeteler Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili gerçekçi ve objektif olma temelinde yayın yapmışlardı. Oysa ANAP liderlerinin de itiraf ettiği gibi, son 6 ayda Kürdistan'daki gelişmeler ve geçtiğimiz sekiz yıllık gelişmelerin toplamına eşitti. Ve bu dergi ve gazeteler gerçekçi ve objektif olmak bir yana, çoğu devletin safında yer almaya karar vermişti. Bu nedensiz değildi. Devlet yurt içinde ve yurt dışında PKK'ye karşı tek bir propaganda silahını kullanıyordu.

Uluslararası mutabakat

İçerden "sağdan" ve "soldan" bütün basın-yayın organları *"eğer geleceklerinde istikrar istiyorlarsa, devletin bütünlüğünü korumak istiyorlarsa, partizanlığı bir kenara bırakıp PKK'nin ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ortadan kaldırılması için üzerlerine düşen görevleri yapmak zorundadırlar. Sağdakiler milliyetçilik adına, soldakiler sosyalizm adına vatanın birliğini ve bütünlüğünü korumakla yükümlüdürler"* propagandası yapıldı ve etkili de oldu. "Türkiye Türklerindir" düşüncesine inanan bütün sağcılar ve solcular bu "kutsal" görev için ortak hareket etmek zorunda olduklarını kavrayıp, attıkları her adımı biraz daha hesaplı atmaya başladılar. Sağdakiler, Türklerin olabilmesi için bütün Kürtlerin katledilmesi gerektiğine inandılar. Soldakiler de, Kürdistan'daki katliamların demokratik yollardan olmasına ve "Kürt aç karnıla değil tok karnıla ölmesinin daha demokratik olacağına" karar verdiler.

İçerde bunlar olup biterken, Türkiye'deki kamuoyu sadece Kürdistan'daki katliamları sorgusuz sualsiz infazları saklamakla kalmıyor. PKK'nın nasıl ortadan kaldırılacağına bir seyirci olarak bakmakta ve ciddi bir muhalefetin içine girmemektedir. Newroz direnmesinden hemen sonra, devletin PKK'ye karşı yok etme savaşı diplomatik alanda yoğunluk kazanmıştı. İlki Güney Kürdistan'daki işbirlikçi hareketlerin Ankara'ya davet edilip PKK'nin halktan tecrit edilmesi için ne yapılması gerektiğini tartışıp, uluslararası demokratik güçlerin bu konuda tarafsızlaştırılması için bütün dünyanın devlet yetkilileriyle resmi görüşmelerin sıklaştırılmasına karar verildi. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçler ve aşiret liderleri Mayıs ayının ikinci haftasında Ankara'ya giderek, PKK'nin nasıl ortadan kaldırılacağını tartıştılar. Bu dönem içinde imzalanan ikili anlaşmalar BM'ye gönderilerek, Türkiye'de *"demokrasinin olduğu, PKK'nın terörist bir örgüt olduğu ve Güney Kürdistan'ın TC ile birleşmek istediği"* yazılı olarak ilan edildi. Aynı zamanda kendine sosyalist diyen bazı güçler MİT aracılığıyla, PKK içinde ayrılığın yaratılabilmesi ve Kürdistan sorununun uluslararası bir sorun durumuna gelmemesi için siyasal çalışmalara başladılar. 15 Mayıs 1992'de yapılan Güney Kürdistan'daki aşiret reislerinin deklerasyonu ve kendine demokrat ve sosyalist diyen bazı güçlerin Kürdistan halkının ulusal mücadelesini Türk devletinin bir sorunu olarak gösterme çabaları, TC'ye siyasal güç verip, emperyalist güçlerin uluslararası basını ve uluslararası örgütleri Kürdistan halkına karşı kullanma olanağı hazırlamıştı.

Türk devletinin ikinci siyasal propagandası ise genel olarak emperyalistlerin ve özel olarakda Ortadoğu ülkelerinde politik bir destek yaratma amacına yönelikti. PKK'nin amacı, *"Ortadoğu'daki statükoyu bozmaktır"* diyordu, devlet yetkilileri. Kuzey-Batı Kürdistan'da siyasal bir değişiklik bütün Ortadoğu'da var olan düzenlerin altüst olmasıdır. Özellikle ABD'li politikacıların açıkça itiraf ettiği ve TC'nin Ortadoğu ülkelerinde pazarlamaya çalıştığı, PKK'nin statükoyu bozucu bir konuma sahip olduğudur. Beyaz Saray, Ortadoğu'da siyasal statünün değişmesi, dünya demokrasisi için en büyük tehlikedir düşüncesini her fırsatta vurgulamaya çalışmaktadır.

lül günü Şırnak'tan Cizre'ye döndüğünde TRT'de "üzerine yanlışlıkla bomba düştüğü" açıklanan Şah köyünün sakinleriyle tanışmış, köyün çevresinin bombalanmasının yanısıra evlerin askerlerce kasıtlı olarak ateşe verildiğini öğrenmiştir. Aynı gece heyetimizin üyeleri evinin yakılması sırasında boğularak ölen Bende Özdemir adlı kadının cenazesinin bulunduğu evi ziyaret etmiş, ayrıca Şah köyünün yakılması sırasında yanık yaraları alan iki başka kadınla da tanışmıştır. Heyetimiz ayrıca aynı akşamüstü Cizre-Silopi Karayolu'na gözle görülebilen bir uzaklıktaki Hebler (Hisar) Süryani köyü üzerinde bir helikopterin uçtuğuna, biraz sonra köyden yoğun bir dumanın yükseldiğine tanık olmuştur. Sivil halka karşı silahlı saldırıların sürdüğü bu koşullarda Şırnak dışındaki halkın bu kez de geriye, kente yeniden dönmesi için ağır bir baskı altında tutulduğu da tarafımızdan gözlemlenmiştir.

Bütün bunların ışığında vurgulanması gereken şudur:

Bütün gelişmeler, bütün olgular devletin sivil Kürt halkına karşı bir savaş açtığını ortaya koymaktadır. Devletin yürüttüğü bu savaş, yaşlısıyla, çocuğuyla kadınıyla erkeğiyle, silahsız, savunmasız sivil halka soğukkanlı bir taarruz planlanmış bir katliam niteliği taşıdığı için bir "kirli savaş" olarak nitelenmelidir. Görüştüğümüz bütün Kürtler sürekli olarak Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinden söz etmişlerdir, ama şunu da eklemişlerdir: "Kardeşlik çabası böyle her zaman cevabını kan ve şiddetle bulacaksa bu iş çığırından çıkacaktır."

Bölge çok ciddi bir ölçekte sivil halkın katliama uğrayabileceği bir dönemin başını yaşamaktadır. Türkiye'nin demokratik kamuoyu, aydınları, işçi hareketi bu tehlikenin bilincine vararak bir an önce bu kirli savaşı engellemenin yolunu bulmak zorundadır. Yaşamı, insanlığı, halkların geleceğini savunan herkesi bölgeyi kendi gözleriyle görmeye, gerçeği resmi açıklamaların yarattığı sis perdesinin ötesinde keşfetmeye çağırıyoruz.

Şırnak'ta tanık ifadeleri:

"18 Ağustos saat 20.45 sıraları idi. Top, tank ve makinalı tüfeklerle ateş başladı. Yalnız saldırı öncesi Tugay'dan işaret fişeği atıldı. Sonra saldırı başladı. Kimyasal hariç tüm silahlar kullanıldı."

"Bu saldırı başladığında bodrum katlarına sığındık. Ateş 48 saat sürdü. Bu süre içerisinde herkes yerde uzanmış vaziyette aç, susuz savunma durumunda bırakıldı. Bir ara anons yapıldı, "Herkes dışarı çıksın" diye.

İnsanların dışarı çıkmasıyla birlikte tekrar ateş başladı."

"Bir gün ara ile 20 Ağustos gecesi aynı ağır silahlarla Şırnak yine dövüldü. Daha sonra insanların dışarıya çıkmasıyla top, tank ve makinalı silahlarla ev ve iş yerlerimizin tümü tahrip edildi. Bu esnada kıymetli eşyalarımızın ve dükkanlarımızın yağmalandığını gördük."

"Can güvenliğimiz ve evlerimiz tahrip edildiği için göç ettik."

Kimden kaçıyorsunuz sorusunu ise, "Devletten kaçtık, evimizi, şehrimizi yakan hükümetten...." diye hep birlikte yanıtladılar.

"Bölge Valisi ve Karakol Komutanı, 'Biz bu durumu dünya kamuoyunun görmesini istemiyoruz, ya Şırnak'a dönersiniz ya da çekip gidersiniz'diye tehdit ediyorlar."

Çadırlarda yaşayan Şırnaklılar

"Şırnak'ın terk edilmesi kesinlikle HEP milletvekillerinin telkini ile değildir. Biz kendimiz devletten korktuğumuz için kaçtık."

"Biz Türk halkıyla kardeşçe yaşamak istiyoruz. Ancak devlet, timini, tankını, topunu bizim üzerimize sürerse biz de o zaman kitleler halinde Irak'a, İran'a yürüyüşler yapar direniriz."

"Bize saldırırlarken "Hepiniz Ermenisiniz" diyorlardı."

Şehre gerilla girdi mi sorusuna, "Yemin ederim ki tek bir gerilla görmedik" yanıtını verdiler.

"Gündüzden her tebdir alınmıştı. Tugay'dan fişek atıldıktan sonra ateş başladı. Devlet, biz Kürt olduğumuz için katliam kararı almıştı."

"Eğer şehre gerilla girmiş olsaydı, kesinlikle böyle bir durum yaşanmazdı."

"Çok sayıda ölü var. Kesin sayı belli değil."

8 yaşında bir kız çocuğuna Şırnak'a dönecek misiniz diye sorduğumuzda, "Hayır" dedi. Okulların açılacağını söyledimizde "artık okulu da istemiyorum. Gördüğünüz gibi Türkiye Cumhuriyeti bize ne yaptı" dedi.

"Burada kalmak istemiyoruz, çünkü katliama uğrayacağız. Yerimiz yok, çocuklarımız hasta. Zararımızı ve katliamı kabul etmelerini istiyoruz."

"Çevre illerden, Adana'dan gelen yardımları devlet engelliyor. Hükümet yiyeceklerin bize ulaşmasını istemiyor."

"Saldırıda hedef belli değildi. Bütün Şırnak hedefti İnsan, hayvan, ev ve eşya."

"Tugay'da işkence yapılıyor. Yaralı olanlar öldürülüyor."

Cafer isminde bir görgü tanığı (soyadı bizde saklı) Tugay'ın çöplüğünde başı kesik bir ceset gördüğünü söyledi.

"Altın, gümüş gibi kıymetli eşyalarımızı çaldılar. Hatta bir kısım eşyalarımızı korucular ve timler birlikte çaldılar. Çalınan eşyalarla yüklü bir araba yakalanmış."

Neden başka bir yer değil de Şırnak sorusunu "Bizim onlardan bir farkımız var. Bizim birliğimiz çevre ilçeler gibi değil. Bizde ihbarcı ve korucu onlara nazaran çok. Bizi seçmelerinin nedeni bu" diye yanıtladılar.

"Ateş kesilince mahallelere dalıyorlardı. Eşyalarımızı yağmalıyorlardı sonra da ateşe veriyorlardı."

Şırnak yeni bir direniş biçimi yaratıyor

Berxwedan Haber Merkezi

TC 1992 Newroz'unda Şırnak halkını susturmak, korkutmak ve yeniden denetim altına almak amacıyla şehir alanına dipçik zoruyla topladı. Baskı ve işkenceyle aramalar yaptı, büyük bir gözdağı vererek sindirmeye çalıştı. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan bu operasyondan sonra Şırnak'ta sükunetin sağlandığını, yani Şırnak halkının devlete tabi olduğunu açıklayarak büyük bir başarı elde ettiğini düşündü. Oysa Şırnak halkı uzun yıllardan beri yaşadığı deney ve tecrübelerle gerçek dostunu ve düşmanını tanıdığından, devlete boyun eğmemiş, üstünde kurulmak istenen zoraki egemenliğe karşı, içten içe tepkilerini biriktirmişti. Bu durumu bilen, gören ve izleyen TC'nin askeri güçleri halkın denetim altına girmediğini anlayınca, bu kez daha geniş çaplı bir saldırı ve hatta katliamla Şırnak halkını sindirmeyi kararlaştırdı.

Gece ortasında mahallelere doğru çevrilen tanklar ve toplar halkın ev ve iş yerlerini ateşe verdi. Her taraf harebeye çevrildi. Ateşe verilmedik, yıkılmadık bina neredeyse bırakılmadı. Tankların ve topların yardımına helikopterler ve uçaklar da yetişti. Şırnak'ın çevre köyleri de bombalandı. İnsanlarla birlikte hayvanlar da öldürüldü. Şehrin elektriği, suyu ve telefonları kesilerek dünyadan izole edildi. Burada asıl amaç devletin otoritesini halka göstermek, halkı korkutmak ve denetimi tam olarak sağlamaktı.

Bu durumda Şırnak halkı iki alternatifle karşı karşıya idi. Ya devletin dayattıklarını kabul ederek suskun, boyun eğmiş olarak yaşayacaktı, ya da onurlu bir direnişin yolunu seçerek Kürdistan dağlarına ve ovalarına bir çıkışı gerçekleştirerek yeni bir direniş biçimini ortaya koyacaktı. Şırnak halkı ikinci yolu seçti. Bir şehir halkı her şeyi göze alarak bütün malını, mülkünü terkederek devletin dayatmalarına ve zulmüne direnişle karşılık verdi.

Bu örnek, baskı ve zulüm altında yaşayan Kürdistan'ın diğer il ve ilçelerindeki halkı çok derinden düşündüreceği kesindir. Ve önümüzdeki dönemde Kürdistan halkı için yeni bir serhildan biçiminin yaratılması söz konusudur. Artık Kürdistan halkı ülkede baştan başa seferber olacak uzun yürüyüşler düzenleyecektir.

1987 tarihinde gerilla ile Kürt köylüsünü birbirinden ayırmak için köylülere baskı yapan Türk devleti, köylüleri kasabalara sürgün ederek, gerillayı tabansız bırakacağını hesaplamıştı. Politikleşmiş köylülerin kasabaları değiştireceğini düşünememişti belki de. Ama kısa bir süre içinde kırlardan kasabalara akan binlerce Kürdistan köylüsü devletin bu hesabını alt-üst etti. Kasabaların siyasi çehresini değiştirdi ve bu kasabalarda güçlü serhildanların yaratılmasına önayak oldu. Uzun bir süredir politikleşmiş Kürdistan kasabalarında halk kitlelerinin korkutulması ve sindirilmesi için tüm çabalar harcandı. Sürekli operasyonlar, gözaltına alınmalar, kontrgerilla eliyle bireysel terör gerçekleştirilmesine rağmen kitleler susturulamadı.

Şimdi denetim altında tutulamayan kasabaların dağıtılması ve böylece mücadelenin zayıflatılması düşünülüyorsa, bu durum köylerin kasabalara göçertilmesinden daha direnişçi ortam bir durum yaratacağı kesindir. Şırnak halkı bütün varını-yoğunu terk ederek radikal bir çıkışı gerçekleştirmiş ve başka alanlara doğru yola çıkmıştır. Bu insanlar gittiği her yerde durumlarını, karşı karşıya oldukları zulmü ve buna karşı mücadelenin gerekliliğini anlatacaklardır. Onları bağırlarına basan Kürdistan'ın diğer alanlarındaki halk; onları dinleyecek, anlayacak, acılarını acıları, özlemlerini özlemleri olarak bilecektir.

Böyle bir direnişin gerilla için muazam bir potansiyel yaratacağı muhakkaktır. İşinden, gücünden, malından mahrum kalmış binlerce yurtseverin kendi ülkesine sahip çıkmak için gerilla savaşına katılmaktan ve silaha sarılmaktan başka bir yolunun kalmadığı açık bir gerçektir. Gerillanın, yeni ortaya çıkan bu durumu dağlara ve yollara düşmüş yurtsever bir potansiyeli çok iyi değerlendirmesi, önümüzdeki dönemde topraklarından kopmuş böyle yurtseverlerden bir ordunun derlenmesinin koşulları yavaş yavaş ortaya çıkmıştır.

Şırnak halkının ortaya koyduğu tavır bütün Kürdistan halkını derinden etkilemiş, yurtseverliğin hızla yaygınlaşmasına neden olmuştur. Daha şimdiden Kürdistan'ın onlarca şehir ve kasabasında esnaflar kepenk, şoförler kontak kapatarak Şırnak halkının direnişine destek vermiştir. Dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Kürdistanlılar Şırnak halkının karşı karşıya kaldığı durumu bütün insanlığın kulaklarına ve beyinlerine anlatmak için harekete geçmiştir.

TC, kendisine boyun eğmektense dağlara ve yollara düşüp açlıktan ölmeyi yeğleyen bir halk gerçeğini dünyadan gizlemenin acizliğini yaşıyor. Bu dünyaya nasıl izah edecek dünyaya, bir şehir halkının toptan terörist olduğunu nasıl iddia edebilecek? Yarın bu şehre başka şehirler katılacak buna ne diyecek?

Görüldüğü gibi yıllardır bir çıkmaz içine sokulan Şırnak halkı çıkış yapınca, TC'yi büyük bir çıkmaz içine sokmuştur.

İnsan Hakları Derneği'nin Şırnak'a ilişkin raporu

İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Mardin, Kars, Konya, Hatay, Elazığ, Mersin, Adana, Gaziantep şube başkanları ve yöneticileri ile Türk Tabipler Birliği, Halkevleri, Eğitsen yöneticilerinden oluşan heyet, ŞIRNAK olaylarını yerinde görmek üzere gittikleri bölgede yaptıkları inceleme sonuçlarını bir rapor hazırlayarak kamuoyuna sundu. Rapor ayrıca Birleşmiş Milletler Türkiye Temsilciliğine, TBMM Başkanlığına, ilgili kişi ve kuruluşlara gönderildi.

Heyetçe hazırlanan rapor, İHD Genel Sekreteri Akın Birdal'ın düzenlediği basın toplantısı ile açıklandı.

Heyetimiz, 3 Eylül günü Ankara'dan hareket etti. Mardin Cezaevi'nde, Newroz gününden bu yana tutuklu bulunan Şırnak İHD Şube Başkanı Sekman Aytuğ'u ziyaret etti. Aytuğ, yaklaşık 6 aydır tutuklu olmasına karşın, henüz yargı önüne çıkarılmadı. Heyetimiz, o gün Cizre'de kaldı. Akşam Şırnak olaylarını incelemek üzere Cizre'ye gelen İngiltere Lordlar Kamerası İnsan Hakları Grubu Başkanı Lord Aveburg ile Cizre Belediye Başkanı Haşim Haşimi ile görüştü.

Cizre Belediye Başkanı'nın anlatımı:

"Şırnak'a bugüne değin kayda değer bir yardım gelmedi. Yardımı özendirici ciddi bir girişim de olmadı. Bugüne değin Valilik ve Kaymakamlıka yardım için Ankara'dan çağrı yapılmadığını öğrendik. Biz, Cizre Belediyesi olarak Şırnak'a 6 kamyon gıda ve sebze götürdük. Kendi elimizle halka dağıttık. Silopi 3, Mazlum-Der de 8 kamyon gıda yardımı yaptı. Biz döndükten sonra göç başladı. Cizre'ye gelenlerin aynı yerde toplanmaması için kaymakama talimat verilmiş. Gelenleri sebze halinde toplama önerimiz kabul edilmedi. Bundan sonra, sanırım her kuruluşun yardımı ulaşmayacak."

Ertesi gün sabah, Şırnak'a gitmek için otobüse binerken, DYP İl Genel Merkezi üyesi biri, bize; bu olayın güvenlik güçlerince yapıldığını, bu durumu partilerle Ankara'ya giderek Başbakan'a anlatmak istediklerini, ancak DYP il başkanının kabul etmediğini söyledi. Ayrıca, bugüne değin, her iki tarfın çatışmasına da taraf olmadığını, ancak bundan böyle taraf olacağını ve gerekirse silah alacağını ekledi.

Şırnak'a hareket ettik. Kasrik Boğazın'da güvenlik görevlilerince durdurulduk. Geçip geçemeyeceğimizi soracaklarını söylediler. Yarım saat bekledik. Bu arada askerlerin başındaki üst olduğunu sandığımız biri – çünkü rütbesi belli değil- gazetelerden, derneğin BM'ye başvurusunu okumuş ve heyetin ne zaman geleceğini sordu. Sonunda izin çıktı ve boğazı geçtik. Şırnak'a 15-20 km uzaklıkta Kumçatı bölgesinde, göç edenlerin yerleşim yerlerini gördük. Bir gün önce Şırnak'a geri dönmüşler.

Şırnak'a yaklaşık 10 km kala askeri bir konvoyun peşine takılmak zorunda kaldık. Önümüzde 7 askeri araçta ağır silahlı askerler vardı.

Kenetlenmiş yürüyor, omuz omuza, yürek yüreğe, halkımız hep birlikte

1992 Newroz'uyla birlikte, bütün dünyada demokratik kurum ve kuruluşlar, tek tek devletler Türk devletinin Kürdistan'daki meşruluğunu ve yaptığı katliamların "demokratik" yönünü araştırır olmuşlardır. Bunun içindir ki TC bütün muhalefet partileriyle, basın-yayın organlarıyla birlikte dünya kamuoyuna gidip PKK aleyhinde bir dizi siyasal propaganda çalışmalarını yürütmek zorunda kalmıştır. Yalan ve düzmece haberlerle bugünkü katliamların üstünü örtmeye çalışmaktadır. Ancak yalanın yarını yoktur. TC'nin diplomasi anlayışı açıktır. Bütün sağdaki ve soldaki parti ve kurumları bir araya getirip ülke içindeki gerçek olayların dünya kamuoyuna yanlış yansımasını sağlamaktır. Devlet sınırları içinde bütün demokratik kurum-kuruluş ve partiler, basın-yayın organlarını psikolojik savaşın bütünüyle denetimi altına alarak, Kürdistan halkına karşı yapılan katliamlara meşru bir zemin yaratmak hedeflenmektedir. Daha düne kadar halkların kardeşliğinden, sosyalizmden dem vuran kimi yayın organları, partiler devletle aynı dili konuşur duruma geldiler. Bazıları da sadece susmayı ve olayları görmemeyi temel politik strateji yaptılar. Sol basın, Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte bütün dünyada milliyetçiliğin geliştiğini ilan etmişlerdi. Türk solundaki milliyetçilik, Sovyetler Birliği çökmeden çok uzun yıllar önce vardı. Bütün yüz yıl boyunca kendine sosyalist diyen partiler, Kürdistan sorununu kendi devletlerinin iç sorunu olarak görmüşlerdi. Bu nedensiz değildi. Ne Türk halkının kendini siyasal olarak örgütleyememesi ne de Türk milliyetçiliğinden kurtulamaması tesadüfi değildir. Her türlü namussuzluğun ve diğer dünya uluslarına düşman olmanın temel yasa olduğu bir rejimde ve toplumun buna entegre edildiği bir ortamda, dürüst insanların örgütlenmesine yer yoktur ilkesi kök salmış duruma getirilmiştir.

Biz ölümden değil, ölüm bizden korksun

Kurtuluşun ve özgürlüğün kendine has bedeli mutlaka olacaktır. Ama bugün yüzlerce sivil, savunmasız insanın katledilmesi özgürlüğün ve bağımsızlığın bedeli olacaktır. Bugüne kadar Türk devleti ilan edilmemiş bir savaşla karşı karşıya olduğunu iddia ediyordu. Bu savaş 1923 yılında Lozan'da tek taraflı olarak ilan edildi. O gün bugündür Kürdistan halkı ile TC arasında hiçbir barış imzalanmadı. Bugün Kürdistan halkına karşı bir savaştan bahsetmemek, savaşı ve savaş yasalarını gizlemek mümkün değildir. Bu bir savaşın ötesinde, bir bütün olarak Kürdistan halkını ortadan kaldırmak için başlatılmış bir soykırım ve katliamdır.

Bu örgütlü katliamın ve soykırımın suçluları ortadadır. Bugün devletin şu veya bu siyasal, askeri ve sosyal kurumlarında görev alan ve devlet politikasını uygulayan herkes bu katliamlardan sorumludur ve tıpkı Nazi Almanya'sında savaş suçluları gibi insanlığa karşı suç işlemek ve savaş suçluları olarak tarihin şu veya bu döneminde yargılanmak zorundalar.

Bir suça göz yummak, duymazlıktan gelmek, o suçu kabullenmektir. İnsanlık tarihi barbar TC'nin katliamlarıyla doludur. Türk devletinin ideolojik sınırları içinde yaşayan bütün partiler ve yayın organları, yüz yıllardır oluşturulan siyasal propagandaların kesin denetimi altında bu katliamların meşruluğunu ispatlayama çalışmaktadırlar. Bu şartlarda bu toplumda, demokrat, ilerici, devrimci olmak anlamını ve niteliğini yitirmiştir. Sosyalist bir parti olmak bile, devleti ve politikasını kayıtsız-şartsız savunmakla olanaklıdır. Bunun içindir ki, bütün bu kurum ve kuruluşlar, Kürdistan halkının öncüsü PKK'yi yok etmenin, Kürdistan halkının politik iradesini yok etmek olduğunu çok iyi biliyorlar. Şu gerçekler çok açık bir şekilde biliniyor. Bir halk önderliksiz, başsız bir vücuttan farkı kalmıyor. Geçtiğimiz yüz yıllarda bütün dünyada Kürdistan diye bir sorundan bahsetmek mümkün değildi. Bilinçli, örgütlü ve siyasal yapıya sahip olmayan halklar varlığı tartışılan ve köleliğe mahkum edilen halklardır. Bunun içindir ki, PKK'nin siyasal örgütlenmesi Türk devletine ve bütün emperyalist güçlere karşı, bir halkın kendi siyasal iradesini eline alması olarak kabul edilmelidir. Kürt halkının iradesini kabul etmek istemeyen ABD, İngiltere ve Fransa "dünya barışının korunabilmesi

Onlar önde, biz ve bizim arkamızdaki araçlar Şırnak'ın giriş kapısına vardık. Askerler, Cudi dağı ve çevre köylerden operasyonlardan dönüyorlardı. Şırnak girişinde durdurulduk, silahlı iki er otobüse girerek, büyük bir öfkeyle arka sıralara yürüyüp, fotoğraflarını çeken Kars İHD Şube Başkanının filmlerini alıp parçaladılar. Az sonra bir üsteğmen gelip, biraz beklememizi söyledi. Erlerin tutumuna karşı gösterilen tepkiye de, özür dileyerek, erlerin psikolojik durumlarının iyi olmadığını ve onlar adına da özür dilediğini belirtti.

Sivil güvenlik görevlileri, Şırnak'a giriş için Bölge Valiliğinden belge alıp almadığımızı sordular. Belge olmadığını söyleyince de Şırnak'a giremeyeceğimizi ve hiçbir kimse ile de görüşemeyeceğimizi söylediler.

Israrlarımız ve durumu telefonla Bölge Valiliğine iletmemiz üzerine, yaklaşık birbuçuk saat sonra Şırnak'a giriş izini çıktı. Telefon için birkaç ekip arabası ile PTT'ye giderken güvenlik görevlileri, mecburi hizmetlerinin üç yıl olmasından ve uzun süre eş ve çocuklarından ayrı olmaktan yakındılar. Ayrıca, Şırnak'ın deprem bölgesi içine alınmasına ilişkin açıklamanın da bir an önce gerçekleşmesi gerektiğinden söz ettiler.

Sonunda, Şırnak'a girdik. Güvenlik görevlilerinin arabası önde, otobüsle Şırnak sokaklarını gezmeye başladık. Şırnak, tam bir savaş sonrasının görüntüsü içindeydi. Yollar boş kovanlarla doluydu. Sokaklarda tek tük insanlar görünüyordu. Tümünün yüzünde kaygı, korku, kaçamak gözlerle bizleri izlediler. Kent yerle bir edilmiş, yakılmış-yıkılmıştı. Binalarda topların açtığı büyük delikler vardı. Evlerin, işyerlerinin her bir yanı kurşunlarla delik deşik edilmişti. Heyette bulunanlar, çocuklara para karşılığı toplatılmış olmasına karşın araç dolusu kovanlar topladılar. Zırhlı araçlardan atılmış büyük kovanlardan birini çocuklardan biri bulup bize getirdi. Güvenlik görevlilerinden biri gelip kovanı geri aldı. Newroz sonrası Cizre ve Şırnak'ta yapılan incelemelerde de bu kovanlardan elde edilmişti. Bu mermilerin Alman zırhlı araçlarında kullanıldığı saptanmıştı.

İHD Şırnak Şubesi, havan toplarıyla yerle bir edilmişti. DYP, HEP il başkanlıkları, evleri, işyerleri önce topa tutulmuş, sonra da yakılmış. Sağlık müdürünün ve Cengizkan Uysal'a ait evler tamamen tahrip edilmiş. Şırnak'ın en gösterişli ve hizmete yeni açılacak olan 4 katlı bir otel tamamen yakılmış ve kurşunlanmış. Bazı köy korucuları olaydan önce, evlerine Türk bayrağı çekerek evlerinin yıkılmasını önlemiş. Sağlı sollu, tüm işyerleri, evler kurşunlanmış, topa tutulmuş ve yakılmış. Yıkıntılar arasında ANAP'lı Belediye Başkanı Ahmet Hamdi Yıldırım ile görüştük.

ANAP'lı Belediye Başkanının anlatımı:

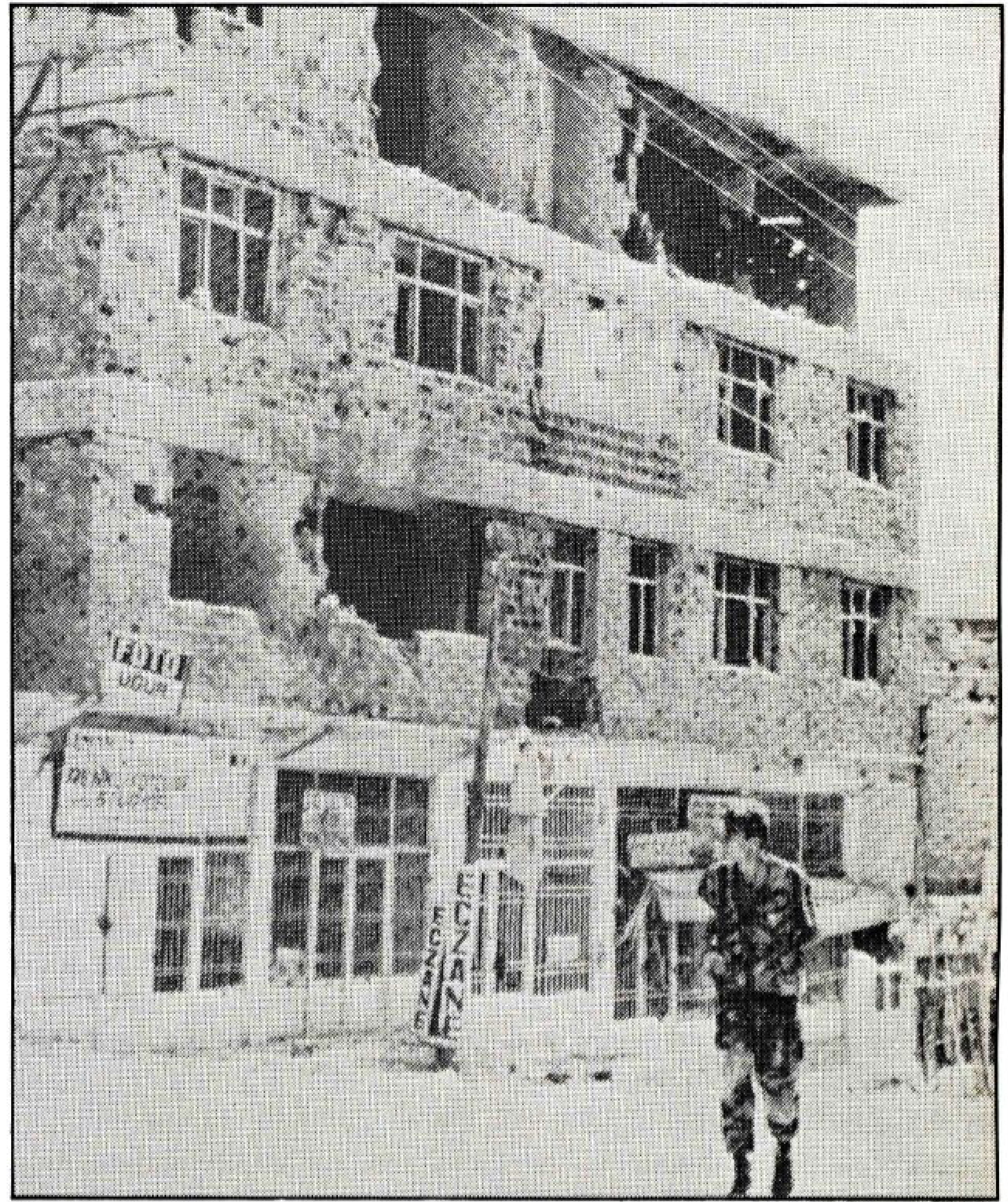
"Ben o gün yoktum. O akşam saat 20.30 sıralarıymış. Önce üç-beş el ateş sesi duyulmuş, sonra yoğun bir top ateşi sesi... Sokağa çıkma yasağı konulmuş. Ne olduysa o süre içinde olmuş. Dışarıda ne olup bittiğini kimse görmemiş. Herkes evinin bodrum katına sığınmış. Benim evim de yakıldı, üstten atılan havan topu ile de tamamen yıkıldı. Halkın tümü terörist kabul ediliyor. Ateş açılırken, ayrım yapılmamış, rastgele ateş edilmiş. Halk sokağa çıkma yasağından sonra sessizce kenti terk etti. Yardıma ihtiyacımız var. Şırnak burada zor inşa edilir. Yeni bir yerleşim yeri göstermeliler. Bu olmazsa içerden ve dışardan yapılacak düzenli bir yardım ile ancak yeniden onarılabilir. Bu sorun böyle çözülmez."

Başkanın yakılmış, yıkılmış evinin önünde konuşuyorduk. Başkanın evinin karşısındaki işyerleri de tamamen yıkılmış ve ateşe verilmiş. Uludere yolunda tüp yüklü kamyonla, üç aracın kurşunlanıp yakılmış olduğunu gördük.

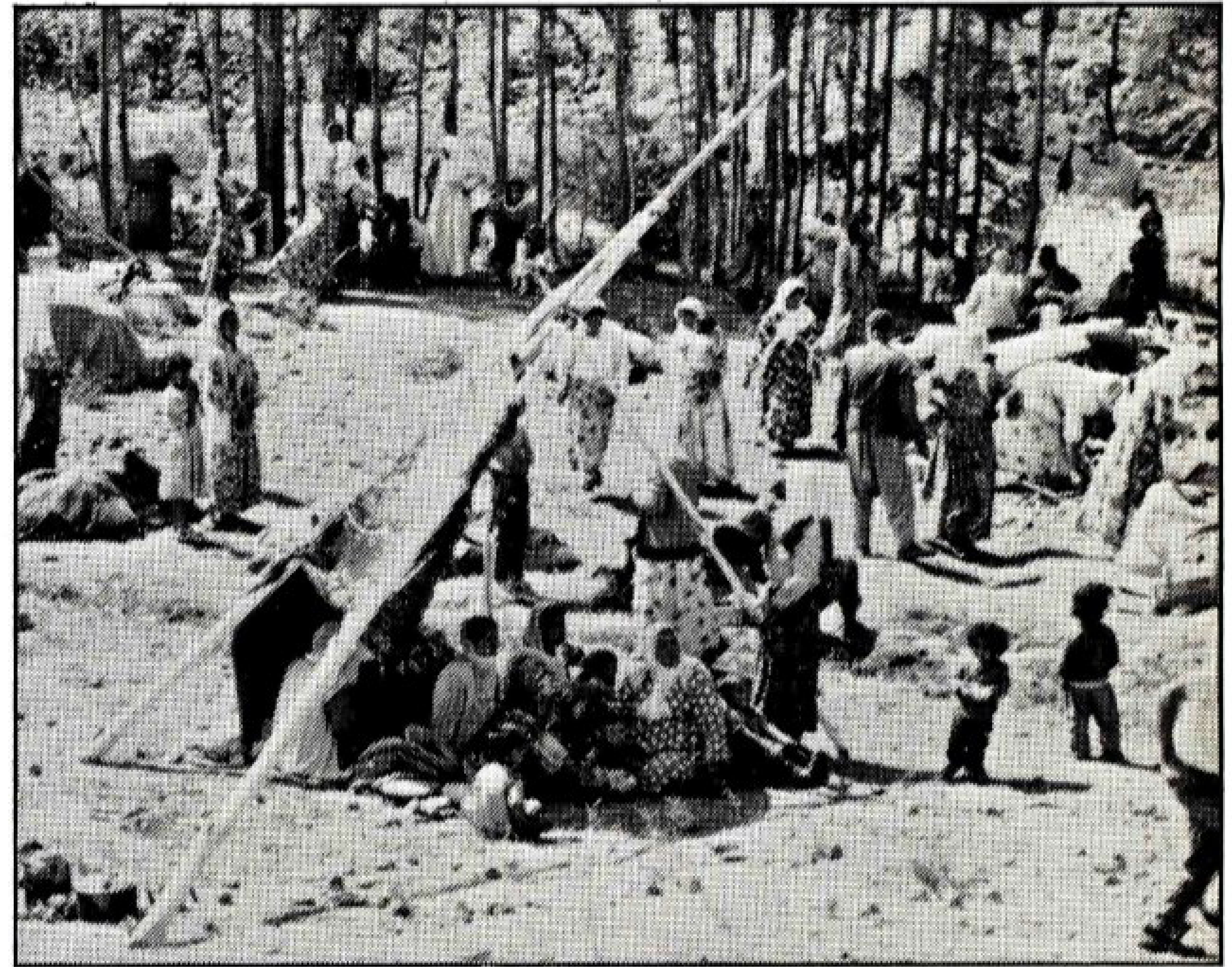
Arabamız, Şırnak içinde seyrederken, üç-dört ailenin traktörlerin arkasındaki römorklara eşyalarını yüklediğini gördük. Bunların olay sonrası kenti terk edip geri dönen ve eşyalarını alıp yeniden kenti terk edecek insanlar olduğunu öğrendik.

Yanımıza, adını açıklamayan biri geldi. Evlerin içlerini de gezip görmemizi istedi. Kendisinin devlet memuru olduğunu söyledi.

Bir kamu görevlisinin anlatımı:

Lanet olsun size lanet, yıksanız da yaksanız da, hasretimiz dağlarımızda saklı, hasretimizi mavzerlerimizden mavzerlerimizden söyleriz

için" TC'nin yaptığı ve yapacağı katliamların meşrulaştırılması ve dünya basınının bu konuda duyarlı olmasını istediler. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçler, kendi feodal sosyal sistemlerinin korunabilmesi için, PKK'yi terörist, TC'yi de demokrasi şampiyonu ilan edip, Kürdistan halkına karşı sürdürülen katliamlara hoşgörülü davranmak gerekliğini ileri sürdüler. SP lideri bir gazeteye verdiği demeçte, "PKK'nin sivil insanları hedef aldığını, milliyetçi bir hareket olduğunu" iddia etti. Şırnak'taki bütün sivil halk toplarla, tüfeklerle yok edilirken, emperyalist basın bu olaylardan haberdar olduklarını ama bu konuda kesin olarak yayın yapamayacaklarını itiraf etmek zorunda kaldılar.

Türk devletinin amacı tek olmasına rağmen, birçok aracı, uygulayıcısı var. Bütün dünyanın burjuva devletleri, uluslararsı basın-yayın organları, kendine dünya uluslarını ve barışı temsil ettiğini iddia eden BM, değişik dinleri, sayıları binlere varan örgütler, TC'nin devlet sınırlarının korunmasını savunan dış güçler durumundadır. Ama bu örgütler, devletler, kurumlar ve kuruluşlar da toplum yasaları dışında değildirler. Her biri kendi içlerinde yüzlerce, binlerce sınıf mücadeleleri sonucu, bazı demokratik muhalefetin gelişmesini, dünya olaylarını gerçekçi ve objektif görme geleneğini geliştirmişlerdir. TC'nin yapay sınırları dışında faaliyet gösteren demokratik ilerici bir örgüt veya bir kurum, TC'nin psikolojik savaşının etkisinde kalan ve buna rağmen kendine "devrimci, ilerici, demokrat" ve "sosyalist" diyen Türkiyeli çevrelerle kıyaslanmayacak kadar daha ilerici ve devrimcidirler.

Gerçek yasa doğru olandır

TC, Kürt sorunu diye bir sorunun olmadığını iddia ediyor. Evet, TC'nin Kürt sorunu diye bir sorunu yoktur, Kürt halkını katletme, yok etme sorunu vardır ve içine, girdiği pratik de her yönlü olarak zaten bunu doğruluyor. Kimi yazar-çizer takımı yapmacık da olsa TC'nin bir Kürt sorununun olduğunu söylüyorsa da, bu düşünce Kürdistan'ın en büyük parçasının varlığını inkar etmekten, bir halkın vatan olarak kabul ettiği topraklarını sömürgeleştirilmesini meşru göstermek amacından kaynaklanıyor. Ülkesiyle, insanıyla, kültürüyle, diliyle Kürdistan bir bütündür. Her ne kadar, sömürgeci işgalciler bilinçlere Kürdistan içine yapay sınırlar koyup, bu sınırların yasal olduğunu ilan etmiş olsalar bile, gerçek yasa doğru olandır, gerçek olandır. Devletlerin sınırları, biçimleri ve nitelikleri çok çabuk değişir, ama ulusların dilleri, kültürleri ve vatanları sömürgeci ve emperyalistlerin askeri ve politik zoruyla kolay kolay değiştirilemez. Bunun içindir ki, Kürdistan sorunu Türkiye'deki, Türklerin Kürt sorunu değildir. Eğer katliamlar daha fazla Türkiye kesiminde yaşayan Kürtlere değil, Kürdistan topraklarında yaşayan Kürt halkına en belirleyici ve açık bir şekilde yöneliyorsa, eğer Kürdistan'da yaşayan halk toplu halde Türkiye'ye göçe zorlanıyorsa, eğer aynı devlet sınırlarında iki farklı yasa varsa bu üstü örtülü bir savaş değil, çok ayan-beyan olan bir savaştır. Bu sorun yalnızca Türkiye ve Kürdistan halkının sorunu değil bir insanlık sorunudur. Türkiye'nin değişik bölgelerine ekonomik, politik ve toplumsal nedenlerden dolayı sürgüne gönderilen milyonlarca Kürdistanlının kurtuluşu da bağımsız birleşik ve demokratik bir Kürdistan'la mümkündür.

Bunun içindir ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yüz yıllar süren katliamları ve sürgünleri durdurmak için insanların demokratik, ulusal taleplerini bizzat ülkenin kalbinde örgütleyebilmek için sömürgeciliği mutlaka söküp atacağını ilan etmişti 8 yıl önce. "Bitmiş-tükenmiş kişiliklerin yaşama hakkı yoktur" diyordu Başkan APO. Kürdistan halkının varlığını ve mücadelesinin haklılığını ve tükenmediğini ispatlamanın tek bir yolu vardı. Asırlardır sürdürdüğü direnme mücadelesini yeni bir aşamaya getirmek tarihi bir olay ve halkların ilham kaynağı olmak kadar muazzam bir direnme örneği göstermek oldukça zordur.

Geçtiğimiz iki yıllık dönem içinde, gerek Türk devletinin misak-ı milli sınırları içinde ve gerekse bütün dünya devletleri ve kamuoyunda varlığını askeri ve politik zorla ispatlayan Kürdistan halkının mücadelesi, içerde ve dışarda diplomatik düzenbazlıkla yok edilmek istendi. Bütün devlet güçleri, sağdaki ve soldaki partiler Kürdistan ulusal sorununun uluslararası bir duruma gelmemesi için en azgın şekilde bir kampanya geliştirdiler ve bunu en şiddetli şekilde devam ettirmektedirler.

Bir kez daha *"ateş olmayan yerden duman çıkmaz"* ve Kürdistan halkının ulusal sorunu, TC'nin bir iç sorunu değildir. Bütün parçadaki ve sürgündeki Kürdistan halkının kendi siyasal iradesine ve kendi ülkesine sahip çıkma sorunudur. Bütün dünyanın ilerici, demokrat ve devrimci kurum-kuruluş ve devletlerin, değişik dünya halklarına karşı yüz yıllar süren katliamların sorumlusu olan Türk faşist devletinin ve milliyetçiliğine dur diyebilmesi için, Kürdistan devriminin uluslararası demokratik bir cephe haline getirilmesi sorunudur. TC, insan sevgisini taşımayacak kadar çürüktür. Bırakalım başka halklarla barış içinde özgürce bir arada yaşama hakkı, kendi halkının demokratik varlığına bile tahamülü yoktur.

TC, Kürdistan'da bir vahşet sergilemektedir ve bu vahşet Şırnak katliamıyla daha da tırmandırılmıştır. Ve vahşetin ne dini vardır ne felsefesi ne de toplumsal siyasal değerleri TC'den sahip olmadığı insani değerlere saygılı olmasını istemek, Türk tarihinin bugüne kadarki gelişimini kavrayamamaktan ancak kaynaklanabilir.

Kürdistan halkının mücadelesine, TC'nin katliamla cevap vermesi ve bu katliamlara sessiz kalmak kadar, insanlık sorunlarına duyarsız kalmak kadar suçlu bir durumda bulunmanın başka örneği yoktur. Bu katliamların sorumlusu Ortadoğu'nun en zengin topraklarına ve en eski kültürlerinden birine sahip olan Kürdistan halkı değil, değerlerini askeri zorla elinden alan TC ve TC'ye her türlü testeği sunan emperyalizm ve bu katliamlara karşı sessiz kalanlar bu işin esas sorumlularıdır.

Şırnak katliamı yurtdışında yaşayan yurtseverlerde yarattığı öfke eyleme dönüştü

Şırnak katliamına karşı Bonn'da 10 bin kişi yürüdü!

Bugün sabah saat 9.00'dan itibaren, Feyka-Kurdistan'ın Şırnak katliamını protesto amacıyla düzenlediği yürüyüşe katılmak isteyen kitleler Almanya'nın başkenti Bonn'un Rheinhafen meydanında toplanmaya başladılar.

Almanya çapında düzenlenen yürüyüşe, kısa bir hazırlık çalışmasına rağmen, 10.000 kişinin üzerinde bir katılım oldu. Değişik şehirlerden otobüslerle alana gelen her yaştan insanlar, kafileler halinde alana dizildiler. Sloganlar atarak kendi aralarında tartışan gruplardan birine yanaşıyoruz. Biri sakallı, diğeri sarıklı, onun yanındaki halk deyimiyle "Nurani yüzlü." Nereli olduklarını soruyoruz *"Hep bir ağızdan coşkulu olarak Kürdistanlıyız"* diyorlar. Bu kelimeyi gururla söyledik leri hemen anlaşılıyordu.

Sakallı olana siz imam mısınız diye soruyoruz: "Evet imamım" cevabını alıyoruz. Henüz yürüyüşün amacını sormadan, imam Kur'an'dan ayetler okuyarak açıklamasını yapıyor. Ve zulme karşı gelmenin gerekleri üzerinde duruyor. Diğer imam, Şırnak katliamını lanetleyerek konuşmasını sürdürmek istiyor. Söylediklerini teyibimize kayd ediyoruz. Ve bayanların kümelendiği çayırlık bir yere gidiyoruz. 40 yaşlarında Dersimli bir bayan bize Güney Kürdistan'daki durumu, Talabani ve Barzani'ye verilen kırmızı pasaport sorununu, Amerika'daki görüşmeleri anlatıyor. Şırnak'ı bombalamalarının nedenleri üzerinde duruyor. Ve bizi soru yağmuruna tutuyor. Tartışmamızı duyan yaşlı biri, bize yanaşıyor. Bu yürüyüşün amacını soruyor. Amca bu soruyu biz sana sormak istiyoruz deyince, *"Ben bilmiyorum. Eşim, çocuklarım yürüyüş var, gel gidelim dediler. "Ben de geldim. Herhalde yine bizim Kürdistan içindir"* dedi.

Saat 11.00'de Rheinhafen meydanından Alman Dışişleri Bakanlığı'nın bulunduğu caddeye doğru yürüyüşün başladığı kortejin ön tarafında PKK bayrakları taşıyan 50'ye yakın genç kız ve erkek, onların arkasında yine o kadar genç kız ve erkek ERNK bayrakları ve onların ardında da ARGK bayrakları taşıyan bir grup yürüyordu.

Yürüyüşe katılan herkesin ve Almanların en çok dikkatini çeken olay, PKK, ERNK ve ARGK bayrakları ardında yürüyen genç annelerin bebekleriyle birlikte tekerlekli beşiklerle yürümesiydi. İnsanda tarif edilmez bir duygu yaratan bu manzarayı özellikle izledik. Çoğu Avrupai, modern giyimli, Almanca bilen, Almanca slogan atan, tekerlekli beşiklerini iki eliyle iterek yürüyen yüzlerce genç anne, "Şırnak'ın intikamı alınacak" sloganını bağırırken beşikteki çocuklarına bakıyorlardı.

Saat tam 12.00'de 10.000 kişilik uzun yürüyüş kortejinin başı, Alman Dışişleri Bakanlığı'nın bulunduğu yere ulaştı ve yürüyüşü tertipleyenler kitleleri oturma eylemine çağırdılar. Asker elbiseleri giymiş Alman polisi, yüzlerce metrelik bir sıra halinde belirli aralıklarla dizilmişti. Kitleler hiç durmaksızın slogan atıyorlardı.

Bu ara Kürdistan Komite'den üç kişilik bir heyet Alman dış ilişkilerinden sorumlu bir yetkiliyle görüştü. Bize aktardıkları kadarıyla heyet, Şırnak katliamının iç yüzünü yetkiliye anlatmış. Şırnak'a gerilla baskınının olmadığını, devletin planlı bir katliam gerçek leştirdiğini, hem de katliamda Alman silahlarının kullanıldığını vurgulamış. Alman dış ilişkiler yetkilisi, kendilerinin de kendi kaynaklarından konuyu araştırdıklarını, sivil halkın katliamını hoş karşılayamayacaklarını, Kürt sorunundan dolayı Türkiye hükümetiyle sürekli karşı karşıya geldiklerini söylemiş. Oturma eylemi devam ederken gelip geçen veya evinin kapısında yürüyüşü izleyen Almanların görüşünü almaya çalıştık. Yaşlı bir Alman kadına üç gün önce Türk ordusu Şırnak'ı bastı. Çok sayıda ölü ve yaralı var. 40 bin nüfuslu bir şehir tümden boşaldı. Halk dağlara çekildi. Almanya'daki Kürtler bu durumu protesto etmek için yürüyorlar. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz diye sorduğumuzda:

Üç kez "gut, gut gut" (iyi, iyi, iyi) dedi. *"Demek ki üstten de size destek veriliyor, bakın fazla polis yok"* dedi.

Evlerinin penceresinden yürüyenleri izleyen, Hitler zamanından kalma iki yaşlı kadına yanaşıyoruz ve sorumuzu yöneltiğimizde, *"Biz sizin yaptıklarınızı beğenmiyoruz. Bizi rahatsız ediyorsunuz. Buna hakkınız yok. Gidin kendi ülkenizde bağırıp çağırın"* dediler. Genç bir Alman çiftinin görüşünü alıyoruz son olarak: *"Bizim kendi ülkemizde ne kadar insanca yaşama hakkımız varsa; Kürtlerin de kendi ülkelerinde o kadar insanca yaşama hakları olması gerekir. Kürtlerin katledilmesine karşıyız. Yürüyüşü yapanların amacını destekliyoruz."*

Mitingin yapılacağı alana yaklaşıyoruz. Kortejin geçtiği caddenin kenarına çekilip oturuyoruz. Gelip geçenleri izliyoruz. Kadınlar Birliği, Gençlik Birliği, İşçiler Birliği... 10.000 kişi var diyoruz. Ve kortejin sonuyla birlikte meydana giriyoruz. Büyük bir sahne kurulmuş, kitleler kocaman meydanı doldurmuş. Bir bayan, Türkçe Şırnak'ta olan bitenleri anlatıyor. Kitleler "intikam, intikam, intikam" diye bağırarak konuşmayı kesiyor. Medico Enternasyonal'in Başkanı Hans konuşma yapıyor. Şırnak'ta olan katliamı izah ediyor. Hunerkom'dan bir konuşmacı Kürtçe duygulu bir konuşma yapıyor ve Kürt ozanları türkü söylüyorlar. Binlerce kişi kolkola girerek halay çekiyor.

Saat 17.00'de kitleler miting alanından dağıldı. Biz de bir arabayla Hunerkom'a gittik. Yeni bir haber aldık ve hemen arabaya atlayarak olay

"Ben 18 yıllık devlet memuruyum. Beş çocuğum var. Evimi yerle bir ettiler. Hiçbir şeyim kalmadı. Ne yiyip ne içeceğiz? Bu, böyle gitmez."

Subay binalarını ve lojmanları gördük. Kayda değer hiçbir hasar yoktu. Defterdarlık, maliye, sağlık yurdunda kayda değer bir tahribat görülmedi. Defterdarlığın yan tarafından yıkıntılar vardı. Ancak Tugay binalarında, askerlik şubesinde hiçbir kurşun ve yıkıntı izine rastlayamadık. Polis lojmanlarında da bir tahribat görülmüyordu. Tarım il müdürlüğünde hasar büyüktü. İl jandarma karakolunun sactan oluşan çatısının bir bölümü parçalanmıştı. PTT'nin caddeye bakan duvarlarında kurşun izleri görülüyordu. Ancak bir gazetenin Cizre muhabiri bu izlerin Nevruz gününden kaldığını ve kendisinde fotoğrafının bulunduğunu söyledi.

Oysa Şırnak olaylarının ertesi günü yapılan resmi açıklamalarla, bizim gördüklerimiz ve dinlediklerimiz tam tersine idi. Ne Tugay komutanlığı binaları, ne de ileri sürülen binalarda tahribat vardı.

Cizre'ye göç edenlerin durumu:

Şırnak'tan Cizre'ye döndük. Cizre İHD temsilciliği, Şırnak'tan Cizre'ye göç edenlerin sığındıkları evleri önceden öğrenmişlerdi: Heyetimiz ikiye ayrılarak evlere görüşmeye gittik.

Toplam yedi evde 15 hane ile görüşme yaptık. Her ailenin 7-10 arasında çocuğunun olduğunu öğrendik.

Şırnaklı bir kamu görevlisinin anlatımı:

"Ben Şırnak'ta bir devlet dairesinde çalışıyorum. Evimiz yakıldı, yıkıldı. Kendimizi zor kurtardık. Hiçbir şeyimiz kalmadı. Çocukları alıp buraya geldim. Tugay komutanı ve emniyet müdürü baş sorumludur." Karısı araya giriyor ve düzgün bir Türkçe ile anlatıyor:

"Akşam saat 8.00 sıralarıydı. Ateş edildi ve üç gün ateş sürdü. Hacı Yusuf Basan'ın evine havan topu isabet etmiş. Ev yanmaya başlamış. Yanan yorganı pencereden aşağı atıp, imdat sesleri ile yardım istiyordu. Biz sesini duyduk. Ateş açıldı, sonra öldüğünü öğrendik. Masum halkı da terörist saydılar. Hepimizi terörist ilan ettiler. Dilimiz Kürtçe olduğu için bizi suçlu sayıyorlar. Öğretmenler, çocuklarımız Türkçe öğrenemedikleri için sürekli dövüyorlar. Biraz anlayışlı olsunlar."

Başka bir kadın Kürtçe araya girip, "Bıktık canımızdan, yıllardır evimize giriyorlar, eşyalarımızı, altınlarımızı alıyorlar. Bu hep böyle oluyor."

Bir işçi anlatıyor:

"Yoğurtçu, Dağkonak, Yüzveren köylerimiz yakılıp, kepçelerle düzlendi. Orada da yakınlarımız vardı. Şırnak'ta üç gün üç gece hiç dışarı çıkamadık. Üç gün boyunca ateş hiç durmadı. Tugay komutanı ile emniyet müdürü görevden alınmadığı sürece Şırnak'a dönmeyeceğiz. Buraya sığındık, bilmem ne yapacağız. İş yok, güç yok."

Bir öğretmen anlatıyor:

"Olayın ilk gününden itibaren ölmemek için dört ev değiştirdim. Panzerlerin palet seslerini duyduk. Olayı devlet yarattı. PKK ile ilgili bir kanıt yok. Kaldı ki, baskını PKK yapmış olsa bile, üç gün sokağa çıkma yasağında, ateş resmi güçlerce yapıldı. Askerlerin birbirlerine bağrışmalarını duyuyorduk. Askerlik Şubesi ile Tarım İl Müdürlüğü yan yana, şubede, hiçbir hasar yok. Biz de gördük. Ölü ve yaralı sayısını tam bilemiyorum. Hastane kayıtlarına göre 15'e yakın ölü var. Bazılarının, sokağa çıkma yasağından sonra, yakınlarını gizlece gömdükleri söyleniyor. Gözetim altına

yerine gittik. Onlarca otobüsten yüzlerce insan inmiş, bağırıp, çağırıyorlar. Baygınlık geçiren bir kadın ambulansa alınıyordu. Tanıdığımız birisinden durumu öğrenmeye çalıştık. Bize şunları anlattı.

"Kitleler otobüslere binme hazırlığındayken, Beul Brücke köprüsü istikametinde bazı sesler geldi. Bir siren çaldı. Önce polis, peşinden bizler o tarafa koştuk. Bir yurtsever 35 metre yükseklikteki köprüden kendini aşağı atmıştı. Gazeteciler fotoğrafını çekmeye çalıştılar. Polis engel oldu. Kitle duruma müdahale etti. Polisle kitle çatıştı. Hafif yaralananlar oldu. Bayılan bazı bayanlar ambulansla hastaneye taşındı. Kendisini köprüden aşağı atan yurtsever, Mardin'in İdil ilçesinden yaklaşık 1 yıl önce Avrupa'ya gelmişti. Bremen alanında oturuyordu. Almanyanın Türkiye'ye yaptığı silah yardımını ve Şırnak katliamını protesto etmek için kendini köprüden attı. Alman polisi provokasyon yaratmak istedi ama Kürt yurtseverleri oyuna gelmediler."

Akşam saat 20.00'de Alman radyo ve TV'leri, Mehmet Zeki Kaçaran isimli yurtseverin Şırnak katliamını protesto etmek için kendisini köprüden aşağı attığını ve öldüğünü bildirdiler. Ama sonraki tarihlerde yurtseverin komadan kurtulduğu ve durumunun giderek iyiye doğru gittiği anlaşıldı.

Mannheim: Mannheim'da yaşayan Kürtler Şırnak katliamını protesto etmek için 22.8.1992 günü 50-60 kişilik gruplar halinde SPD, CDU parti binalarıyla, Mannheimer Morgen gazetesi, IG-Metal sendikası ve televizyon binalarını işgal ettiler.

PKK yanlısı sloganların atıldığı eylemlerde katliamı protesto eden mektuplar yetkililere verildi.

Eylem alanına basın mensuplarının gelmesinden sonra gösteri sonuçlandırıldı.

Frankfurt: 500 kadar Kürt Frankfurt THY bürosunu işgal etti. 2 saat süreyle 6 katlı binada kalan yurtseverler daha sonra bir prostesto yürüyüşü düzenlediler. Kamuoyuna katliamı kınayan ve olayları teşhir eden bildiriler dağıtılarak TC'ye destek olan Alman devletini de kınadılar. Polisin olaya müdahalesi olmadı, basın mensupları olay yerine geldikten sonra eylem sona erdi.

Köln: 300 kişilik bir grup TC Köln Başkonsolosluğunun önünde sloganlar atarak bir gösteri yaptı. Polisin müdahale etmediği gösteri, iki saat sürdü. Eylem sırasında katliamı protesto eden bildiriler dağıtıldı ve Türk bayrağı yakıldı. Eylem olaysız sona erdi.

Essen: 22.8.1992 tarihinde 300 yurtsever, TC Essen konsolosluğunun önünde katliamı kınayan bir protesto gerçekleştirdi. Gösteri olaysız sonuçlandı. Polis bazı yurtseverleri gözaltına alınca, diğer yurtseverler gidiş yolunu kesip oturma eylemine başvurdular. Bunun üzerine gözaltına alınan yurtseverler serbest bırakıldı. Gösteri sırasında PKK yanlısı sloganlar atıldı.

Hannover: 70-80 kişilik bir grup Türk konsolosluğuna molotof kokteyli ve taşlarla saldırdı. Binada büyük oranda hasar meydana geldi. Aynı anda kentin başka alanlarında Pamukbank, Ziraat Bankası, Yapı Kredi Bankası ve THY binalarına protesto saldırıları yapılarak hasar verdirildi.

Stuttgart: Yaklaşık 300'e yakın kitle Şırnak'ta yapılan katliamı bir gösteri ile protesto etti.

Paris: Şırnak'ta katliam haberinin alınmasından hemen sonra 20 Ağustos günü sabah erken saatlerde Kürdistanlı yurtsever gençler THY'nin Paris şubesini tahrip ettiler. Aynı günün öğleden sonra, Paris'in ünlü turizm merkezlerinden Eyfel Kulesi önünde 1000 kişinin katıldığı bir korsan miting düzenlendi, 4 saat süren miting boyunca sömürgeci TC'yi teşhir eden, Şırnak katliamını ve Fransız hükümetini kınayan, aynı zamanda çevredeki Fransız ve turist kitleyi Kürdistan'la enternasyonalist duyanışmaya çağıran Fransızca sloganlar atıldı. Fransızca bildiri metni okundu. Eyfel Kulesi'ne çıkan bir grup yurtsever, kule demirlerine parti-cephe-ordu bayraklarını astı.

Eylem alanında Türk bayrakları yakıldı. Sömürgeci TC'yi teşhir, Şırnak katliamını protesto içerikli 6000 Fransızca bildiri dağıtıldı. Miting eylem alanındaki Fransız ve turist izleyici kitlesi üzerinde etkili oldu.

Ulusal yas nedeniyle 25 Ağustos günü işlerine gitmeyen yurtsever işçilerle kepenklerini kapatan yurtsever esnaflar, Paris'in Concort meydanında toplanarak Fransız Ulusal Meclis binasına yürüdüler.

Sonradan katılanlarla birlikte sayıları 3000'e ulaşan yurtsever kitle, Fransa Ulusal Meclisi önünde 4 saat boyunca sömürgeci TC'yi ve Şırnak katliamını protesto mitingi yaptı. Meclis önünde, Türk bayrağına sarılı bir kukla market yakıldı. Yurtsever kitlenin her şeyi göze alan kararlı tutumu karşısında, Meclis yetkilileri, yurtsever kitleyi temsil eden bir heyeti, Meclis binasına alarak görüşmek zorunda kaldılar. İçeri giren heyet Fransa Ulusal Meclis yetkililerine TC'nin Şırnak katliamını anlatarak, Meclis Dış İlişkiler Komisyonunun, Şırnak'a bir inceleme heyeti yollamasını talep etti.

Saat 14.00'te başlayan eylem, saat 18.00 sularında, kısa bir gösteri yürüyüşüyle sona erdi.

Halkımız her yerde bir yürek ve tek yumruk

Aynı gün, Kürdistanlı yurtsever gençler, Türkiye Emlak Kredi Bankası'nın Paris şubesini basarak tahrip ettiler. Yurtsever gençlerin bankaya attıkları molotof kokteyli bankanın önemli bir bölümünün yanmasına yol açtı.

Paris ve çevresinde yaşayan yurtseverler, 27 Ağustos günü, eylemlerini sürdürdüler. O gün, Fransa İnsan Hakları Bakanlığı binasını 60 kişilik bir yurtsever grup işgal etti. Aynı gün saat 15.00'te gerçekleşen baskın ve işgal eylemi, akşam saat 20.30'a dek sürdü.

Bu eylem, Fransız basın ve TV istasyonları üzerindeki Fransız devletinin kontrol mekanizmasını bozdu. Burjuva basın ahlakının ve dolayısıyla burjuva demokrasinin ikiyüzlü kokuşmuş niteliğini pratikte açığa çıkardı.

Bakanlık binasında işgal sürerken, radyo istasyonları her onbeş dakikada bir, olayı kamuoyuna duyururken, TV istasyonları da, saat 20.00'deki anahaber bültenlerinde eylemi görüntülerle verdiler. TC'nin Şırnak katliamını Fransız kamuoyuna duyurdular. Böylece Fransız kamuoyu, Şırnak katliamından haberdar oldu. Ertesi gün, Fransız Komünist Partisi merkez yayın organı dışında, bütün günlük gazeteler, Bakanlık baskınını ve dolayısıyla Şırnak katliamını haber yapmak zorunda kaldılar. Yurtsever eylemcilerin, bakanlık binası işgalinden hemen sonra, bakanlık binası 2000 polis tarafından ablukaya alındı. Akşam saat 20.30 sularında, özel eğitilmiş jandarma timleri, işgal altındaki bakanlık binasını bastı. İnsan Hakları Bakanlığında, insanların katledilmesini protesto eden silahsız, savunmasız yurtseverlere azgınca saldırdılar. Aralarında, çocuk ve kadınların da bulunduğu grup dayaktan geçirildi. Yurtseverler çeşitli yerlerinden darp yaraları aldılar. Binaya tırmanırken düşen bir jandarmanın da ayağı kırıldı. Bütün bunlar, emperyalist yeni dünya düzeninin en müşfik, barış ve insan hakları havarisi Fransız devletinin, "İnsan Hakları Bakanlığı" binasında oldu. Jandarma timinin dışarı çıkardığı yurtseverleri, polis gözaltına aldı. Gözaltına alınan yurtseverlere, Fransız polisinin karakolda düzenlediği hoşgeldiniz. "polis her yerde polistir!" sözünü bir kez daha doğruladı. Fransız polisi, karakolda, uzun bir koridorun iki yanına dizilerek oluşturduğu tünelde, yurtseverlere, cop, tekme ve çelme ikram etti. "Uygar" Fransa'nın "kibar" polisleri, yurtseverleri, "insan hakları edebine uygun" bir şekilde ağırlayarak hizmet ve hürmette kusur etmediler. Gözaltına alınan 60 yurtseverden 7'si tutuklandı, geri kalanlar ise serbest bırakıldı.

Marsilya: Marsilya'da, yurtseverler, TC'nin Marsilya konsolosluğunu basarak tahrip ettiler.

Strasbourg: Kürdistanlı yurtseverler, sömürgeci TC'nin Strasbourg konsolosluğunu basarak bir süre işgal ettiler. Yurtsever eylemcilerden birini polis gözaltına aldı.

Nant: Nant ve çevresinde yaşayan Kürdistanlı yurtseverler, Nant şehir merkezinde düzenledikleri bir yürüyüşle, sömürgeci TC'yi ve Şırnak katliamını protesto ettiler. Yürüyüşe 400 yurtsever katıldı.

---

alınanların sayısı da 500-600 deniliyor."

Bir öğrenci anlatıyor:

"Babam ve amcam gözetim altına alındı. Sonra bıraktılar. Babama yiyecek verilmemiş. Sürekli dayak atılmış. Teröristlere yataklık yaptıkları söylenmiş. Şırnak'tan bir gün sonra Toptepe köyü de bombalanmış, 3 kişi ölmüş."

Kurtuluş Mahallesi'nden bir kişinin anlatımı:

"Komşularımızdan iki aile Şırnak'a dönme hazırlığı yapıyorlar. Kalacak yerleri yok. Çaresizler. Cizre girişindeki Çağlayan köyü de yakıldı. Bu köyde, bugüne değin hiçbir olay olmamıştı. Kömür ocaklarında 1 Ağustos günü 3 kişiyi öldürdüler, 4 kişiyi yaraladılar. "

Nihat Burşin (Şırnak İHD Yön. Kur. Üyesi) anlatıyor:

"Olay tarihinde ben Cizre'de bulunmuyordum. Olayın meydana geldiği gece, hemen sonra telefonla Şırnak'ta bulunan tanıdıklarımızla irtibata geçtik. Telefonda görüştüğümüz kişiler, özellikle tank, havan topu ve roket gibi ağır silahlarla şehre ateş edildiğini, bulundukları evlerin isabet aldığını belirtip, büyük bir panik içerisinde bizden yardım istiyorlardı. Ancak, elimizden bir şey gelmediğinden çaresiz bir şekilde kendilerini sakinleştirmeye çalışıyordum. Tüm gece boyunca bu şekilde çeşitli evleri telefon bağlantıları kurup olaylar hakkında bilgi almaya çalışıyordum. Kendisiyle telefon bağlantısı kurduğum ve Yusuf Basan'ın komşusu olan kişi Yusuf Basan'ın evine top mermisi isabet etti. Bunun üzerine eline beyaz bir bez parçası alan Yusuf dışarı çıkıp askerlerden yardım istedi. İmdat, evim yandı diye bağırıyordu. Bu arada evinin karşısında bulunan panzer kendisine ateş edip, Yusuf'u vurdu. Olayı evimin penceresinden bizzat gördüm" dedi.

Tatar ailesinin reisi olan Alihan Tatar'ın yakınlarıyla yaptığım görüşmede, Alihan Tatar'ın kardeşi ve korucu başı olan Süleyman Tatar ile Tugay komutanı arasında geçen telsiz konuşmasını aynen şöyle aktardılar:

- S.T.: Komutanım bize ateş ediyorsunuz.
- T.K.: Sen kimsin?
- S.T.: Ben korucu başı Süleyman Tatar'ım.
- T. K.: Oradan ateş ediliyor ama.
- S.T.: Ateş eden bizleriz. Yanımda da komşum olan polis memuru ile birlikteyim.
- T.K.: Ben anlamam. Farketmez sen de Kürt değil misin? Bir daha da beni arama.

Öğrendiğimiz kadarıyla olayda, Alihan ağanın oğlu Mesut Tatar ile adını tespit edemediğimiz bir yeğeni yaralanmış.

Olaydan sonra, Şırnak'a gittiğimde amcam ve dayılarıma ait dükkanların tamamen yaktırılmış olduğunu gördüm. Beni gördüklerinde ağlayarak boynuma sarıldılar. Büyük bir korku ve dehşet içerisindeydiler. Olaydan sonra güvenlik güçleri halkı dışarı çıkarıp uzun süre yerlerde süründürmüşler. Üstleri başları hep yırtılmıştı. Amcam ve dayılarımın dükkanlarının karşısındaki evlerde oturanlarla yaptığım görüşmede şunları söylediler: Vallahi olayı bizzat gördük. Askerler kasaturalarla dükkanın camlarını kırdılar. Daha sonra bir sıvıyı dükkana döküp ateşe verdiler.

Ayrıca yakılan diğer birçok dükkan içinde halkla yaptığım görüşmede, benzer şeyler anlatıldı.

Şırnak'a beraberimdeki yaklaşık 15 araçlık konvoyla girdiğimizde, caddelerde bulunan boş kovanların aşırı fazlalığı nedeniyle arabamız patinaj yapıp kayıyordu. Arabadan inip boş kovanlara baktığımda, gördüklerimin hepsinin üzerinde MKE damgası vardı. Özellikle bakmama rağmen MKE damgalı boş kovanlar dışında, başka kovanların olmayışı bana göre iddia edildiği gibi bir çatışmanın olmadığının kanıtıdır. Aksi durumda Makina Kimya Endüstrüsünün imali dışında da boş kovanlar olurdu. Kısacası duyduklarımıza ve gördüklerimize dayanarak PKK'nin iddia edildiği gibi Şırnak'a bir saldırısının olmadığını söyleyebiliriz. Kaldı ki, bir PKK'lının günlerce şehir merkezinde bulunup çatışmaya girmesi de sonuçta sağ ya da ölü olarak yakalanmaması mantık dışıdır. Bu konuda halk ile yaptığım görüşmede, şehirde olduğunu dair hiçbir kişiye rastlamadım. Ayrıca, Şırnak'ta bir çatışmanın olduğuna dair hiçbir kanıta da rastlamadım. Her ne kadar Şırnak'ta başta Tugay Komutanı ve Emniyet

Müdürlüğü olmak üzere resmi binalarda büyük hasarın olduğu söyleniyor ise de bu tümden gerçek dışıdır. Yine bir dehlizde 20 PKK'lının yakalandığı iddiası da gerçek dışıdır. Dehlizde yakalananlar Şırnak halkı olup bunlardan biri de Avukat Abdurrahman Demir'dir. Dehliz denilen yer ise, hepimizin bildiği bodrumdur. Bizzat kendim gidip gördüm. Kaldı ki, iddia edildiği gibi PKK saldırısı olsa bile, güvenlik güçlerinin PKK'nin peşine düşmesi gerekirken, şehri ve sivil halkı top atışına tutmasının anlamı nedir? Güvenliğin anlamı bu mudur? Halkı koruyan devlet bu mudur?

Nuriye Başak (70-80 yaşlarında):

"Vallahi her şeyi hükümet yaptı. Hepimizin evlerini silahlarla taradılar. Panzerler, caddelerden gidip, gelip ateş ediyorlardı. Askerler dükkanlara girip eşyaları aldıktan sonra, dükkanları ateşe verdiler. Ben bu yaşımla yalan söylemiyorum. Doğrusu neyse onu söylüyorum. Şırnak'ta öldürülen hayvanların cesetleri iki gün boyunca şehir dışına taşındı. Biz de korku ve panik içerisinde Şırnak'tan kaçtık. Araba bulanlar arabalarla, bulamayanlar ise, yaya olarak Şırnak'tan kaçıyordu. Öğrendiğim kadarıyla Hacı Güngen'in karısı ve iki çocuğu olayda öldü. 3-4 gün boyunca çocuklarımız korkudan su getirmeye dahi gidemiyorlardı. Evimize isabet eden bomba, evimizi yıktı. Nasıl sağ kurtulduk bilmiyorum. Allah bizi korudu. Şırnak'ı yerle bir ettiler. Şırnak'tan kaçtıktan sonra ailem 5 parçaya bölündü. Her birimiz bir tarafa kaçmak zorunda kaldık."

Havse Acu (60 yaşında, Toptepe köyünden):

"Toplarla, sila hlarla köyümüzü rastgele ateşe tuttular. Biz de mecburen köyden kaçıp buralara geldik. Köyümüz Şırnak'ın hemen yamacındadır. Top mermilerinin birçoğu evlerimizin yakınlarına düştü. Allahtan evlerimiz isabet almadı. Köyümüzde 60-70 hane vardı. Fakat, şu anda köyümüz bomboş. Herkes köyden kaçtı. Yememiz, içmemiz, her şeyimiz köyde kaldı. Şu anda hiçbir şeyimiz yok. Ben bu yaşıma kadar köyden dışarı çıkmamıştım. Allah, hakkımızı alsın. Askerler sürekli köyümüze gelip, siz örgütsünüz diyorlar. Peki biz örgütüz, (PKK'yı kastediyor) hayvanlarımız da mı örgüttür? Onları öldürüyorlar. Sadece bizim köy değil, çevredeki diğer köylere de bomba atıyorlardı. Şimdi tümden sahipsiz kaldık. Ne olur bize sahip çıkın."

İsmail Adıgüzel (58 yaşında):

"Ruslar gelmiş olsalardı, Şırnak'ı bu hale getirmezlerdi. Darbe almamış ev bırakmadılar. Bazı evler tümden yakılıp yıkılmış, bazıları da kullanılmayacak derecede tahrip olmuştur. Güvenlik görevlileri hiçbir ayırım gözetmeden ateş ediyorlar. Biz de canımızı kurtarmak için kaçıp buralara geldik. Benim ailem 18 kişidir. Hepimiz buraya kaçtık. Ve artık geri dönmek istemiyorum. PKK'lıların Şırnak'a saldırdığı yalandır. Allahtan inanın olsun ki, hiçbir PKK'lı Şırnak'a saldırmamıştır. Herkes biliyor ki, bunu devlet yaptı. Arkadaşım Yusuf Basan'ı da onlar öldürdü. Hacı Yusuf 60 yaşlarında vardı. Benim evimde yüzlerce mermi izi var. Allah bizi korudu. Göç ettigimiz gün güvenlik güçleri baktılar ki, sığınaklarda olmamız nedeniyle çok ölmemişiz, bunun üzerine bir güvenlik görevlisi şunu söyledi: Bu it oğlu itler böyle ölmüyorlar. Bundan sonra evlerine girip öldürmek lazım dedi. Bunun üzerine ben de korkudan çocuklarımı toplayıp göç ettim. Araba olmadığı için çocuklarımla birlikte yayan olarak yola koyulduk. Bir süre sonra Cizrelilerin gönderdiği arabalara binip buraya geldik. Üç-dört gün boyunca çocuklarımla birlikte aç-susuz kaldık. Halkın her biri bir tarafa dağıldı. Ayrıca Heştan, Nerax, Zarova ve Şax (Çağlayan) köylerini de bombalayıp yıktılar. Şu anda yüzlerce kişi de gözaltında işkence görüyorlar."

Şırnak Lisesi'nde öğrenci (16 yaşında):

"Biz, Yeni Mahalle'deki evimizdeyken silahlar patlamaya başladı. Bu arada evimize bir top mermisi isabet etti ve evimiz yıkıldı. Bunun üzerine biz de evden çıkıp evimizin yanındaki dedemin evine gittik. Bu eve de top mermisinin isabet etmesi üzerine, yakalandığımız evin bodrumuna sığındık. 26 kişi bu bodrumda bulunuyorduk. Uzun süre bu bodrumda bulunduk. Daha sonra silahlar susunca, güvenlik güçleri konuşma olacağını söyleyip, bizi bodrumdan çıkardılar. Hepimizi bir panzerin içerisinde üst üste uzattılar ve bizi emniyete götürdüler. Daha sonra bizi tugaya götürdüler. Sonradan öğrendik ki, bizim için, dehlizde PKK'lıların yakalandığı söylenmiş. Bu olay aynen anlattığım gibidir. Dehliz dedikleri yer evin bodrumudur. Ve yakalanan PKK'lılar da bizleriz. Dehliz dedikleri bodrumda, ben, babam, dört amcam, Avukat Abdurrahman Demir ve diğer komşularımız vardı. Hepsini tanıyorum, bizim mahallelilerdi. Gözaltındayken bize işkence yapıyorlardı. Şu anda bu evde 4 aile, toplam 30 kişi varız."

9 Eylül 1992

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Halkla bağları zayıf olanlar güçlü gazetecilik örneği sergileyemezler

Baştarafı 1. sayfada

sağlam bir siyasi temeli olmazsa bazı bilgi kırıntıları, teorik dogmalarla girilebilecek yaklaşımlar fazla sonuç alıcı olamaz. Sistematik olmaktan uzak olur. Bu da, basın faaliyetini, yayın faaliyetini, eklektik kılıyor. Mevcut yapı da eklektiktir. Sistematik değildir. Basın yayın bir bütünün parçaları olarak gelişmiyor. Bu konu üzerinde tartışılmalıdır. Devrimci bir eylem alanıdır aynı zamanda. Kaldı ki bu konudaki gelişmelere kontr-gerilla, baskı ve katliamla cevap veriyor. Durum böyle olduğuna göre bu işin de hakkını vermek gerekiyor. Daha öze inmek, daha sistemli hale getirmek, son derece çıkarcı, bireysel, sol aydın hastalıkları nasılsa onu olduğu gibi basın-yayın dünyasına da yansıtmak aşılmadıkça alan rolünü oynayamayacaktır.

Mücadele alanı olarak sonuna kadar imkanlarını kullanmayı gerektiriyor. Bize düşen bu konuda dolaylı da olsa mücadele ortamını diri tutmak bunun siyasetini netleştirerek katkı sunmaktır. Ama alanın kendine has görevlerini de işin militanları, görevlileri başarmalıdır.

Doğru değerlendirme kadar görev anlayışına da kendilerini vermeleri gerekecektir. Kadrolaşmayı, örgütleşmeyi birlikte götürmeleri gerekir. Sonuna kadar sorumluluk duymaları gerekir. Çabalarını planlamaları gerekir. Başka türlü, her işte olduğu gibi bu işin de hakkı verilemez. Bizim anlayışımız doğrultusunda emeğe saygılı olmak isteyenlerin, kalkışlara bağlı olmak isteyenlerin içine girmesi gereken sorun şudur: İşin esasını ve özelliklerini kavramak, örgütlemek, iyi bir mücadele vermek başarı için şarttır.

Unutmamak gerekir ki, basın-yayın dünyası düzen adına en büyük saptırma gücü olarak rol oynuyor. Bunu bile değerlendirememek büyük bir noksanlıktır. Halen kitlelerin duygu ve düşünceleri, bütünüyle toplumun düşünceleri fırtına biçiminde alt üst ediliyor. Ortaçağlarda nasıl dini dogma tek etkileme gücü ve onun dışında demokratik bir çözüm yoluna şans verilmiyorduysa, günümüzde de tekelci kapitalizmin çağı ondan daha şiddetli bir biçimde ortama tam bir ideolojik egemenlik kurmuştur; duygu egemenliği, düşünce egemenliği kurmuştur. Ruhları şartlandırıp özgür yaşam imkanını ellerinden alıyor. Neyin halk için olduğu belli değil. Çok çarpıtılmış yaklaşımlar egemendir. Gerçekten resmi, gayri-resmi olan düzenin ajanlığı bu dünyada çok geçerli, güçlüdür. Diğer kuvvetlerden daha tehlikeli saldırı gücüdür aslında. En hastalıklı kişiliklerin, hatta çok eleştirdiğimiz MİT'ten bile daha tehlikeli kişiliklerin at koşturduğu bir sahadır basın-yayın dünyası.

Beğenmediğiniz siyasilerin dünyasında belki birşeyler buluruz, ama bu yayın sahasını böyle kötü kullananların öyle bir durumu var. Sapıklık egemendir aslında yazarlık adıyla, çizerlik adıyla, bu, sanat alemi, spor alemi için de geçerlidir ve gerçek köleleştirici olanlar burada kurumlaştırılıyor, şüphesiz arkasında düzen var, düzenin siyasi ekonomik gücü var . Bu inkar edilemez. Fakat bu alanın da kendisinin çok sapıkça kurumlaştırdığı, demokrasi için bırak bir kuvvet olmasını, demokrasiyle en çok oynayan ve onu işlemez kılan bir alan olduğunu gözardı edemeyiz. Birkaç iyi örnek çıkması, istisnalar mevcut durumu değiştirmez. Ki bunlar çok örgütsüz ve iddiasızdırlar.

Kısaca karşı tarafın egemenliği ve bütünüyle halkın yaşamını tehdit altına alanların arkasına ekonomik ve siyasi güçleri de alarak ve hatta askeri güçleri alarak en büyük tahribatı yürüttüklerini gözardı edemeyiz. Dolayısıyla bu halkçılık adına yapılan gazetecilik sağlam bir değerlendirme anlayışına bile sahip değil. Karşı tarafın dayandığı temeli, gerek ortaya çıkış gerekse kurumlaşma koşullarını değerlendirmiyor. Bu alana hakim olan güçlerin müttefiklerini sergileyemiyor. Dolayısıyla bu konuda kendi özgür alanını belirleyemiyor. Ve yaptığı bir kaç iyiniyetli iş olsa da, sonuç almaktan uzak. Gerçek budur.

Bizim devrimci mücadelemizin basın-yayın alanına yansıması sınırlıdır. Hiç şüphesiz yaklaşımlar var ama, ondan da daha fazla her sahada olduğu gibi bu sahada da militanlık gerekiyor. O yok. Mesele yığınların meselesi olmaktan da öteye, alana hakkını verecek militanlığın var olup olmamasıdır. Kalitesizlik, inançsızlık, şahsi, keyfi çıkarcılık oldukça etkili. İnanç noksanlığı, yine ustalık, yaratıcılık sınırlı. Bu alanda bu tür yaklaşım ve kişiliklerle başarı sağlanılamaz. Bu yaklaşım, bu inanç düzeyiyle bu görevler başarılamaz.

Alan bir oportünizmin filizlenme alanı olarak da görülüyor. Mücadele kaçkınları veya mücadelede fazla militanca tutum alamayanların kendilerini saklamak istedikleri bir alan da oluyor. Ki en tehlikelisi de budur. Buna da fırsat verilmemesi gerekir.

Bütün bunlar gözününe getirildiğinde daha derli toplu bir mücadele alanı olarak burayı nasıl değerlendiririz, katkıları nasıl sunabiliriz? Bizden etkilenen veya bizden destek alma durumunda olanların bu gerçekleri gözönünde bulundurmaları gerekir.

Bu alanı bütün yönleriyle değerlendirmeye kalkışmak alana hakkını vermeyi, çok önemli bir yoğunlaşma alanı olarak düşünmeyi gerektiriyor. En başta kitleler ve halkın mücadelesini, ilişkilerini, onun teorisini, siyasi çizgiyle, tarihiyle bağlılığını iyi koymak gerekir. Ayrıca bu bir militan yaşam tarzıdır. Kendi yaşamlarında da ilkeli olmayı bilmeleri gerekir. Geliştirilmesi gereken yaklaşımın esası böyledir.

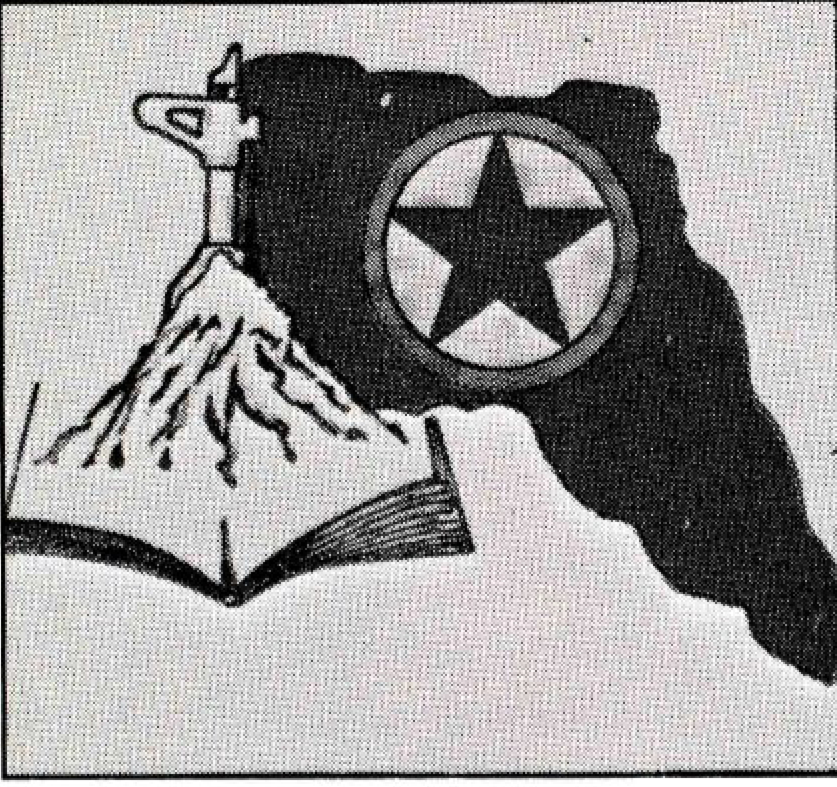
Durum bu iken birçokları işin para, araç-gereç, "adam bulamıyoruz" kısmı biçiminde kendilerini aldatıcı yaklaşımlarla dayatıyorlar. Ciddi değiller. Gerçeklerden haberleri yok bunların. Bunlar aynı zamanda iddiasız tiplerdir. Mevcut olanaklarla neyin başarılıp başarılamayacağının da farkında değiller. Veya esas olarak başarılması gerekenin ne olduğunu anlamış değiller. Mevcut olanağın nerede yattığını, nasıl kullanılması gerektiğini kendileri için mesele bile yapmıyorlar. Bunlar fazla etkili, yaratıcı olamazlar. İnatçı bir çabayla önemli bir gelişme kaydedemezler.

Böyle sorunlar da var. Bunlar biraz daha tartışılması gereken hususlar. Özellikle bu alanda çalışmak isteyenlerin gözönünde bulundurmak durumunda oldukları hususlardır.

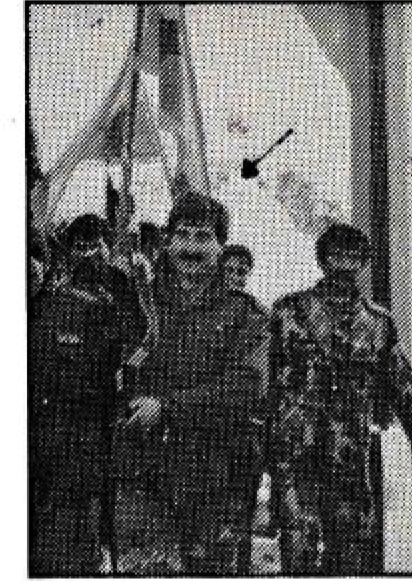
Kendini aldatma her alanda olduğu gibi bu konuda da etkili. Yaşam hastalığıdır akıp gidiyor. Bu da sağlıklı değer ortaya çıkarmaz. İlke adamı, eylem adamı böyle ortaya çıkmaz. O da olmayınca hastalıklı insanların örgütlenmesi hastalık üretir. İşte gazeteci vuruyorlar, daha da vuracaklar. Bütün uyarıları dikkate almaz, örgüt olmaz, örgütlenmeyi doğru yapmazlarsa bol bol şikayet eder, devletten yardım isterler. Devlet yapıyor, o kalkmış ona sığınmaya çalışıyor. Kendini örgütlememiş; çaresizlik birçok alanda olduğu gibi, burada da söz konusudur.

Şimdi hiç şüphesiz halkı sadece gazete, kitap yoluyla değil, silahlı mücadelenin etkisiyle aydınlatmak olanaklı. Ama öteki yolu da elbette değerlendirmek gerekir. Zaman zaman görüşleri bu araçla aktarmak uygundur.

Muhtemelen bu alanda içimizden bazıları çalışabilir. Bu her devrimcinin görevlerinden birisidir de. Her eylemin sesi çıkmalı. Haber konusu olup yazılmalı. Bu alan etkili olarak mutlaka kullanılmalı. Görevleri yerine getirmeliyiz diyoruz. Biz kendi başımıza devrimci eylemi o kadar geliştirdik ki, şimdiye kadar beş-on gazeteyi tek başımıza götürebildik. Hatta bazıları yardımcı olsaydı çok daha başarılı örnekler ortaya çıkabilirdi. Bu konuda da genelde parti görevleri önünde sorumsuzluk, tembellik var. Yapabilecekleri birçok işi bize havale ettiler.

PAK'ın 1. yıldönümünde ulusal kurtuluş savaşımız Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi, Güney parçasında da gelişmiş ve kök salmıştır. PAK işbirlikçiliğe karşı özgürlük ve bağımsızlık şiarını yükselterek büyük şamar vurmuştur.

PAK-MK Üyesi Armanc yoldaş, Süleymaniye Tıp Fakültesi'ni terk ederek özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine katıldı. 3 Eylül 1992 tarihinde Güney Kürdistan'da işbirlikçi KDP güçlerince katledildi.

PAK'ın 1. kuruluş yıldönümünde:

Ulusal birliktelik Kürdistan'ın her parçasında sağlanıyor

PARTİYA AZADİYA KURDİSTAN'IN 1. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ TÜM HALKIMIZA KUTLU OLSUN!

Ülkemizde bugün yaşanan olaylar, ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı boyut, Türk sömürgeciliğinin ve Irak sömürgeciliğinin karşı karşıya oldukları çıkmaz, Kürdistan halkının tarih sahnesini güçlü kavrayışı, dünya emperyalistlerinin halkımızı tekrar köleleştirmek için yoğunlaştırdığı çabalarını da dikkate aldığımızda, bugün halkımızın içinde bulunduğu muazzam direnişin önemi daha da anlaşılmış olur.

Güney Kürdistan'da halkımızı bölen, halkımızı parçalayan, halkımızı göçerten, halkımızı, ülkemizi bölüp parçalayan sömürgeci güçlere peşkeş çektiren ve halkımızın kanını pazarlayan işbirlikçi güçlerin durumunu çok iyi görmemiz ve bilince çıkarmamız gerekiyor. Bunlara karşı en doğru tavrı geliştirmek önemli bir görev olmaktadır. Barzani ve Talabani hiçbir dönemde halkımızın öz gücüne dayanmadılar, hiçbir dönemde halkımıza güvenmediler. Daima ülkemizi bölüp parçalayan güçlerin ülkemizdeki politikalarının uygulayıcıları ve uzantıları oldular.

1980 yılında Irak ve İran savaşı başladığı dönemden, 1990 yıllarına kadar tam on yıl geçti. On yıl boyunca Irak'ın Güney Kürdistan'da hiç bir denetimi yoktu. Bu on yıl boyunca binlerce Kürdistanlı muazzam bir örgütlülüğe kavuşturulabilirdi. On binlerce Kürdistanlıdan muazzam bir ordu oluşturulabilirdi. Bunu yapmadılar. İran'ın Güney Kürdistan politikasının uzantısı oldular. İran'a bel bağladılar. "İran zaferi kazanacak, Saddam yenilecek, Irak'a demokrasi gelecek, bize otonomi vereceklerdir" dediler. Irak'ta ve Güney Kürdistan'da Humeyni'nin askerleri gibi hareket ettiler. İran onların ne kadar gelişmesini istediyse o kadar geliştiler. Ve sonuçta İran zaferi kazanmadı. Saddam yıkılmadı ve İran desteğini çekince umutsuz kaldılar. Ve Halepçe yaşandı. Umutsuz kalan insanlar kaçtılar, umutsuz olan insanlar göçtüler. Umutsuz kalan insanlar savaşamazlar ve savaştırılamazlar. Kendi halkının öz gücüne güvenmeyenler, kendi halkını birleştirmeyenler, kendi halkının dostlarıyla işbirliği yapmayanlar, kendi halkının düşmanlarına bel bağlayanlar bağımsızlık ve özgürlük için adım atamazlar, parçalanırlar, bölünürler ve kaçarlar. Nitekim bunların sonları da böyle oldu. Halepçe yaşandı. 5.000 kadın, çocuk katledildi. Ama Halepçe bu işbirlikçilerde hiçbir duygu uyandırmadı. Bunların kendilerini gözden geçirmesi yönünde bir itim gücü olmadı. Halepçe Güney Kürdistan halkımızda derin bir nefret uyandırmasına rağmen, işbirlikçi hareketlerin ektiği korku tohumuyla kaçış yaratıldı, endişe yaratıldı, umutsuzluk yaratıldı. Çünkü Güney Kürdistan'daki halkımıza bağımsızlık ve özgürlük bilinci verilmedi. Özgürlük ve bağımsızlık bilincini beyinlerine eken halklar katliamlarla, öldürülmelerle yılmazlar. Tam tersine işkenceler, öldürmeler, baskılar onların bağımsızlık ve özgürlük duygularını daha çok körükler. Nitekim Kuzey Kürdistan'da katliam, baskı ve göç direniş yaratmaktadır.

Her katliam Kürdistan'da direnişin habercisi oluyor. Her gerillanın şehit düşüşü yeni insanların gerillaya katılmasını sağlıyor. Bunun nedeni halkımızın beynine özgürlük ve bağımsızlık bilincinin kazılmasıdır. Güney Kürdistan halkımızın eksikliği de budur. İşbirlikçilik, düşmana bel bağlama, kendine güvenmeme, halkına güvenmeme, halkının kurtuluşunu sağlayan önder güçle ilişki geliştirmeme, dört parça arasında birlik ve bütünlüğü sağlayan ulusal iradeyi esas alan düşünceden vebadan kaçar gibi kaçan işbirlikçi güçlerin sürekli yenilgiye mahkumluğu, sürekli kaçışın ve sürekli mülteceleşmenin öncüsü, sürekli düşmanın bir piyonu olmasının temelinde yatan esas nedenlerdir. PAK bunları söküp atmak, direnişi ve ulusal iradeyi temsil etmek ve Güney halkımızı özgürlüğe ve bağımsızlığa götürmek temelinde kuruldu. Kürdistan halkının birliğini, bütünlüğünü sağlamak için dört parça arasındaki birliktelik köprülerini daha sağlıklı atmak için kuruldu. 1990'da Saddam rejimi ile ABD savaşa tutuştuğunda, Barzani ve Talabani yine aynı hayallere kapıldılar. Onlara göre Amerika büyüktür, bütün dünya devletlerinin de desteğini almıştır, Saddam'ı yenecektir. Irak'a demokrasi gelecektir ve kendilerine yine otonomi verilecektir. Ama olmadı. Saddam ile ABD anlaştı. ABD ve müttefikleri Saddam'ı devirmek istemediler. Saddam devrilmeyince yine Güney Kürdistan'a yönelmeye başladı. Yine halkı örgütlemeyen işbirlikçi güçler şehirleri bir günde ele geçirdiler, ancak örgütsüz oldukları için bir günde şehirleri terk ettiler ve bu halkımızda yeni bir umutsuzluk yarattı. Halkımız mültecileşti. Kendi düşmanı olan TC'ye sığındı. TC onları eritmek, onları Kuzey'deki mücadeleye karşı kullanmak için "sahip" çıktı. Yıllarca İran tarafından kullanıldılar. ABD tarafından kullanıldılar. Bu kez de TC tarafından kullanılmaya başlandılar. Nitekim o dönemde TC Cumhurbaşkanı Özal şöyle diyordu: "Başkaları Kürtleri destekleyeceğine, bundan sonra biz destekleyeceğiz." Bu cümlelerin asıl anlamı, "Başkaları Kürtleri kullanacaklarına bundan sonra biz kullanacağız" demektir. Nitekim bu dönemde Güney Kürdistan'da bir boşluk doğmuştur. Bu boşluk PAK ve Kürdistan halkının önderi PKK tarafından doldurulmaya çalışıldı. Doğan boşluğu doldurmak öylesine sıradan bir iş değildi. Askeri güç gerekir, halkın desteği gerekirdi. PKK'nin on binlerce gerillası ve Kürdistan çapında muazzam bir halk desteğinin oluşu ve PAK'ın Güney parçasında özgürlük ve bağımsızlık istemiyle savaşmak isteyen halkımızın istemlerine cevap verme çabası bu doğan boşluğun denetime alınmasını kolaylaştırıyordu. Emperyalizm ve Türk sömürgeciliği bu durumdan alabildiğine ürktüler ve ürkmekteler. Barzani ve Talabani ile doğan boşluğu dolduramayacaklarını anladıklarında, yine Barzani ve Talabani'nin çağrısıyla Kürdistan'ın çeşitli yerlerine Çekiç Güç birliklerini aktarıp yerleştirdiler. Bu dönemden sonra Çekiç Güç ve TC işbirlikçilerin güçlerini derleyip, toparlamaları için her tür desteği sunarak, onları Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanmaya başladılar. Artık ülkemiz emperyalist ülkelerin ordularının, istihbarat örgütlerinin cirit attığı bir alan haline getirildi. İşbirlikçiler bu istihbarat ajanlarının rahat çalışmaları için tüm imkanlarını sunmaktan geri durmadılar. Ama Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlığı için yoğun bir mücadele içinde olan PAK'ın üyelerini, kadrolarını tutukluyorlardı, öldürüyorlardı. PKK gerillalarını fırsatını bulduklça yakalayıp TC'ye teslim ediyorlardı. PKK kampları hakkında istihbarat bilgileri Türk MİT'ine veriliyordu. PKK'nin Güney parçasında çalışmalarını engellemek için tüm çabalarını harcıyorlardı.

Emperyalist ve sömürgeci düşmanlarla bu denli uyuşan, kendi halkına karşı bu denli düşmanlık yapan böylesi gerici güçlere başka ülkelerde kolay kolay rastlanmaz. Bugün Güney Kürdistan'da emperyalistlerin ve TC'nin desteğiyle bir kukla meclis kurulmuştur. Kurulan meclis Kürt halkını değil, emperyalistlerin ve TC'nin çıkarlarını temsil etmektedir. TC'nin orduları Şırnak'ta, Cizre'de, Nusaybin'de silahsız insanlarımızı kadın, çocuk, ihtiyar demeden bombalarken, makineli tüfeklerle tararken, Barzani ve Talabani Çekiç Güç'ün helikopterleriyle Diyarbakır İkinci Taktik Hava Komutanlığı'na misafir ediliyorlar, askeri törenle karşılanıyorlar. Kendilerine kırmızı pasaportlar verilerek İstanbul'un, Ankara'nın en lüks otellerinde ağırlanıyorlar. Tüm bunların nedeni nedir? TC gerçekten Kürt halkını sevdiğinden dolayı mı, Kürt halkını insan yerine koyduğundan dolayı mı Barzani ve Talabani'ye böylesine değer veriyor? Kuşkusuz ki hayır. TC, Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini tasfiye etmek, Kürt halkını yeniden köleleştirmek için bu zatları lüks otellerde yatırıp kırmızı pasaportları ceplerine koyuyor. TC Güneyi işgal etme planlarını bu işbirlikçilerin yardımlarıyla gerçekleştirmek istiyor, oluşturulan kukla meclis de bu iş için bir geçiş noktası durumu arzediyor.

Nitekim Barzani ve Talabani'nin "Musul ve Kerkük'ü Türkiye'ye katalım" önerisinde bulunacak kadar alçalıyorlar. Halkımızı katleden, Şırnak'ı toptan bombalayan, Şırnak halkımızı toptan dağa süren, Kürdistan'ı halkımıza zindan etmeye çalışan bir sömürgeci güçle bu kadar içli dışlı olmak, bu kadar onun sözcüsü olmak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanın kullandığı dili kullanmak en kötü ihanetle özdeştir.

PAK Güney Kürdistan'da işbirlikçi çizgiye karşı, bağımsızlık ve özgürlük çizgisini geliştirmek istiyor. PAK kendi halkının özgücüne dayanıyor. PAK Güney Kürdistan halkımızın beynine bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerini ekmektedir. PAK Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Güney'deki dişlisi ve örgütleyecisi olmak istiyor. Halkımızı birleştirmek, ülkemizi birleştirmek ve düşmanı can evinden vurmak istiyor. Halkımızı yıllarca kullanan, halkımızın birliği ve beraberliği için adım atmayan, halkımızı düşmana peş keş çeken işbirlikçi güçlere karşı, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen mücadelenin kararlı bir partikçisi olmak istiyor.

Bu anlamda PAK'ın 1. kuruluş yıldönümünde Kürdistan halkının birlik ve beraberliği daha da pekişmiş, düşmanın cirit atmak istediği Güney parçasındaki özgürlük ve bağımsızlık tohumu filizlenip boy vermiştir.

Bugün Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri Güney Kürdistan'da önemli derecede üslenmişlerdir. Artık hiçbir güç bizi Kürdistan'ın dağlarından söküp atamaz. İşbirlikçi güçler sınırdaki Türk ordusunun komutanlarıyla yoğun ilişkiler geliştirerek ticaret serbestliği karşılığında ulusal mücadelemize karşı Türk ordusuyla birlikte hareket etmektedirler. Bir avuç tüccar sırf ticaret yapmak için, sırf biraz para kazanmak için Türk ordusuyla birlikte ulusal kurtuluş mücadelemize karşı faaliyet yürütüyor. Konulan ambargonun amacı bu bir avuç tüccarın, bu kirli faaliyetlerine son vermekti. Ambargonun konulmasıyla işbirlikçilerin hayat damarlarında çatlamalar meydana geldi ve nitekim bazı koşulları kabul etmek zorunda kaldılar ve ambargo kaldırıldı. Ambargoyu işbirlikçiler ve TC çarpıtarak değişik yönlere kaydırmak istediler. Ancak halkımız ambargonun neden konulduğunu çok iyi bilmektedir.

PAK'ın kuruluşunun 1. yıldönümünde ulusal kurtuluş savaşımız Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi, Güney parçasında da gelişmiş ve kök salmıştır. PAK işbirlikçiliğe karşı özgürlük ve bağımsızlık şiarını yükselterek büyük şamar vurmuştur. PAK'ın kuruluşunun 1. yıldönümünde Kürdistan'ın tüm parçalarında ulusal birliktelik sağlanmaktadır ve bu birliktelik halkımızın özgürlük ve bağımsızlık özleminin gerçekleşmesi bugün her zamankinden daha yakındır.

Yazarımız Abdülkadir Konuk'un gazetemiz

"Karşımızda dünya da birleşse,

Abdullah ÖCALAN: Basım-yayının yükünü şimdiye kadar biz kaldırdık.

Oysa bu iş onlara ekmek kapısı olabilir, milyarlarca değer kazanabilirlerdi. Bunu bile burjuvaziye kaptırıyorlar. Çıkarcılara kaptırıyorlar. Bu kadar zavallı kalıyorlar. Aşılması gerekir bütün bunların. Aşmak isteyenler başarmanın gereğini bilmelidir. Her sahanın hakkı vermenin kişiden istediği hisler vardır; bunlara ulaşılmalıdır. Bu kadar olanak sergilendikten sonra –en büyük olanak da devrimci bir halk adına basın-yayın gücüne temellik edecek bir halkın mücadelesinin varlığıdır– her tür burjuva basın-yayına önemli darbeler vurabilecek gelişmeler var. Hiç olmazsa onun kulağı-sesi olmak. Onu bir parça becerebilseler, hazır olanı değerlendirebilseler, var olan malzemeyi ayıklayıp inceleyebilseler... Bunu da yapmıyorlar.

Savaşta gerillayı çok eleştiriyoruz. Tıkanmış kişilik onun bir biçimidir aslında. Tıkanmış aydın, tıkanmış yayıncı, tıkanmış gazeteci... Engel oluyor. Ama bir bürokrasi örneği olmak istiyorlar. Büronun başına geçip ellerine telefonu alıyorlar, onun da hakkını veremiyorlar. Birçok gelişmenin başına bela... Tıkanmış alanlar haline getiriyorlar... Bu doğru olamaz tabii, kimsenin hakkı da değil.

Büyük emeklerle kurulmuş değerler üzerine böyle oturulamaz. İnsan kendini sorumlu hissetmeli ve hakkını vermeli.

Böyle sorunlar da var. Yeni bir tartışma platformu halinde de geliştirilebilir bunlar. Biz isterdik ki özellikle bizim basın-yayın faaliyetinde bulunan arkadaşlarımız bu sorunlara çoktan çözüm getirebilmiş olsunlar. Bu konuda bir sistem geliştirebilsinler. Ama hala var olan kafa karışıklığını, hastalığı yaşadıklarını, etkili çözüm yollarını geliştiremediklerini, olanakları bile hakkıyla değerlendiremediklerini görüyoruz.

Çözüm yolu bulunabilir. Hatta her alandan daha fazla bu alanda önemli gelişmelere ulaşılabilir.

Olanaklar yaratılmıştır. Tekniği de, mali sistemi de öyledir. Halledilecek olan, onun kadrosal çalışması ve örgütlenmesidir. Onun içinde de işin soruları sorulur. Nasıl gerillada komuta kademesi yapıyı işletmiyorsa, basın-yayın alanında da mevcut yöneticilik yapıyı işletmiyor. Hatta bayağı engelliyor. Binlerce çalışanı basit kişisel çıkarlarına bağlı tutuyorlar. Binlerce çalışanı böylece işlevsiz bırakıyorlar.

Binlerce çalışmak isteyen var. Onları örgütleyemiyorlar. Bu elbette kabul edilebilecek bir durum değil. Aşılması gerekir. Görev almak isteyenlerin yerine, başımıza sorumluluktan anlamayanları getiriyorlar. Sözümona burjuva ölçülerine göre gazetecilik yapmayanlar gelişemezmiş gibi, sanki sadece Babıali ve onun bazında pişenler başarılı olabilirmiş! Olumsuz yaklaşımdır, böyle olmaz. Böyle davranmak halk alanını burjuva ağalarıyla doldurmak demektir. Kabul edilemeyeceği açıktır. Dürüst demokratlara yer olur, devrime hizmet etmek isteyenlere yer olur. Burjuva basını zaten bunlara itibar etmiyor. Biz destek olabiliriz. Ama her şeyin bunlarla da yürüyebileceği söylenemez. İşin militan kısmı, işin halk adına derin bir sorumluluk istediği gözardı edilemez. Yani bireysel tutumlarla bu iş kurtarılamaz.

Belli ki bir tartışma geliştirilecek. Bizim mücadelemizin sonuçlarını basın-yayın dünyasına aktarmakta kendisini sorumlu hissedenler, o konuda görev almak isteyenler bir tartışmayla birlikte bir çözüm yoluna, hatta onun planlamasına ulaşacaklar. Burada bile o konuyla ilgili bazı arkadaşlar var. Bence hemen bir tartışma başlatılabilir ve hatta bir planlama grubu olarak hareket edebilirler.

Bu işle biraz uğraşmış arkadaşlar da gelmişlerdir. Onların yapmaları gereken bu sorunların üzerinde biraz tartışma ve çözüm yollarını bulmak. Bunun için gerekirse bir planlamaya gitmek sanırım gereklidir. Buranın havası da biraz buna olanak veriyor.

Kaldı ki burası bile kendi başına büyük bir yayın kurulu. O yayınları daha geniş bir halkın gündeminde tartıştırmak yerine getirilmesi gereken bir görev oluyor.

Böyle kısa bir çerçeveyle bu soruna dokunma gereği duyduk.

Abdülkadir arkadaşın sanıyorum bir kitap üzerine ve gazete için bazı soruları var. Cevap verebiliriz.

Abdülkadir KONUK: *Ben geliştirdiğiniz eleştirilere katılıyorum. Doğru şeyler. Önemli olan doğru bir gazeteciliği gündeme getirmek. Ama Türkiye koşullarında bu oldukça zor bir şey.*

Öncelikle insanlar kendi iç dünyalarındaki sansürü kırmak zorundalar. Devletin getirdiği sansürün dışında insanların kendi içlerinde yarattıkları sansür ve korkuyu kırmak diye bir görevi var. Bu da kuşkusuz öncelikle dört duvarı göze almakla olanaklı. Yani sizin söylediğiniz o yetiye ulaşabilmek için insanların biraz kurşunlanmayı, cezaevini, çeşitli cezaları göze almaları gerekiyor. Sadece gazetenin toplatılması ya da kapatılması olayı değil sorun.

Ben gene de eleştirinizde değindiğiniz biçimde bir soruyla başlayacağım. Çünkü bugün karşı taraf bir bütün olarak Kürdistan sorununu tartışıyor. Ve bugün Ortadoğu'da çözümlenmemiş en önemli sorunlardan biri karşı taraf için, Kürdistan sorunu.

Filistin sorununu belli oranda kendileri açısından çözümlediler. Son verilen habere göre Yasser Arafat İsrail'den sürgüne gönderilen Filistinliler'in geri dönebilmeleri için izin istiyor. Yani bir dönem İsrail'e karşı savaşan bir örgütün yöneticisi bugün onlardan izin istemek konumuna getirilmiş durumda. Ve gene Filistinliler'in söyledikleri biçimde "Eğer Amerika ve İsrail bize bir Filistin verirlerse bizim de bir Filistinimiz olur" sözü de bir gerçeklik taşıyor.

Hikmet Çetin'in Suriye'de ve Amerika'da yaptığı, yapacağı ve yine Suudi yönetimiyle yaptığı ve yapacağı görüşmeler bir bütün olarak Kürt sorununun kendileri açısından çözümlenmesi olayına dayanıyor.

Taraflar bunu dünya bazında böyle tartışırken karşı tarafı oluşturan esas mücadele eden, yıllardır savaşı sürdüren tarafın düşüncelerini öğrenmek elbette ki bugün kamuoyunda önemli bir yer işgal ediyor.

Yanısıra bu ilişkiler içinde Talabani ve Barzani'nin yeri ve düşünceleri sizce nasıl değerlendirebilir?

Abdullah ÖCALAN: Son dönemlerde gazetecilerin buna benzer ve dönem dönem daha da geliştirilen sorularına cevap verirken soruların çok parçalı olması, özellikle gazeteci diliyle sınırlandırmaları gerçekleri sistemli aktarmamızı zorluyor.

Gerçekten Ortadoğu'da ABD ve bazı Arap işbirlikçilerine dayanılarak geliştirilen Filistin sorununun çözümünde günümüzde daha da özgün gelişmeler yaşanıyor. Sorunu kendi kontrollerine aldıkları söylenebilir. Son İsrail'deki hükümet değişikliği ile birlikte uzun sürebilecek bir gelişmeler dönemine girildiği görülüyor. Bu hemen şu veya bu biçimde uzlaşmayla sonuçlanacak denilemezse de en azından sorunun emperyalizmin, siyonizmin kontrolüne girdiği, bunda biraz mesafe katedildiği söylenebilir.

Uzun yıllardır kendisini uğraştıran sorunlar listesinden çıkarmak istedikleri söylenebilir. Ortadoğu'yu stabilize etmek, yeni dünya dedikleri nizamın baş ağrıtan bir parçası olmaktan çıkarmak için bu soruna böyle bir ayıklamayla, denetlemeyle yaklaşım içinde oldukları, ABD'nin özellikle mali, siyasi, askeri gücünü kullanarak, özellikle Baker'in Dışişleri Bakanlığı'nda en ağırlıklı çalışmasını burada yapmasının amacının ne olduğu açıktır.

Bu nasıl sonuçlanır, onu ilerde göreceğiz. Onların istediği gibi sonuca gider denilemezse de şimdilik böyle bir yöntemle yol almak istedikleri görülüyor.

Arafat'ın çizgisi baştan uzlaşmaydı. Zaten ta yetmişlerin ortalarından beri devrimci silahlı mücadeleyi diplomasi için kullanıyordu. Bir Türkiye bürosunu, bazı eylemleri ve hatta Türkiye devrimcileriyle, Kürdistan devrimcileriyle geliştirmek istediği ilişkileri bu amaçla kullanmak istediğini bizzat biz biliyoruz.

Devrimci mücadeleyi diplomasi, diplomasiyi de elçilik büroları için kullanma en çok onun sarıldığı bir mücadele yöntemiydi. Şimdi bu yöntemlerin doğal bir sonucu olarak izin alma, Filistinliler'in oraya gelmesi gündeme geliyor. İsrail bunu kabul etmez, etse de hangi statüde kabul eder? Şunu görürsek şaşırmamak gerekir: Bir Mısır'la İsrail'in geliştirdiği uzlaşmayı rahatlıkla diğerleri de geliştirebilirler. Sonuçları ne olur onu bilemeyiz ama her uzlaşmanın kötü bazı yönleri olduğu gibi olumlu yönleri de vardır. Her uzlaşma kötüdür denemez. Uzlaşmalar kendi koşulları içinde incelenmeli. Ama şimdiden bu konuda bölgeki statükonun zorlanacağı açıktır. Yani devrimci yöntemle de zorlanıyor. Şimdi bu görüşme yöntemiyle de zorlanacaktır. Mevcut görüşmeler uzun süredir Arap radikalizminin benimsemek istemediği, özellikle dünya dengesine, sosyalist kamp dengesine dayanarak tutturmak istediği bir düzeydi. Bu aşılmıştır, dolayısıyla Arap radikalizmi daha değişik yöntemlere de başvurmak zorunda. Arap milliyetçiliği, ulusal kurtuluşçuluk bunun için bu yöntemleri ne kadar geliştirebilir, daha da güçlenen İsrail yaklaşımlarına ne kadar karşılık verebilir görülmeye değer.

Ayrıca uzlaşma kendini zorunlu olarak dayatabilir. Bu uzlaşmayla doğacak yeni durum nedir? Bir İsrail-Filistin Federasyonu veya bir Filistin Konfederasyonu ve hatta uzlaşmayla sonuçlanmış bir Suriye-İsrail ilişkisi bunun çok önemli ekonomik sonuçları, sosyal sonuçları olabilir. Ve bu, yeni muhalefetlerin ortaya çıkmasına yol açabilir.

Kısaca bu kısır denge içindeki yapı aşılması halinde öyle çok iyi bir barış değil, daha da güçlü bir patlamaya yol açabilir. Beklenen de budur. Aslında bir yerde Ortadoğu'da mesele kilitlenmiştir. Onun uluslararası dayanağı iki sistem çekişmesiydi. Bu aşıldı diyelim, bu iyi olmuştur. Bu Ortadoğu'da da aşılmaya götürecektir. Nasıl dünya genelinde şimdi daha karışık durumlar yaşanıyorsa, şimdi hepsinden daha fazla karışık bir durum yaşanabilir. Özellikle tepedeki kilitlenme tabana yayılarak çözülmek istenilebilir. Hatta otuz-kırk yıldır mevcut çatışmaya dayalı iktidarlar yerlerini daha değişik iktidar biçimlerine bırakmak veya dönüşmek zorunda kalabilirler. Özellikle Arap ülkelerindeki rejimlerde kesinlikle altüst oluşlar beklenmek durumunda. İsrail'in kendisi bunu zorlayacaktır. İsrail iddia ediyor ki demokratik zorlama içindedir. Diğerleri diktatörlükle zorluyor. Yıkılma ve yayılma olacaktır. Onlar da eski klasik iktidar yöntemiyle duramayacaklarına göre daha değişik yaklaşımlara gideceklerdir.

Saddam'ın konumu neydi? Çok ısrarlı bir diktatörlükle sonuç almak istedi. Yetmediği ortaya çıktı. Diğerlerinden bazıları ise teslim oldular. Onun da İsrail'in yayılmasını durduramayacağı açıktır. Suriye orta yerde duruyor. Ne kadar etkili olacağını göreceğiz. Kısaca uzlaşmayla da sonuçlansa bölgedeki gelişmelerin tutmayacağı, yeni bir evreye girilebileceği belirtilebilir.

İran-Irak çekişmesi de yakın dönemin alevli çekişmelerinden birisiydi. Mevcut iktidarların durumu da tıkanmaya yol açtı. Bu iktidarların kendileri de çok iddia etmelerine

adına Başkan APO ile yaptığı söyleşi

biz öz gücümüzü esas alacağız"

karşın ne tarihi gelenekle, ne iktidarın köküyle fazla ilgileri yoktu aslında. Bir İran devleti emperyalizme dayanılarak vücut bulmuş bir devlettir. Mevcut İslami Cumhuriyet'in de dayandığı devlet bu devlettir.

Bu devlet parçalanmadı; Şah gitti, onlar kondu. Emperyalizmden miras kalan bir devlete dayanılarak ne kadar islamcılık yapılabilir? Yine biliyorsunuz Irak da İngilizler'e, daha sonra Sovyetler'e dayanarak güç kazanmış bir devlettir. Onun kalıntısı, ürünüdür Saddam'ın kendisi de. Buna dayanarak ne kadar emperyalizme kafa tutabilir? Tutamadığı ortaya çıkmıştır. Bunların da bu çekişme içinde tıkandıkları, bunalımlarının derinleştiği açıktır.

Şimdi Türkiye örneği diyoruz. Türkiye örneği burada sistemler arası dengeyi en utanmazca, en gözü karaca, en şovence sürdüren bir rejimdir. Abdulhamit ve onun ardılları, kemalizm ve onun ardılları, günümüzde Özal ve benzerleri bu geleneği daha da sistemli kılıp ömrünü uzatmak istiyorlar. Bütün telaşları mevcut Türk devletinin enkazını kurtarmak istemelerinden kaynaklanıyor. Cumhuriyet Osmanlı enkazının ürünüdür. Cumhuriyeti kuranların hepsi Osmanlı paşası, Osmanlı valisi ve Osmanlı kuvvetleridir. Halife değişti, yerine Kemal geldi. Şapka gibi kıyafetleri, maske değişti o kadar. Halkla, tarihle fazla bağlantısı yoktu. Hepsi Osmanlı kalıntısı olmaktan öteye gitmiyordu, basit bir reformasyondan geçirme gereği duyularak bu rejimi kurdular. DP-AP kapitalizmi alt yapısına, üst yapısına kapitalizmi şırınga ettiler. Biraz da uluslararası bağlantılarını geliştirdiler. Tabana yat ömrünü uzat! Formül budur.

"Zaman zaman devletleştir, zaman zaman özelleştir!" Böylece bir güruh sürekli olarak palazlanarak günümüze kadar etkili olabilmiştir. Bunların bir grup paşası, bir grup holdingcisi var, bir grup tüccarı- tefecisi, bir grup toprak ağası var. Bunlar uzlaşmışlardır, bu rejimi günümüze kadar getirdiler. Bu tıkanmış rejimlerden birisidir. En aşılması gereken rejimlerden birisidir. Bütün mahareti, özellikle diplomaside Çetin'e bakarsak bilhassa "yıkıcı" Kürt etkisine karşı bir barajdır. Yine Avrupa'dan kaynaklanan demokratik yaklaşımlara bir baraj oluşturuyor. CIA ajanıdır, aynı zamanda Amerika'dan kaynaklanacak "yıkıcı" etkiye karşı bir barajdır. Türkiye içinde solcu geçinen demokratik muhalefetten, özellikle SHP, CHP geleneğinden gelebilecek olumsuzluklara karşı bir barajdır. Sağ bile diyemeyiz; adam düzenin kilit taşlarından birisidir. O açıdan onu bugün Demirel'den sonra en çok iş yapan bir pozisyonda tutuyorlar. Daha da kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutuyorlar. En ajan kişiliklerden birisidir. Kürt olması da bunu daha ehil kılıyor. Çünkü azınlıklardan, değişik uluslardan olan kişilikler bu pozisyonlarda çok tehlikeli işler yapabilirler. Oldukça da başarılı olabilirler. Düzen iyi bulmuştur ve iyi değerlendiriyor.

Gelelim Kürt işbirlikçi modelin kendisine. Aslında Avrupa'da biraz geliştirilmek istenildi. Tarihte İngilizler geliştirmek istediler. ABD'nin süper güç olma nedeniyle onların hazırladığı modeli o da Washington'a taşıdı. Üzerinde durdu, özellikle son Ortadoğu'daki çıkarları Irak noktasıyla biraz zorlanınca -petrol meselesi dolayısıyla- piyasaya sürdü ve bu modelin bazı sahiplerini çağırdı. Görüşmeler yaptı, yapıyor. İngilizler altmış-yetmiş yıldır modeli ve ilişkilerini geliştiriyor. Avrupa yirmi yıldır. Kürt işbirlikçileri sülalece bu işe sahip çıktılar. Ailece, hepsinin bu temelde ilişkilerini biliyoruz. Son yılların değişikliği, tabii özellikle Körfez bunalımından sonra hızlandı ve bunların durumu yeni değerlendirmelere tabi tutuldu. Rol verilmek istenildi bunlara. Ve en yenisi de Türkiye'nin devreye sokulması. Türkiye'nin de Kürt işbirlikçilerle ilişkiye geçirilmesinin önemi vurgulandı. En Amerikan'cı Özal bu konuda sözümona radikal davrandı, çekti çağırdı. İçerik de nedir? Kürtleri devrim öğesi olmaktan çıkarmak, Kürt halkının devrimci potansiyelini kesinlikle tehlikeli bir maceraya dökmeden önlemek ABD'nin emriydi, Avrupa'nın emridir. Ve "bu emri icra etmek gerekiyor, size iş düşüyor" denildi. Çağırdılar. Bunlar utanmadan zaten bize mektuplar yazdılar, tehditler savurdular, devrimci yöntemlerinden açıkça "vazgeç" dediler. Yani *"mücadeleden, gerilladan vazgeç. Ankara'ya gel, masaya oturalım, efendiler ne emrederse onu kabul edelim. Affedilirsiniz, yeter bu size"* yaklaşımıyla bu kadar yüzsüz olduklarını biliyoruz. Ve bu yaklaşımın tehlikeli olduğunu da biliyoruz. Halen bu yaklaşımları başarmaya çalışıyorlar. Son görüşmelerde bu konunun üzerinde detaylı durulduğunu söyleyebiliriz.

Doğrudur, Filistin meselesi az-çok kontrole alındıktan sonra özellikle PKK'nin önderlik ettiği devrimci atılımın kesilememesi, onları derinden endişeye sevkediyor. Halen günlük demeçlerde "en büyük engel PKK'dir" deniliyor. "Her şey hal yoluna girecek, fakat PKK engeli durdukça bu mümkün değil" deniliyor. Talabani-Barzani şu anda Amerika'da, Hikmet Çetin de çağırılıyor, ayrıca Avrupa'ya da beraber çağrılmışlardı. Irak'ın düşürülmesi için yeni planlar geliştiriliyor. "Irak'ın Afganistanlaştırılması" deniliyor. Sanırım askeri ve siyasi destekle hem güneyde, hem kuzeyde daha hareketli bir durum yaratacaklar. Mevcut abluka yetmedi. Bu biraz daha işlerin hızlanmasına yol açabilir, fakat yine en önemli sorun Kürdistan'daki olası devrimci gelişmelerdir ve PKK'nin sonuna kadar buna açık çalışmasıdır. Bu endişelendiriyor onları. Bizim duyumlarımıza göre Baker görüşmelerinde ağırlıklı olarak PKK'yi gündeme getiriyormuş. PKK'nin durumunun nasıl ele alınacağı, tecrit edileceği veya buna benzer yaklaşımlarla uğraşıyormuş. Onlarla herhalde daha fazla konuşur. Bir modele şüphesiz ulaşacaklar. Kaldı ki Güney'de model uygulanmaya başlanmıştır. Sahte seçim, hükümet, ona dayalı çalışmalar hız kazanıyor. Şimdi buna bir ordu da kurdurtacaklar. Bu ordu önce Güneyi, giderek Kuzey Kürdistan'ı etkisi altına almaya çalışacak. Özellikle Türkiye'yle anlaşacaklar. Musul-Kerkük'ü dahil edecekler. Belki İran'ı bile zorlayacaklar. Türkiye eski kemalist politikaları nedeniyle biraz kapalı olduğu için biraz daha yumuşatacaklar. Mevcut Demirel-İnönü hükümeti bu konuda biraz kapalı, onu çözmeye çalışacaklar. Kaldı ki birçok taviz verildi, hatta Türkeş bile bu modele yatırıldı. Çünkü o da CIA'nın tanınmış bir ajanıdır. O da faşist olduğu halde böyle bir Kürt modeline evet diyor. MHP'deki son çatlamanın bir nedeni de budur. Refah Partisi de çatlayacaktır. Bu model onların da bir kısmını içine alacaktır. Ve bunun adı çözüme gitmek oluyor. Fakat karışıklık var: Bu çözümün içinden Kürt devleti doğar mı, doğmaz mı? Kimisi aslında modelin içinde, bu yok diyor, Özal var diyor, Demirel yok diyor veya katalım, yeni bir eyalet yapalım kendimize deniliyor. Bir Türki cumhuriyet'de bu olsun deniliyor. Sanırım şu anda en hararetli tartışma budur. ABD'de de hararetlenmiştir.

Filistin meselesi ikinci planda kalmıştır. Irak ve ona dayalı Kürt meselesi ön plana geçiyor. Dolayısıyla Kürdistan devrimini daha doğmadan veya gelişim aşamasındayken bu modelle durdurma girişimi ciddidir. Dayandıkları sınıf temelinin çok zayıf olması, yine işbirlikçilerinin çok yetersiz olması nedeniyle bütün diplomatik numaralarına rağmen bir Arafat olamadı Talabani. Zaten onun bir aşiret etkinliğinden öteye bir etkinliği olamaz. Onunla Kürt halkının kontrol edilmesi çok zor.

Türkiye'de bir Kürt partisi geliştirmek istediler. O küçük burjuva aydın artıklarıyla. Bunların cesareti yoktur ve dört dörtlük inkarcıdırlar. Bunlarla sahte bir Kürtçülük yapmak bile çok zordur. Parti kurdurtmak çok zor. Dine dayanmak istediler, dini kökenli polise dayalı Hizbullah ve Refah Partisi'nin fazla etkili olamadıkları ortaya çıkıyor. Kısaca modelin sosyal temeli fazla gelişkin değil. Mevcut kişilikler çok kesin teşhir olmuşlar. Bu nedenle Arafat ve FKÖ ile sağladıkları gelişmeyi bizimkiler aracılığıyla sağlamaları zor. Ama işin bir diğer yanı var: Bunlar her şeye evet efendimci gözüyle bakarlar. Ama böyle olmaları başarı sağlamalarına yetmez. Barzani'nin iyi bir ajan olması, her dediklerini iyi kavrayıp uygulaması, Talabani'nin iyi taklitçi olması bu modelin başarılı olması için yeterli değil. Özellikle korucular taktiği, peşmergelerin kontra biçiminde kullanılması da fazla etkili olamıyor. Kullanmak istediler. Güney'de fazla devrimci hareketin üzerine gidemiyorlar. Yeni kuvvetler oluşturabilirler, o kuvvetleri aslında çeşitlendirmeye çalışıyorlar.

Ama mevcut peşmerge yapısı öyle fazla değişikliğe gelebilecek bir yapı değil. O kişilik özellikle çetecidir. Kendi başına kalan bir kişiliktir. O kişiliği kontrol etmek çok zordur. Kendi öz kuvvetleri ve Türk kuvvetleriyle girebilirler. Bu karmaşayı daha da artırır. Şimdiden Türk subayları Zaho'da görülmeye başladı. Asker de gelebilir. Bu, karışıklığı daha da artırıp çelişkiyi hızlandırır. İşin içine İran girer, Araplar girer. Bunu da tabii göze alamıyorlar. Çetin'in gezisinin bir amacı da odur. Arapları nötralize etmek istiyorlar. İran'ı da nötralize etmek isteyebilirler. Fakat öyle kolay etkisizleştirebileceklerini sanmıyorum. Suriye'nin de diğer konularla birlikte bu konuda da etkisizleştirilip uzlaştırmaya vardırılacağını sanmıyorum.

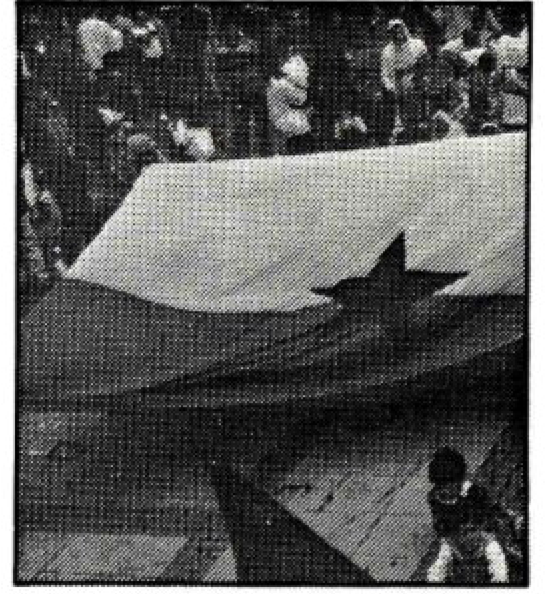
Dolayısıyla kendileri için çok dikenli bir saha. Bir kere meselenin içine girmişler, bırakamazlar da. Özellikle Saddam'ın tam hakimiyeti ürkütüyor bunları. Gitmesi halinde karışıklıklar daha da artacak. Yerine getirilecek modele güven var mı? Halkın, komşu ülkelerin anlamadığı bir model. Kürt işbirlikçiler belki de herkesle, komşu ülkelerle anlaşabileceklerini söylüyorlar. Komşular dediği İran, Suriye. Türkiye, bu modelin yürüyebileceğini söylüyor. Anlaşması çok zor, çünkü çelişkiler çok karmaşık. Yine çarpışacaklar. En olası bir biçim olarak işbirlikçi bir Kürt modeli yaşatılmak istenilecektir. Fakat o kadar zayıf bir model ki komşu ülkelerin herhangi birinin müdahalesiyle tuz-buz olabilir. Hiçbir güvencesi yok. Talabani'nin deyişiyle *"Çok ürkütücü bir model."* Halkın da güveni yok. Kaldı ki bizim önderlik ettiğimiz devrimi nasıl önleyecekler? Bu da apayrı bir mesele. PKK engelini ortadan kaldırmak pek öyle kolay değil. Tam tersine gittikçe etkisi yayılıyor. Bütün zorluklara, zayıflıklara rağmen PKK çizgisinin gelişim kaydedeceği görülüyor. Öyle kolay sahneden silinmesi şurda dursun, gelişmesinin bile önüne geçilmesi zor ve çok ciddi bir devrim seçeneğiyle karşı karşıyalar.

ABD'yi de, Avrupa'yı da en çok düşündüren budur. Bu yüzden işbirlikçi modeli destekliyorlar. Saddam'dan korktukları için değil, bu yüzden Türkiye'yi ve Türkiye'nin her türlü anti-demokratizmini savunmak zorunda kalıyorlar. Gelişen devrim hareketi tehlikeli deniliyor. On yıllarca PKK modeli bunlara ürkütücü gelir. Kürt işbirlikçilerinin önem kazanması bundandır.

Kürt işbirlikçilerinin değerinin kat be kat artması Kürdistan devriminin karşısındaki rollerindendir. Bu rolü iyi oynarlarsa değer verilecek, oynayamazlarsa atılacaklar. Zaten böyle dıştalanmayla da karşı karşıyalar. Gerçek bir karmaşık durum yaşanıyor.

Değerli yurtseverler, değerli Kürdistan halkı!

Bugün senin özgürlüğün, senin bağımsızlığın, senin insanca yaşaman için, dünyada eşine ender rastlanan bir mücadele yürütülmektedir. Doğanın bütün zor koşullarına rağmen, Türk sömürgeciliğinin bütün barbarlığına rağmen, bütün donanımsızlığa, bütün imkansızlığa rağmen Kürdistan'ın her alanında bağımsızlık mücadelesi filizlenmektedir. Senin evlatların Kürdistan'ın bütün yüksek dağlarının doruklarında, ülkenin bütün vadilerinde, düşmanın bütün zulüm araçlarına, tanklarına, toplarına, senin başına bomba ve zehirli gaz yağdıran uçaklarına ve helikopterlerine karşı canını tırnağına, dişine takarak direnmektedir. Bütün dünya emperyalistleri, Türkiye Cumhuriyetini maddi ve manevi olarak desteklemektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş gücü sadece senin öz gücüne dayanarak, senin öz gücünden beslenerek, senin öz gücünden destek alarak güçlenmektedir. Yıllardır ülkemizi bölüp-parçalayan, sömürgecilerin ve emperyalistlerin oyuncağı olunduğu için kurtuluşa doğru emin adımlar atılmadı. Kürt halkı adına hareket eden güçler ülkemizi bölüp parçalayan sömürgeci güçlerin denetimine girdikleri için onların uzantıları oldukları için, bağımsızlık ve özgürlük yoluna giremediler. Ülkemizi bölüp parçalayanlar, bu güçleri kendi amaçları doğrultusunda kullandıkları için gelişmelerini istediklerinde geliştiler. Çökmelerini istediklerinde çöktüler. Onun için gerçek kurtuluşa halkımızı götüremediler. Bu hazin durumdan derin dersler çıkararak halkımızın öz gücüne dayanmayı kendi olanaklarımızla ayakta kalmayı, kendi imkanlarımızla savaş araç-gereçlerimizi yaratmayı onurlu ve şerefli yaşamanın ancak burdan geçtiğini bilmenin derin bilincine vararak halkımızın bütün olanaklarını düşmana karşı seferber etmeyi önemli bir görev olarak bildik. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önderliği ilk yola çıktığında düşmana sıkacak tek bir mermisi, harcayacak tek kuruş parası, barınacak evleri bile yoktu. Senin imkanlarınla, senin olanaklarınla düşmana karşı kullanılacak araçlar yaratıldı. Düşmana karşı seni ayakta tutacak imkanlar yaratıldı. Bugün Türk ordusuna karşı gerçek bir savaş yürütülmektedir. Binlerce insanımız, senin evlatların ulusal kurtuluş mücadelesindeki yerini almışlardır. Kürt halk kurtuluş ordusu, Kürdistan'ın bütün stratejik bölgelerine yerleşmeye çalışmaktadır. Ordunun beslenmesi, üslenmesi, silah donatımının gerçekleşmesi büyük sorun teşkil etmektedir. Düşmanın her türlü silahına karşı, halkımızın savunulması, ordumuzun güçlendirilmesi kaçınılmaz bir durum arz etmektedir. Şunu çok iyi bilelim ki, kendi olanakları ve imkanlarıyla ayakta durmayan, kendi olanaklarını ulusal kurtuluş mücadelesi için seferber etmeyen bir halk özgürlüğe ulaşamaz. Ulusal kurtuluş mücadelesi çok yönlü katılım ister. Bugün ülkemizin gençleri canlarını, kanlarını vererek mücadeleyi yükseltmektedir. Dağların doruklarında yaşamaya çalışmaktadırlar. Kışın soğuğunda, yazın sıcağında düşmanla savaşabilme, yaşayabilme deney ve tecrübelerini edinmektedirler. Binlerce insanımız köylerini, kasabalarını terk etmiş mülteci kanumu yaşamaktadırlar. Acılarımız büyüktür. Bu acıları dindirmek bağımsız ve özgür bir ülkede yaşamak, kendi dilimizi konuşabilmek, başka halklar gibi yaşayabilmek için mücadeleyi sürdürmemiz gerekiyor. Mücadeleyi sürekli kılabilmek için hepimizin yeteneklerimizi harekete geçirmemiz gerekiyor. Kim neyi başarabiliyorsa onu ortaya koyması gerekiyor. Düşman her türlü teknik olanağa sahiptir. Biz inancımızla ve insan gücümüzle ve bunun yanında yarattığımız olanaklarımızla düşmanın karşısına dikilmek zorundayız. Ülkemizin özgürlüğü ve bağımızlığı için çok büyük fedakarlıkların yapıldağını hepimiz biliyoruz. Cizre'deki kadınlar ve çocukların sopalarla tankların üzerine yürüdüğünü biliyoruz, görüyoruz, duyuyoruz. Gençlerimizin gözlerini kırpmadan bağımsızlığınız ve özgürlüğünüz için ölümlere gittiğini biliyorsunuz. Bu savaşın nasıl yürüdüğünü bu kadar insanın sorunlarının nasıl hal edildiğini, savaşı yürütenlerin nasıl acılar çektiğini, nasıl zorluklar yaşadığını yakından bilmek gerekiyor. Gerillanın en basitinden ilaç sorununun nasil hal edildiğini, ilaçsızlıktan değerli evlatlarınızın nasıl şehit düştüklerini, mermisizlikten kaç tane çatışmanın kaybedildiğini çoğumuz duyuyoruz, biliyoruz. Giyecek sorununun tam halledilmediğinden dolayı gençlerin karda ayaklarının yandığı ve yanan ayakların testerelerle kesildiğini biliyoruz.

Değerli yurtseverler, özellikle Avrupa'da yaşayan yurtseverler sizler her ne kadar sıcak mücadele alanının uzağında iseniz, mücadeleye katabileceğiniz imkanlarınız ve olanaklarınız vardır. Sizler Cizre halkı kadar acı çekmiyorsunuz. Nusaybin halkı kadar katledilmiyorsunuz, Şırnak halkı kadar sürülmüyorsunuz, İdil halkı kadar işkence görmüyorsunuz. Diyarbakır halkı kadar yoksulluk ve sefaleti yaşamıyorsunuz. Sıcak mücadele içinde olan halkımızın tüm bu koşullara rağmen fedakarlığı gelişiyor. Bütün imkan ve olanaklarını düşmana karşı mücadeleye seferber ediyor. Gerekiyorsa canını da veriyor. O halde bu ülke hepimizin ülkesi, bu mücadele hepimizin mücadelesidir. Sıcak savaş içinde olanlar, acı çekenler sadece kendilerinin kurtuluşu için mücadele vermiyorlar. Sizin de kurtuluşunuz için, sizin de insanca yaşamanız için, sizin de yurdunuz için, sizin de güzel topraklarınız için mücadele veriyorlar. O halde mücadele verenlerin, mücadeleyi daha da yükseltmeleri için, düşmana karşı daha iyi teknik donanımlara sahip olmaları için, elinizden gelen fedakarlığı onlar gibi esirgememeniz gerekir. Eğer daha fazla katliamların yaşanmasını istemiyorsanız, daha fazla Şırnak'ların yaratılmasını istemiyorsanız, daha fazla insanların işkence görmelerini istemiyorsanız, daha fazla gençlerimizin soğukta donmalarını istemiyorsanız daha çabuk özgürlüğe varmak istiyorsanız elinizden gelen imkanları mücadelenin hizmetine sunun. Eğer ülkemizde halkımıza baskı yapan düşmanın gerilemesini, düşmanın kahredilmesini, düşmanın kovulup atılmasını istiyorsanız, yapabiliyorsanız savaşa fiili olarak katılın. Eğer imkanınız yoksa maddi olarak yardımcı olmalısınız, fiili olarak savaşın içinde yer alamıyorsanız, yakınlarınızı ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında yer almaları için teşvik etmeye çalışın. Onların mücadeleye maddi ve manevi yardım sunmaları için uğraşın. Sadece sizlerin mücadeleye maddi yardım sunmasıyla kendinizi sınırlı tutmayın. Mutlaka tanıdıklarınız vardır. Mutlaka yakınlarınız vardır. Onları etkileyin. Ulusal kurtuluş mücadelesinin bugün karşı karşıya olduğu zorlukları kendilerine anlatın. Bu mücadeleye destek vermekle, bu mücadeleye katkı yapmakla insanlaşacağımızı, kendi ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğü için onurlanacağımızı onlara kavratın. Bugün bütün Kürdistalıların ilk işi, kurtuluş işi, bağımsılık işi olmalıdır. Önce evimizi değil. Önce kurtuluşumuzu düşünelim. Önce işimizi değil, önce ülkemizi düşünelim. Ülke işini her işin başına alalım. Enerjimizin büyük bir kısmını ülkemizin kurtuluşu için harcayalım. Düşmana karşı yürüttüğümüz savaş, öyle bir seviyeye gelmiş ki, onbinlerin yürütülmesi gerekiyor. Onbinlerin artık silah kullanmaları gerekiyor. Onbinlerin askeri olarak donatılmaları gerekiyor. Göçmen duruma düşen, evinden, işinden olanların örgütlenmesi, beslenmesi gerekiyor. Halkımızın yaralarının sarılması gerekiyor. Bunun için de birleşmemiz gerekiyor. Bunun için de her yurtseverin elindeki olanakları seferber etmesi gerekiyor. Halkımız aç iken, halkımız sefil iken, halkımız zulüm altında inliyorken, halkımız evsiz iken, halkımız tarlasız iken, halkımız işsiz iken, halkımız açlıkla pençeleşirken, bizlerin rahat koşullarda yaşamamız artık vicdanımızı incitmelidir. Halkımızı düşünemediğimiz oranda insanlığımızdan uzaklaşmış oluruz. Bunun için, özgürlüğe bir adım daha yaklaşmak için zulmü bir adım geriletmek için, biraz daha onur sahibi olmak için, biraz daha şeref sahibi olmak için mücadeleye sarılmamız gerkiyor. Düşmana karşı kendi imkanlarımızla savaşmamız gerekiyor. Kendi imkanlarımızı birleştirmemiz gerekiyor. Kendi silahlarımızı kendimizin yaratması gerekiyor. Bağımsızlığın ve özgürlüğün elde edilmesi için halkımızın yoğun emeğine, büyük fedakarlığına ihtiyaç vardır. Emeğin ve fedakarlığın birleştililmesi kaçınılmazdır. Avrupa alanında mücadeleye maddi imkan katmanın zemini ve olanakları vardır. Artık kendinize küçük bir dünya kurmanın, ülkeden uzak mülteci yaşamanın zamanı geçmiştir. Büyük ülkemiz için ve geniş dünyamız için çalışalım inkanlarımızı bunun için seferber edelim. Kurtuluşmuzu böyle yakınlaştıralım. Çekilen acıları böyle dindirelim. Artık bunun zamanı gelmiştir. Küçük davalarla uğraşan, küçük insanlar olmayı bırakalım, büyük bir davanın yürütücüsü, büyük bir davanın destekleyicisi büyük bir davanın insanları olalım. Bunun yolları açılmıştır, gerekenleri yapalım. Bu kampanya ile savaşımımızı daha da geliştirelim. Tüm halkımızın kendine düşen görevleri yapacağına inancımız sonsuzdur.

Saygılarımızla.

Berxwedan

Güney Irak'a karşı geliştirilmek istenen politika ve Güney Kürdistan

Berxwedan Haber Merkezi

Son günlerde Avrupa basınında çıkan haberlerde, Irak'ın BM kararlarını ihlal etmesiyle ortaya çıkan, Irak'a karşı hava saldırısı olasılığı bazı çevrelerce G. Bush yönetiminin seçimler için kullandığı siyasal bir eylem olabileceği ileri sürülmüştü. Irak'a karşı herhangi bir hava saldırısının yapılabilmesi için, ABD'nin dünyada belli bir kamuoyu yaratması gerekiyor. Bunun içindir ki, geçtiğimiz birkaç ay içinde, Nükleer ve balistik silahları kontrolü ile ilgili Irak'taki soruşturmalar kendi istedikleri doğrultuda gelişmesine rağmen, geçen hafta BM'nin, Irak devlet yetkililerinin, haberleri olmaksızın belli bölgelerin incelemeye ve müfetişlere kapalı olduğunu açıklamaları, askeri bir harekat yapılabilmesi için bahane aradığını ortaya çıkarmıştır. Özellikle, Beyaz Saray bu konuda basına çelişkili haberler vermekle birlikte, gerek Güney Kürdistan ve gerekse de Ortadoğu barış görüşmeleri konusunda kesin bir karara varmadığını ortaya koyuyor.

Bir başka gelişme ise Kasım-Aralık ayına kadar, Ortadoğu'da var olan statükonun bozulması ve Güney Kürdistan'ın TC tarafından şimdilik işgali askıya almış olması olasılığıdır. Açıklamalara yansıyan ve G. Bush'un basına yaptığı yorumlarda açıkça izlenen önemli bir siyasal gelişme de, bir ay önceki düşüncelerden farklı olarak ABD'nin Irak'a karşı yapacağı herhangi bir askeri saldırının bölge devletleri tarafından açık ve kesin destekleneceği olasılığıdır. Herhangi bir devlet ismi vermeksizin, G. Bush *"Irak'a karşı olan devletlerin ikinci bir askeri harekatta görev almak istediklerini"* belirtti.

Bir başka önemli gelişme birkaç gün öncesine kadar Bosna'ya yaklaşık yüz bin kişilik kara kuvvetinin çıkartılması düşünülüyor ve bu çıkartmanın birkaç gün içinde olanaklı hale geleceği belirtiliyordu. Oysa, bu askeri çıkartma ne NATO yoluyla ne de belli devletlerin içinde bulundukları siyasal şartlarda mümkün olabilirdi. Böyle bir çıkartmanın yapılabilmesi için en az beş altı hafta gibi bir zamana ihtiyaçları olduğu gibi, yüzbin kişilik bir kara kuvveti gerekli olan askeri gücün ancak %15'i olabilir. Bu şartlarda, Balkanlar'a gönderilmek istenen NATO güçlerinin örgütsel işlerliğinin sağlanması zaman alacağı gibi, hem Kafkaslar'daki siyasal gelişmeler ve hem de Ortadoğu'da statükonun bozulması daha fazla askeri gücü gerektiriyor.

Durum bu olunca, son 12 gündür Avrupa ve TC gazeteleri, ABD'nin Irak'a saldırmasının an meselesi olduğunu belirtmelerine rağmen, böyle bir hava saldırısının başarılı olması ve siyasal hedeflerine ulaşması TC'nin de aktif olarak görev aldığı bir kara desteğiyle mümkün olabilir. TC'nin kullanacağı herhangi bir askeri harekat bütün Ortadoğu'da siyasal dengede değişiklik yapacağı gibi, çoğu Arap devletlerinin ve Farsların muhalefetine neden olacaktır. Bugüne kadar, Ortadoğu'daki statükonun değişimi doğrultusunda politika izleyen Suriye bile, Irak'taki Saddam rejiminin devrilmesi için birçok alternatifi kabul etse bile, Irak'taki Saddam rejiminin yıkılması isteniliyorsa da, Saddam rejiminin yıkılması, iktidara aday olan güçler arasında, uzun süreli siyasal çatışmaların olacağı biliniyor.

Son günlerin önemli gelişmelerinden biri de, Ortadoğu barış görüşmelerinde önemli siyasal değişikliklerin olması. Özellikle geçmişte Mısır'ın İsrail ile ikili anlaşmasına karşın, muhalefet etmiş olan Suriye'nin yaklaşık yirmi yıla yakın bir süredir gerçekleştirmek istediği bütün Arap devletleriyle İsrail arasında bölgesel barış anlayışı, daha fazla olanaklı hale geldi. İsrail'de yeni hükümet değişikliği, ABD'deki seçimler için Ortadoğu barış görüşmelerinin arabulucusu olarak J. Baker'in Dışişleri Bakanlığı görevinden alınıp, seçimlerde görevlendirilmesi, bu ayın 24'ünde tekrar başlayacak Ortadoğu barış görüşmelerinde, görüşmeye katılan devletlere daha fazla söz ve esneklik hakkı vereceğini, ama buna rağmen, ABD'deki seçimler gerek Irak konusunda ve gerekse Ortadoğu barış görüşmeleri konusunda, bölgedeki siyasal gelişmelerin temel dış etkeni oluyor.

Özellikle son günlerde basına yansıyan haberlere göre, Irak konusunda emperyalist devletlerin büyük bir arayış içinde oldukları açıkça izlenebiliyor. Özellikle Irak'ın güneyindeki şiilerin yaşadıkları topraklarda, oluşturulmak istenen "serbest bölge" düşüncesi, Güney Kürdistan'daki politik gelişmelere İran'ın seyirci kalması için verilmiş bir ödündür. Birkaç gün öncesine kadar, Beyaz Saray Irak'a karşı herhangi bir askeri harekatta kullanılacak güçlerin Fransız, İngiliz ve ABD kuvvetleri olacağını açıklamıştı. Oysa Ağustos ayının 18'inde, G. Bush'un açıklamasına göre, *"bölgedeki devletlerin de böyle bir operasyonda görev alacaklarını"* ileri sürülmesi, Suudi Arabistan, TC, İran ve Suriye gibi devletlerin aralarındaki siyasal dengeyi oluşturmaktan başka bir anlama gelmiyor. TC'nin ve İran'ın sınırlara sürekli askeri yığınak yapması, emperyalist devletlerin yapacağı bir hava saldırısının, bölgede yerel çatışmalar için başlangıç olacağını gösteriyor.

Her ne kadar, şu an Irak'ta bulunan BM özel temsilcileri basında çıkan haberleri yalanlayıp, amaçlarının Irak'ın Savunma Bakanlığı'na girmek ve orada araştırma yapmak gibi bir niyetlerinin olmadığını ilan etmiş olsalar bile, BM ve ABD hükümeti ve basının savaş kışkırtıcılığı yaptığı açık bir gerçek olarak ortadadır. Bazı ABD'li demokratların iddia ettikleri, G. Bush'un kendi politik amaçları için Irak'a saldırmak istediğine dair yorumları hem izlenen siyasal gelişmeleri doğruluyor hem de ABD'deki seçim sürecinin başlamasıyla yapılan açıklamalar bunu doğruluyor. Ancak yapılabilecek bir hava saldırısı emperyalistlerce hedeflenenleri bir başka yönde götürebilir olasılığını da ortaya çıkarıyor. Bu şartlarda tek alternatif, Irak'taki rejimin yıkılabilmesi için, güneydeki şiilerin desteklenmesi olarak görülüyor. Güney Kürdistan'da statükoyu bozacak bir gelişmenin engellenmesi için alınmış bir önlem olabilir şiilerin desteklenmesi. Suriye dahil bütün Arap devletlerinin amacı var olan devlet sınırları değişmeksizin, Irak'taki rejimin değişmesidir. Bu politikayı savunan Araplar'ın dışındaki devletlerden TC ve İran ise, değişimi kendi çıkarları doğrultusunda olduğu sürece kabul edecekler. Yani güneydeki şiilerin İran'a kuzeydeki Kürdistan'ın TC'ye bağlanması, her iki devletin de susturulacağı gibi bir izlenim yaratabilir. Oysa, TC'nin Güney Kürdistan'a girmesi, ne Suriye ne de İran tarafından kabul edilmez. Irak'taki Saddam rejiminin çökmesi halinde, bu devletin bütünüyle haritadan silinmesi söz konusu. İran, Suriye ve TC'nin kabulleneceği tek alternatif: Irak'ın bütünüyle ortadan kaldırılıp adı geçen devletler arasında paylaşılması olduğu olasılığı ancak bu devletlar arasında tepkisizlik yaratabilir. Bunun dışında tek başına Güney Kürdistan'ın TC'nin denetmine girmesi, Suriye'nin ve İran'ın tepkisine yol açacaktır. Yani çizilen tüm planlar, oynanan tüm senaryolar Ortadoğu'da hızla gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalistlerin kendilerince çizdiği veya çizmek istediği statükonun ölümcül darbeler yemesi ve emperyalist devletlerin kendi aralarında mutabakata vardıkları gelişen mücadeleyi durdurma ve imha etme planlarından başka bir şey değildir. Güney Kürdistanlı işbirlikçilere bu temelde rol verildiği de ortadadır.

Emperyalist devletlerin güney Irak'taki şiilerin direnme hareketinin destekleneceğine dair açıklamaları, ikiyüzlü bir politik senaryonun bir parçası olarak gelişiyor. Geçtiğimiz iki yıllık süre içinde her zaman olduğu gibi kesinlikle dışlanan, buna rağmen İran tarafından desteklendiği ileri sürülen kitle hareketleri bugüne kadar acımasızca bastırılmış, emperyalist devletler bu konuda Mısır ve Suudi Arabistan gibi gerici devletlerin isteği üzerine duruma seyirci kalmışlardı. Suudi Arabistan tarafından desteklenip, BM'nin bu katliamlar karşısında Irak yanlısı bir rota izlediği ileri sürülmüştü.

Geçtiğimiz bir hafta boyunca savaş çığırtkanlığı yapan basın, İngiltere ve Fransa bu katliamları görüp, Irak'a karşı askeri hava saldırısında bulunma teşebbüsüne girişeceklerini bildirmişlerdi. Ve hatta bir hafta önce BM'den yeni bir karar çıkarılarak Irak savaş uçaklarının 32. paralelin güneyine geçmemesi için, her türlü askeri gücü kullanacağı açıklanmıştı. Olayların gelişmesi esnasında, Irak hükümeti böyle bir karara varıldığında, bütün askeri gücünü kullanıp BM kararına karşı çıkacağını açıkladı.

Sovyetler Birliği'nin çöküşüne kadar belli oranda işleyen BM'ye bağlı uluslararası mahkemeler devletler arasında yapılmış anlaşmaları kanun olarak kabul ediyordu. Bunun içindir ki, Körfez Savaşı sonrası, Irak'ın kuruluşundan Körfez Savaşı'na kadar devam eden Güney Kürdistan'ın siyasal statüsünün Irak'a bağımlı kılınmakla birlikte her an değişebilecek askıda bir durum olması, Güney Kürdistan'daki askeri ve politik yapının Irak tarafından kontrolünü dıştalayıp, geleceği belirsiz bir ortam yaratmıştı Güney Kürdistan'da. Uzun bir dönem Saddam rejiminin politik baskı veya askeri darbe ile yok edileceğini düşünen emperyalist devletler, kendileri için çok tehlikeli gördükleri ve en son çare olarak niteledikleri, Güney Kürdistan'ın TC tarafından işgali ve bağımlı bir devlet kurma senaryosunu ciddi olarak düşünmeye başlamışlardır.

BM'nin aldığı karara göre 32. paralelin altında Irak uçaklarının girmesinin engellenmesi, Irak'a karşı olan Arap devletlerinin desteği olmaksızın mümkün değildir. Bu konuda Suriye ve İran'ın da onay verdiği anlamında sonuçlar çıkmaktadır. Ama bu durum uzun süre böyle kalmaz. Ne güneyde ne kuzeyde Saddam rejimini yıkabilecek bir siyasal örgütlenme olmadığı gibi, Güney Kürdistan'daki işbirlikçiler Kürdistan'ı satma planlarıyla ne denli ciddi örgütlü güç olduklarını gösterirken, şiiler içinde de ciddi denilebilecek bir örgütlülük söz konusu değildir. Suudi Arabistan, Mısır ve Suriye'nin bu konuda sessiz kalmaları, Saddam'ın ortadan kaldırılması için Irak'ın devlet olarak ortadan kaldırılma hesaplarına yumuşak davrandıkları anlamına geliyor.

Tüm bu senaryolara karşı Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı Ortadoğu'yu emperyalizminin at oynatma alanı olmaktan çıkarmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu at oynatma alanının her gün biraz daha daraltmaktadır.

ETA:

Silahlı mücadele, baskı ve zulmün sonucudur

Franco'nun faşist politikası İspanya halkını kendi öz benliğinden çıkaracak nitelikte oluşu ve özelde de Basklı'lara yapılan insanlıkdışı uygulamalar, Bask halkını yoğun bir düşünme ortamına itmeye yaradı. Bask bölgesi Franco rejimine karşı sürekli bir direniş içinde oldu. Ancak bu demokratik istem ve talepler en sert şekilde bastırılmaya çalışıldı. Faşist Franco rejimi karşısına radikal bir örgütlenme temelinde çıkmanın zorunluluğunu gören Bask halkı, 1959 yılında böylesi bir örgütlenmeye giderek ETA'yı (Euskadi Ta Askatasuna-Bask Özgürlük Hareketi) kurdu. ETA, 1961 yılından itibaren Franco faşizmine karşı radikal eylemlere girişti. Giriştiği eylemlerin en büyüğü, Franco faşizmini derinden sarsan ve Franco'dan sonra ikinci adam olan Başbakan Amiral Carrero Blanco'nun 20 Aralık 1973 yılında bombalı bir saldırı ile öldürülmesiydi. Bu eylem İspanya halkında olduğu gibi tüm dünya ilerici kamuoyunda sevinçle karşılandı. Franco rejimi döneminde, rejimin dinamoları durumunda olan 63 kişiyi öldürdü. ETA'nın bu eylemleri Franco faşizminin temellerine birer dinamit oldu ve faşizmin sökülüp atılmasında en önemli faktör oldu.

Dünya kamuoyu tarafından çok iyi tanınan ETA örgütü ile Bask'ın genel sorunları, Cezayir görüşmeleri, son dönemlerdeki tutuklamalar ve bir kez daha masaya oturmaya bakış açılarının nasıl olacağı konusunda görüştük.

İspanya'da nasıl ki, milyonlarca kişinin düşünü boğa güreşlerindeki oleyler süslüyorsa, Bask halkının gönlünde de ETA yatmaktadır. Bask hareketine karşı yalnızca İspanya yok, Bask topraklarının bir ucu da Fransa sınırları içinde kavisler çizmektedir. Bu nedenle her iki ülke de ETA'ya karşı polisiye tedbirleri yoğunlaştırmaktadır. Bu genel bilgileri verdikten sonra görüştüğümüz ETA yetkililerine sorularımızı yönelttiyoruz.

– Hükümetle anlaşmaya taraf olanlar sizi silah kullanmakla suçlamaktadırlar, bunu nasıl yorumluyorsunuz?

– Evet, bu doğrudur. Ancak onların bu suçlamaları art niyetli ve ikiyüzlülükle doludur. Onlar, yani İspanyol polisi ve Ertzantza silah kullanmıyor mu? Eğer temel hak ve özgürlükler kabul edilmiş olsaydı, ETA silahlı mücadeleye girme gerekliliği duymazdı. Eğer Bask halkının çoğunluğunun istemleri yerine getirilmiş olsaydı ve bu istemlere saygı duyulsaydı, biz de silah kullanmayacaktık. Bask halkının reddetmiş olduğu anayasayı kabul ettirmek için hangi yöntemleri kullanıyorlar? NATO'daki konumunu değiştirmek için neler yapıyor hükümet? Referandum-halk oylaması sırasında Bask halkı tamamen dıştalandı ve baskılarla oldu bittiler yaratılmak istendi. Bask halkına hiçbir seçenek sunmadan, "ya bu, ya hiç" denmiştir. "Anayasal sorun" meselesinde %53 yasa lehinde oy toplayabildiler. Binbir yalan ve dolanla bu sonucu elde etmek için silahlı güvenlik güçlerini kullanmadılar mı? Binlerce insandan oluşan ve ağır silahlarla donanmış olan güçlere sahip değiller mi? Bence yapılmak istenilen büyük bir sahtekarlıktır.

– Peki soruna siyasi bir çözüm getirme eğilimi yok mu?

– İşte zaten sorun buradan kaynaklanıyor. Esas olan siyasi tartışmadır. Ancak siyasi çözüm silahlı güce esir olmuş durumdadır. Daha doğrusu silahlı kavganın arkasına saklanmış bir durum yaşanmaktadır. Halkın çoğunluğunun kararı ile Bask bayrağının göndere çekilmesi kararlaştırıldığı halde, asılan bayrakları zorla indirmek istediler. Yerel seçimlerde, belediye meclis seçim ve toplantılarında halkı susturmak için silah ve şiddet kullandılar ve kullanmaktadırlar. İnuee-Donostia Karayolu yapımında politik tartışmaları silahla susturdular. Hapishanelerde savunmasız durumda olan Basklı siyasi tutukluları baskı ve silahla susturmaya, dağıtmaya çalışmıyorlar mı? İşkenceleri gizledikleri gibi, yapıldığında ise inkar etmediler mi? Belgelerde kaç kişinin işkencelerden yaralandığı, sakatlandığı mevcuttur.

– Buna rağmen bir umut yok mudur?

– Bu konuda söylemek istediğim başka şeyler de var. Dota Gara İkoetxea ve taraftarları henüz PNV'nin üyesi iken, PNV ve Euskadiko Ezkerre ETA'nın mücadelesini kullanıp kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalıştılar. Yıllarca, Euskadiko Ezkerra'nın parası nereden geliyor? Kim onu finanse ediyor? PNV'den kaç kez dinledik, ETA'nın rolü ağacı sallamaktır. Böylece ötekiler ve PNV düşen meyveleri toplayabilsinler. Bu nedenle, yapılanlarla ikiyüzlü bir politika yürütmeye çalıştıkları açıktır. İki türlü ahlaki değere sahiptirler. Çıkarları neyi gerektiriyorsa ve zamana göre siyaset yürütmeyi yeğlemektedirler. ETA örneğinde, ETA'yı reddedip eleştirirken, güvenlik güçleriyle Ertzantza'nın eylemleri alkışlanıp desteklenmiştir. Açıkça ETA'nın mücadelesini lanetleyip cezalandırırken, ETA'nın siyasi başarılarını küçümsemekte. Özellikle bu başarıyı hapsedilen ve öldürülen militanlar sağlıyorsa.

– Yani şunu mu demek istiyorsunuz, silahlı mücadeleden başka seçenek bırakılmamıştır?

– Kendi halkımız içinde de, başka seçenek yok mudur sorusu geliyor ve bunun bilincindeyiz. Ve bu soruyu hiçbir art niyetleri olmadan dürüstçe soruyorlar. Bu nedenle biz de onlara art niyetsiz ve dürüstçe cevap vermek istiyoruz. Daha önce de söylediğim gibi tüm diğer yöntemlerin denenmesinden sonra netice alınamadığından silahlı mücadeleye giriştik. Bizim mücadelemizi yakından izleyenler, militanlarımızın çoğunluğu ölümle sonuçlanan fedakarlıkları söylediklerimizin birer canlı kanıtıdır. Bu anlamda silahlı mücadele bir anda son bulabilir. Evet, bir anda, her an durdurulabilir. Tabii eğer İspanya hükümeti görüşme arzusunu gösterirse. Dahası var, eğer PNV'nin, EA'nın ve EE örgütlerinin liderleri yurtsever sola karşı tavır alacaklarına Madrid güçlerine karşı canla başla mücadeleye yönelirlerse, silahlı mücadele olayı da yavaş yavaş çözümlenir. Fakat üzülerek söylemek isterim ki, bu yöne doğru adım atmamaktadırlar. Bu nedenle bugüne kadar uyguladığımız yöntemleri sürdürmek zorunda kaldık.

– Bu belirttiğiniz örgütlerin yürüttükleri siyasetle sizin yürütmekte olduğunuz silahlı mücadele arasındaki ilişki nedir?

– Kendi kaderini tayin hakkı verilmeyen bir halktan nasıl davranışlar beklenir? Herri Batasun'un (yasal partileridir) önerdiği gibi neden öteki liderler de bu hakkın verilmesini savunmuyorlar? Bask ülkesinin sokakları polis ve güvenlik güçleriyle dolu iken bu halkın nasıl davranması beklenilebiliyor? İrurzun-Andoain Karayolu inşaatı sırasında halkın oyunu almaktan dahi kaçınmışlardır. Halk oylamasını önlemek için silaha başvurmuşlar. Halka karşı silah kullanmaya daha biz ortaya çıkmadan başlamışlardır.

– Bildiğimiz kadarıyla Gandi'ye karşı büyük sevginiz vardır, bunun nedeni nedir açıklar mısınız?

– Gandi'ye karşı büyük sevgimiz vardır. Onun büyük bir savaşçı olduğunu ve Hindistan'ın özgürlüğünü kazanmasında oynadığı rolü inkar etmiyoruz. Onun savaşımı ilkesel pasifizmdir. Ancak dünyada eşi olmayan bir yöntem değildir. O, sahte ve ikiyüzlü bir pasifist değil, gerçek bir pasifistti. Bizi bugün eleştirenler ve açıkça eylemlerimizi kınayanlar ise gerçek pasifist değildirler. O insanlar ki, polisin ve askerin ülkemizi işgal etmesini kabulleniyorlar; bunlar gerçek pasifist olamazlar. Onlar ki, iktidar güçlerinin getirdiği sahte barışı ve durmayan zulmü kabulleniyorlar, gerçek pasifist olmalarına imkan yok. Gandi ile Nobel barış ödülünü almak için uğraşanlar arasında büyük bir farklılık vardır.

– Gandi'nin yöntemleriyle kendi kaderinizi kendinizin tayin etme hakkını elde edeceğinize inanıyor musunuz?

– Üzülerek söylemek isterim ki, Gandi'nin yöntemleri İspanyol silahlı güçlerini ülkemizden çekilmesine yetmedi. Bunu üzülerek söylüyorum. Çünkü aksi yapılmış olsaydı biz de bugün uyguladığımız yöntemleri uygulayamayacaktık. Ülkemiz İspanyol devletinin silahlı güçlerinin işgali altındadır. Hatırlanacağı üzere ETA Franco döneminde eylemlerine başlamıştı. İlk yıllarında değil, binlerce ölü üzerine kurduğu egemenliğinden yirmi yıl sonra Franco'nun iktidara gelmemesi için savaşım veren binlerce aktif veya pasifist insan Franco tarafından katledilmiştir. Hapse atılmış ya da sürgüne gönderilmiştir. Bugün "Barış" kelimesini veya "barışın yolu"

kelimelerini ağızlarına dolayanlar Franco'nun o dönemlerinde korkaklıklarından ötürü Gandi'nin yöntemlerini uygulamak istememişlerdir. Bir olay hariç PNV ve EA'nın bugünkü liderleri baskı ve zulme karşı kaç açlık grevi veya protesto yürüyüşü yapmışlardır? Onlar hep devlet güçleriyle işbirliği yolunu seçmişlerdir. Gandi'nin kendi ülkesinde yapmış olduğu gibi kaç kez halkı grev yapmaya veya işgal güçlerine karşı kaç kez protestolara davet ettiler. Kaç kez olaylarla karşı karşıya kalmışlardır ETA'ya karşı çıktıkları gibi, işgal güçlerine karşı çıkmamışlardır. Öte yandan hatırlamamız gereken bir nokta daha vardır. Hindistan'ın özgürlüğüne kavuşması sadece Gandi'nin pasif mücadele yöntemleriyle olmamıştır. Eğer Hindistan'ın ulusal silahlı örgütleri olmamış olsaydı, Hindistan bugünkü özgürlüğüne kavuşmamış olabilirdi. Tıpkı Amiral Carrero Blanco'nun ETA militanlarının fedakarlığı ile ortadan kaybolduğu gibi. Tüm tarafların ETA'yı o günlerde kınamasına rağmen ve gerçek ortadayken bu fedakarlığımızı Amiral reddedebilmektedir. Bizim örgütümüz Lemoiz Nükleer Enerji Santralı'nın çalıştırılamamasında büyük rolü vardır. Tek etken olmasa da belirleyici rolü oynadık. Vera ve Eguigaray Cezayir'de açıkladıkları gibi bugünkü anayasanın bilinen sınırlandırmaları ve boşluklarına rağmen, ortaya çıkıp gerçekleştirilmemesinde ETA'nın rolü büyüktür. Aynı şeyi son 14 yıllık süreç için de söyleyebiliriz. Bu süre içinde Gandi'nin İngiliz askerlerine karşı yaptığı eylemlerin kaçını ülkemizdeki işgal güçlerine karşı yapmışlardır. Şüphesiz ikiyüzlü ve yalancı siyasetçiler hemen bize cevap vereceklerdir. Önemli olan nasıl bir barış istediğimizdir.

– Nasıl bir barıştan söz ediyorsunuz?

– Onlar bize güçlünün etkinliklerinden konuşuyorlar. Onlar bize İspanyol silahlı kuvvetlerinin barışından, güvenlik güçlerinin işkenceli barışından ve teslimiyetçi barıştan söz ediyorlar. En azından Gandi'nin Nazarethli İsa'nın, Ella Cuna'nın ve Begona Garciaların pasifizminden bahsetmiyorlar. İhtiyaçlardan doğan silahlı veya silahsız mücadeleden bahsetmiyorlar. Ne de buna benzer herhangi bir mücadeleden. Kurulmuş bu sistem içinde rahatlıklarını kurmuş olan bu siyasetçilerin bize verdiği mesaj şudur: Kendi ve temsil ettikleri grupların çıkarları doğrultusunda silahsız, kansız elde edilecek barıştan bahsediyorlar. Ancak ne zaman çelişkileri ortaya çıksa hemen güçlünün silahlı şemsiyesi altında "siyasi gerçeklikten" dem vurmaktadırlar.

– Biliyorsunuz aynı durumlar bizde de yaşanıyor. KDP ve YNK örgütleri halkımızın düşmanıyla ittifak yapmaktadırlar, bu konuda anlattıklarınız Kürt halkı için de geçerlidir...

– Evet takip ettiğim kadarıyla tıpa tıp aynıdır. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum: Salbur Vava'nın PNV'nin gençlik örgütünde yapmış olduğu konuşmasına ne demeli? Diyor ki, eğer bir Franco daha doğarsa, silaha sarılırız. Bu yalanlarla dolu bir demagojidir. Franco hayatta iken ne 1950'lilerde ne 1960'larda ne de Franco'nun son yıllarında yapmadığını bugün de yapmayacağı bir gerçektir. İşte General Casinello Diez bugün İspanyol ordusunu yönetmekte ve Francocu generaldir. Bask halkına karşı yapılan zulüm karşısında parmaklarını dahi oynatmamaktadır.

– Bazı çevreler ETA içinde birbirine zıt görüşlerin ortaya çıktığını belirtiyorlar. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Cevabım gayet basittir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da yalan söylemektedirler. Son dönemlerde işkence yolu ile bazı saklı silah ve örgüt üyesi, cephaneyi ortaya çıkarmışlardır. Ancak liderliğe karşı olan gruplar ortaya çıkarmadıklarından yalana başvurmaktadırlar.

– Söyleşimiz sırasında İrunberry'nin Foz'undan bahsettiniz. Ne oldu orada?

– Başlangıçta beklenmedik bir olayla karşılaştık. İlk karşılamada güvenlik güçlerinden çavuş Jose Luis Hervas ağır şekilde, çavuş Jose Dominguez ve bizim militanlardan Alman Rubemac hafif şekilde yaralanmışlardı. Bunun üzerine bölgeye daha fazla güvenlik gücü gönderildi. Ve Juan Man, Susara ve Alman'ı tutukladılar. İşkenceye tabi tuttukları bu üç militandan Juan Man'ı ve Susara'yı vurarak öldürdüler. Alman'ı da başından vurarak ağır yaraladılar. Juan Man'in işkence altında öldüğüne inanılmaktadır. Hiç şüphe yok ki, üçü de en ağır şekilde işkenceye tabi tutulmuşlardı. Daha sonra takip eden tutuklamalar ve zorla kaçırılan Vilosloda'nın gizli tutuklu tutulduğu yerin ortaya çıkarılması bunun kanıtıdır. Güvenlik güçlerine bağlı çavuş Jose Luis'in ölmesi güvenlik güçlerinin sorumsuzca ve ihmalkarlığı nedeniyledir. Güvenlik güçlerinin böyle sorumsuzca eyleme geçmesi bizce sürpriz bir olay değildir. Ancak bu gibi eylemleri yöneten, destekleyen bazı örgüt yöneticilerinin bu intiharvari eylemler konusunda söyledikleri anlatılacak gibi değildir.

– 1990 Ekim'inde sorunun görüşmeler yoluyla çözümünü isteyenlerin örgütledikleri gösteriyi nasıl değerlendirdiniz?

– Bu gösteriler eğer bir şey başarmışsa o da şudur: Görüşmeler lehine özlenen mobilesyonun beklenenden daha yüksek olmasıydı. Ayrıca tartışmasız Bask ulusal kurtuluş hareketinin dimdik, sağlıklı ayakta durduğunun kanıtıydı. Politik görüşmelere bir şans vermenin de bir göstergesiydi.

– Şu anda bildiğim kadarıyla tutuklamalar vardır ve örgütün önemli elemanları yakalandı?

– Evet bir örgüt için her zaman yakalanmalar olur. Ancak belirtildiği gibi bu sorun kişilerle değil, bir halkın birlikteliğiyle yürümektedir. Elbette kişiler önemli faktörlerdir. Ama kitle potansiyeli çok daha farklıdır. Belirtilenler propaganda amaçlıdır ve kendi gücümüzden bir şey yitirmemiş olarak yolumuza devam ediyoruz.

– Sorularımızı cevaplandırdığınız için çok teşekkür ediyoruz.

– Asıl biz teşekkür ederiz, tanıştığımıza çok sevindik.

İNSANLIK DAVASI

A. Dikili

Kürt bireyin yükseldiği toplumsal fedakarlık düzeyi, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının belirleyici rolünü kararlı oynamasının ürünüdür. Kürt halkı saygın bir özveriyle gün be gün düşmanı kahrederken, insanlığın ileri nüvelerini içinde taşıyan patlayıcı çekirdek çekimlere dönüşüyor. Bu çekirdek, atomun parçalanış biçimine benzer.

Atomun parçalanışı, bilindiği gibi iki önemli elementi beraberinde getirebiliyor. Bir: İnsanlığı, canlılığı yok edişe götürebilecek olumsuzluk. İki: Bütün dünyayı rahata kavuşturabilecek aydınlatıcı olumluluk. Kürtlüğün çekirdek parçalanışını da bir farkla böyle görmek gerekiyor. Kürtlüğün olumsuz ve olumlu yanının toplamı, insanlığa ve canlılığa mutlak olumluluk veriyor. Bu parçalanış bir yandan düşmanı yok oluşa götürürken, diğer yandan ileri insanlığı aydın, güzel günlere ulaştırabilen enerjiye kaynaklık ediyor. Yani düşmanı ve karanlığı yok ediş bir ileri aydın boyut, ileri insanlığı aydınlatma diğer bir ileri olumlu boyut olarak işlev görüyor.

Böylesi bir halkın bireyi olmak veya böylesi bir halkın mücadelesinin yanında olmak insana büyük mutluluk veriyor. Böylesi bir ayağa kalkışı sağlayabilen önderliğin, büyüklüğü önünde saygıyla eğilmek insanı yüceleştiriyor, onurlandırıyor.

Tarihin belirli kesitlerinde, insanlığı kendisiyle birlikte ileriye sıçratan eylemsel olaylara rastlanır. Bazen de eylemsel olaylar belirli çöküşleri önler. İnsanların tarihe müdahalesi, toplumsal gelişmelerin yönünü değiştirir, akışların insanlık camiasına yararlı, doğru yörüngeye çekilmesini beraberinde getirir.

Bugün dünyada yaşanan tarihsel, toplumsal bir çöküştür. İnsanlık çürümenin eşiğine getirilmiş, değerler anlamsızlaştırılmış, insanoğlunun niçin yaşadığı sorulur hale getirilmiştir. Yaratılan bütün insani değerler, sadece karalayan "süs" yazısı görülmelidir. Bütün bu değerler daha güzel puntolarla, daha kaliteli kağıtlarla, güzel baskılı kitaplar haline getiriliyor, fakat bu biçimsel güzellik öz güzelliğin önüne geçiyor. Öz güzellik kaybedilsin diye biçime çok ağırlık veriliyor. Biçimsel güzellikler de dünyayı değersizleştiren, yok oluşa götüren kesimin raflarını ve müzelerini süslüyor; onların kendisini önemli görüp göstermesine, başkalarının sırtında yükselmesine sebep teşkil ediyor.

Toplumsal çöküş ve çözülüş içten ve öz olarak yaşanırken, biçimsel güzellikler yüksek değermiş gibi gösteriliyor.

Yüksek değerlerin biçimsel güzelliği özü kaybettirirken, çöküşü ve çözülüşü beraberinde getiriyor.

İnsanlığın bu çöküş ve çözülüşüne, ilk başlarda zayıf çıksa da, bir sesin "dur" diye haykırması gerekiyor. Bir müdahalenin oluşması zorunluluk arzediyor. Bu müdahale, bu haykırış, genellikle toplumun değil de, tarihin ciddiye alabildiği "zayıf" kesimden oluşabiliyor. Bazılarının umut ettiği gibi, en güçlü olan bu müdahaleyi yapmıyor, yapamıyor. Güçlü olan, bazen içinde en büyük çürümüşlüğü taşıyor. Bu çürümüşlüğü gizlemek için dıştan biçimsel bir güçlü görülmeye ihtiyaç duyuluyor. Güçlüye, büyüğe tapınma, büyük ama zayıf karakterli özün kütleyi kapsamasıyla oluşuyor. Güçlü ve büyük görülen biçimi, içten kararlı, dıştan biçimsel erginliğe varamamış embriyon, önüne düşman alarak, çürümüşlüğün durdurulmasına veya koparıp atılmasına ilk çıkışı oluşturabiliyor.

Günümüzde yaşanan çöküş, Ortadoğu medeniyetinin daimi oluşturucu ve koruyucularından biri olan Kürt halkının müdahale ve haykırışına tekrar sahne oluyor. Kürdistan'da yeşeren bu filiz, bütün dünyayı yeşilliğe, ormana çevirecek çekirdek gücü içinde barındırıyor. Halklararası çöküş ve yıkıntıya set, soğukluğa volkan olabilmeyi müjdeliyor.

Yüzyılların baskı, esaret ve yok edişin tüketemediği Kürtlük, kendi yok oluşuna set çekerken, insanlığın çürümüşlüğüne de engel olabilecek potansiyel gücü içinde taşıdığını kanıtlayabiliyor.

Bir Kürdistan elbette kurulacaktır. Sorun sıradan bir Kürt devleti olmayıp, bir insanlık yönetimine gidiş olduğu Kürdistan önderliği tarafından öngörülüyor.

Kürdistan'da verilen mücadelenin öncü ve önderliği, 20. yüzyılın bitiminde, kendisiyle birlikte, insanlığın büyük bölümünün çöküşünü de önleyebilecek güce ulaşabilmeyi hedeflediğini ve bunda realist temellere dayandığını da gösterebiliyor.

İnsanlık davası Kürdistan davasını da içinde barındırırken, insanlık davasının atomik çekirdeğinde de PKK öncülüğünde yürütülen Kürdistan davası oluşturuyor.

Öyleyse bu davada Kürtler kadar Kürt olmayanların da emeğine, çalışmasına, fedakarlığına ihtiyaç var.

Soruna dar yanaşmayıp, herkes kendi insanlık gerçeğinden, bu gerçekliğin yaşama uyarlanmasından hareket etmeli, sonuca gitmeye çalışmalıdır.

Bu bağlamda, toplumun ileriye sıçramasından yana olan, insan olan herkesi, kimin açtığı üzerinde durmaksızın, açılan bu bayrağın altında toplanmaya çağırmak mütevazi bir arzu kabul edilmelidir. İnsanlığın çöküşüne karşı tavır alanlar, tarihe insanlık yararına müdahale edenler, bugün Kürdistan topraklarında bayrak dalgalandırıyor. Bu bayrağa sahip çıkmak, daha da yükseltmek Kürdün olduğu kadar Türkün, Arabın, Ermeninin, Farsın ve diğer bilcümle halkların da vazifesidir.

Bu davanın sahiplenilerek daha ileri boyutlara, insanlığa daha yararlı düzeylere yükseltilmesi; geliştirilerek, çeşitlendirilerek zenginleştirilmesi başta Ortadoğu olmak üzere, diğer bütün acı duyan, sorumluluk duyan halkların katkısıyla olur. Kendisinde ışık görenler, ışıklarıyla halkların kardeşliğine katkılarını sunarak, bizzat pratikte yanlarında yerlerini alırlar. Bunu bütün Ortadoğu ileri insanlarından, demokratlarından, devrimcilerinden istemek Kürt halkının doğal hakkıdır.

Kürt halkı bir yandan binyılların zulmüne isyanla ulusal haklarının kayıtsız koşulsuz desteklenmesini, diğer yandan toplumsal değerlerin oluşmasında katkının sağlanmasında herkesten somut dayanışma isteme hakkına sahiptir. Bunun bedelini öngören fedakarlığı tarih boyu ve özellikle de son yıllarda fazlasıyla gösteriyor.

Unutulmasın: Kürt halkı ve Kürdistan davasının kayıpları insanlığın kayıpları, başarıları da insanlığın başarılarıdır.

MGK'NİN DİYARBAKIR TOPLANTISI

"...TC'nin yaptığı bu toplantı ve yapacağı benzeri toplantılarla çözüm bulması imkansızlaşmıştır. Keza masalarda monolog yapılarak sorunlar çözülmez, monologların yerine bir an önce diyaloglar gereklidir. Tek taraflı toplantılarla sorunlar çözülmüş olsaydı, dünyada herkes bunu yapardı. Masaların öbür yakaları boş kaldığı sürece, sorunları zorla, zulümle halledeceğini belirtenler her gün biraz daha azraile yakınlaşmaktadırlar. TC'nin durumu bunun en iyi örneğidir..."

Berxwedan Haber Merkezi

Şırnak katliamı sonrası TC, "Gerillalar baskın yaptı" iddiasını papağan gibi tekrarlayıp dururken, son bir yıl içinde tüm basın-yayın kuruluşlarıyla savaşın psikolojik üstünlüğünü ele geçirmek için yapmadığı kalmamıştı. Şırnak katliamıyla devletin biçare olduğunu yalnız Kürdistan ve Türkiye halkları değil, bunu tüm dünya kamuoyu en açık şekilde gördü.

27 Ağustos günü Cumhurbaşkan'ı Turgut Özal'ın MGK ve Bakanlar Kurulu'nu acil olarak olağanüstü toplantıya çağırmasını çoğu çevreler önemsiz bir siyasal manevra olarak değerlendirdi. T. Özal'ın konuşması, görüşmeler ve MGK'nin bildirisinin basına yansımasına rağmen işi boğuntuya getirmek isteyen koalisyon hükümeti bakanları ve muhalefet partileri MGK'nin Kürdistan'da katliamlara devam edilmesi ve Demirel'in *"Siz bu işi halledin siyasal sorumluluğunu ben üstlenirim"* demesi "demokrasi" kavramının ve insan haklarının insanları katletmek olduğunu, koalisyon hükümetinin bir kukladan öteye bir işlevinin olmadığı gerçeğini çok çarpıcı bir şekilde ortaya koydu. Her ne kadar devletin resmi basını, MGK'nin belli kararlar aldığını iddia etse bile, MGK ve Bakanlar Kurulu gibi devletin iki kurumunun toplantısının amacı karar almak ve uygulamaya sokmaktan daha çok, devletin içindeki askeri ve yarı askeri kurumların, neden Kürdistan'daki siyasal idareyi ellerinde bulundurmak zorunda olduklarını açıklamak için yapılmış bir toplantıdır. Bu, bilgilendirme ve yapılanların "zorunluluğunu" ispatlama muhakemesi de diyebileceğimiz bir toplantı niteliğindedir. Toplantının Bakanlar Kurulu, TBMM, basın ve halka kapalı yapılması da, olayların yerel değil bölgesel ve stratejik bir öneme sahip olduğu içindir. MGK sadece TBMM'nin değil, Bakanlar Kurulu'nun ve hükümetin de üzerinde devletin en siyasal merkezi olduğu bir kez daha çok açıkça pratiksel olarak ortaya çıktı. Yıllardır devletin MGK tarafından yönetildiği belirtilmesine rağmen, "demokrasi"den dem vuranların, *"Hayır devleti hükümet yönetiyor"* tezini de böylece bir kez daha çürüttü. Koalisyon hükümeti ANAP'tan devraldığı bir çözüm paketini en kısa zamanda yerine getireceğini savunmuştu. Bölge Valisi, PKK'nin dünyanın her tarafında vurulacağını geçen Temmuz ayında açıklamıştı. Yine geçtiğimiz ay, "demokrasi"nin gerçekleşmesi için terörün ortadan kalkması gerektiğini, gerillaların ortaya çıkarılması için köy, şehir ve yerleşim alanlarına yönelik daha aktif askeri faaliyetlerin olacağına dair hükümet yetkililerinin basına yansıyan açıklamaları, geçtiğimiz son on günde Şırnak'taki katliamın belirtileri oldu.

Milli Güvenlik Kurulu, siyasal gelişmelerde senaryonun oyuncusu değil, bizzat yapımcısı ve uygulatıcı gücü olduğu geçen hafta sonundaki toplantı ve gelişmelerle çok açık bir şekilde ortaya konuldu. Hükümetin ve muhalefet partilerinin ne MGK'den hesap sormaya, ne de onun politikasını belirlemeye yasal olarak hakkı vardır. MGK bizzat hükümetin bazı bakanlarının da içinde yer aldığı, devletin karar alma ve uygulama organıdır. Bu organın cumhurbaşkanlığınca acil toplantıya çağrılması ve bilgi istenmesi, Bakanlar Kurulu'nu konuyla ilgili bilgilendirmek yerine onun yaklaşımının öğrenilmesi için düşüncelerinin sorulması, cumhurbaşkanlığının ve Bakanlar Kurulu'nun dışında Milli Güvenlik Kurulu'nun bazı iç ve dış istihbarata bağlı olarak aldığı kararların uygulama aşamasında olduğunu ispatlar. Her ne kadar hükümet ve cumhurbaşkanı arasında bazı "çelişkiler" olmuşsa bile, cumhurbaşkanının "tarihi" olarak nitelendirdiği bu toplantıdan aldığı tadı gazeteler aracılığıyla kamuoyuna gösterdi. Başbakanın konu ile ilgili soğukkanlı davranması ve herkesi böyle soğukkanlı olmaya çağırması, önemli bazı gelişmelerin saklandığının dışa vurumu olarak görmek gerekmektedir. Hükümetin ve Milli Güvenlik Kurulu'nun kamuoyunda gizlemek istedikleri en azından şimdilik iki konu olabilir: Birincisi, "ülkenin" birliği için tehlike arzeden komşu ülkelerden birine karşı gerçekleştirilmek istenen bir harekatın, devletin bünyesindeki bazı kurum ve kuruluşları tedirgin edebilir veya dış kamuoyuna yeterince anlatılamadığı için sıkıntılar çekilebilir endişesiyle gizleme ihtiyacı duyuluyor. İkincisi, Misak-ı Milli sınırları içerisinde yapılacak geniş çaplı askeri bir harekatın başarısız olacağı hesapları, keza yıllardır "bitirdik-tükettik" edebiyatlarına artık kendileri de inanmamaktadırlar, bu nedenle gizleme ihtiyacı bu ikincisi için de geçerli olabilir.

Şırnak'taki katliamın TBMM'de soruşturulması ve konuşulması siyasal bir öneme sahip değildir. Sadece TBMM değil, devletin bünyesindeki birçok kurum ve hatta Bakanlar Kurulu bile, siyasal gelişmelerde söz hakları olmadığı gibi karar verme yetkisine de sahip değildirler. MGK'nin Diyarbakır'da toplandığı gün mecliste Şırnak katliamı görüşülecekti, ancak hükümet bir kukla olduğundan ve hiçbir hükmünün geçerli olmadığından dolayı MGK meclisin bu gündemini çocukça buldu ve yaptırmadı. Bu nedenle bazı bakanlar başbakana neden böyle olduğunu, "daha önceden bizlere haber vermeliydi" demişler. "Bu durum meclisin saygınlığına gölge düşürdüğünü" belirtmişler ve peşi sıra birkaç soru sormuşlardı. Bakanlar Kurulu üyelerinin gerek başbakan ve gerekse de cumhurbaşkanına yönelttikleri bu çocukça soruların doğru cevaplarını, Şırnak'tan göç eden binlerce çocuk çok iyi biliyor. Cevabı içinde olan bu soruların sorulmasındaki maksat, karşı tarafı ve kamuoyunu yanıltmaktan başka bir anlama gelmez.

MGK'nin Diyarbakır'da cumhurbaşkanının çağrısıyla toplanması devletin biçareliğinin en iyi şekilde dışa vurumudur. Ulusal kurtuluş savaşımızın kazandığı siyasal, askeri prestij karşısında, TC'nin kaybettiği siyasal, askeri ve ekonomik tıkanıklığın göstergesi olmaktadır. MGK toplantısını Diyarbakır'da yaparak bir gövde gösterisi yapmak istedi. Ancak TC devletinde baş kalmadığı gibi, gövde de kalmamıştır. Gösterilmek istenilen gövde deşilmiş, mide ve bağırsaklar gövdeden sarkmıştır. MGK yaptığı bu toplantıda hiçbir yeni karar almamıştır. Uygulamada olan kararları bir kez daha tekrarlamış, halkımıza karşı sürdürdüğü katliamların devam edeceğini gazetelerin manşetlerine bir kez daha iri puntolarla yazdırarak psikolojik ibrenin yönünü kendilerine kaydırmayı amaçlamışlardır. Kürdistan'da TC'nin bugüne kadar hayata geçirmediği hiçbir insanlıkdışı uygulama kalmamıştır. Dünya'daki tüm ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı emperyalistlerin ve sömürgecilerin kullandığı tüm yöntemlerin bileşkesi yıllardır halkımıza ve gerillamıza karşı kullanılmaktadır. Sömürgecilerin artık uygulayacakları hiçbir şeyleri kalmamıştır, yapılan her uygulama halkımız tarafından bir direniş gerekçesi yapılarak sömürgecilerin suratlarına vurulan birer şamar olmuştur.

TC'nin yaptığı bu toplantı ve yapacağı benzeri toplantılarla çözüm bulması imkansızlaşmıştır. Keza masalarda monolog yapılarak sorunlar çözülmez, monologların yerine bir an önce diyaloglar gereklidir. Tek taraflı toplantılarla sorunlar çözülmüş olsaydı, dünyada herkes bunu yapardı. Masaların öbür yakaları boş kaldığı sürece, sorunları zorla, zulümle halledeceğini belirtenler her gün biraz daha azraile yakınlaşmaktadırlar. TC'nin durumu bunun en iyi örneğidir.

HÜKÜMETİN ADI VAR

Bir ülkede veya toplumda demokrasinin olup olmadığı konusunda bazı temel ölçüler esas alınır. Demokrasinin düzeyi ya da onun olup olmaması bu temel ölçüler aynasında daha netçe görülebilir.

Bu temel ölçülerden biri de hükümetin icraatlarıdır. Bu konuda Türkiye örneğini söz konusu ediyoruz. Türkiye'de demokrasinin olup olmadığını tartışmıyoruz. Bu çok geri bir tartışma olur. Çünkü bu noktada her şey açık, bilinmeyen yok. Demirel-İnönü hükümetinin nasıl bir iktidar biçimi olduğu da bilinmiyor değil. Ancak daha da bilinmesi gereken nokta, bu koalisyon hükümetinin bilinenin çok çok ötesinde bir kukla oluşum olduğudur. İşte bu her şeyin oldukça net göründüğü bir Türkiye gerçeğini karşımıza dikiveriyor. Türkiye tipi ülkelerde hemen her şey görüntüden ibarettir. Bunun böyle olmasına mutlak dikkat gösterilir. Yaşam sahtelikler üzerine inşa edilmişse, en önemli icraatın gerçeklerin üstüne perde çekmek olduğu doğaldır. Bunun sürdürülmesi, karşıdaki muhalefetin gücüne bağlı olur.

Türkiye oynadığı bu oyunun sonuna adım adım yaklaşıyor. Maskesi pul pul dökülüyor. Bunun içindir ki, oyunun kuralları dışına çıkıyor. Böyle olunca da yaşadığı gerçeği ele vermekten kurtulamıyor.

Demek istiyoruz ki, mevcut hükümet bir kukla ya da bir figüran bile değil. Özgürce hareket etmekten tamamen yoksundur. Nedeni de çok açık: Özgürce iktidara gelmedi. İplerinden tutulup hükümet yapılırken, ipleri de saklı tutulan sağlam direklere bağlandı. Birileri bu direklerin başında bekliyor. Ortamın havasına göre ipler gevşetiliyor ya da sıkılaştırılıyor.

Bu hükümetin iktidar olurken, demokratik reformlar vaadinde bulunduğu, yaklaşık dokuz ayını doldurmasına rağmen, bu konuda ciddi hiç bir adım atmadığı çokça söylenir. Belirttik ya, özgürlüğünden yoksun olanlar başkalarına olmayan bir şeyi vermeleri herhangi bir mantığa oturamaz. Bunun bir yerde yadırganmaması gerekiyor. Koalisyon, figüranlığını layıkıyla oynamaya çalışıyor. Oyunun asıl sahiplerinin verdiği rol gereği, yapılması gerekenleri yapıyor.

Görevi kendisine söylenenleri söylemek, kendisinden yapılması istenenleri yapmak olan bu hükümet, yine de başarısızdır. Bu bir gerçeğe işaret ediyor: Türkiye, devlet olarak başarısızdır.

Geçmişte ANAP da rejimin bir kukla sözcüsüydü. Özellikle iktidarının ilk yıllarında figüranlık rolünde başarılıydı. Rejimi maskelemeyi şu veya bu düzeyde başarıyordu. Fakat, Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği devrimci muhalefet etkinliğini yaydıkça, ANAP'ın başarı grafiği geriye doğru saymaya başladı. ANAP'ı bitiş noktasına getirdi. DYP-SHP koalisyonu bu noktada gündeme getirildi. Bu, özel savaşın kendisini yenileme, başka bir biçimde kendisini maskeleme taktiğiydi.

Bu bir yanılgıdır demeyeceğiz.

Çünkü, bundan başka bir seçenek mevcutta bulunmuyordu. Bugün bunun sonuçları şiddetlenerek ağırlaşıyor.

Demirel-İnönü hükümeti tam bir acizliği ve de gönüllü olmayan zoraki bir figüranlığı oynuyor. Bu, Başbakan Süleyman Demirel'in açıklamalarına da yansıyor. Adeta yapılmakta olan birçok şeyden haberdar olmadıklarını, bunların sorumluluğunun kendilerine ait olmadığını sezdirmek istiyor. Nitekim Şırnak olayına ilişkin hükümet yetkililerinin yaklaşımları ve bunun yansıması olan açıklamaları tam bir tezatı oluşturuyor.

Örneğin, Şırnak katliamına ilişkin Başkan APO'nun yaptığı bir açıklamada, bu olayda kendi çözümünü dayatmak hesabıyla Özal'ın da parmağının olabileceğini söylemişti. Daha sonraki günlerde, bir gazetecinin söz konusu açıklama hakkında ne düşündüğünü sorması üzerine Demirel, *"Buna cevap vermek durumunda değilim"* diyordu. Devamla, Şırnak olayının karışık bir olay olduğunu ve bu nedenle incelemeye aldıklarını açıklıyordu.

İlginçlik bununla bitmiyor. Aynı Demirel, Şırnak olayına ilişkin başka bir açıklamasında, *"Devletin verdiği bilgiler doğrudur. Devlet yanlış bilgi vermez, inanın"* diyor.

Bunları, bir ülkenin bütün politikalarından "yetkili kılınmış" bir hükümetin başbakanı söylüyor.

Sadece Türkiye'de görülebilmiş bir olay.

Dikkat edelim Demirel, hatta İnönü'nün açıklamalarında Hükümet adı geçmiyor. "Hükümet terörün üstesinden gelecek" denilmiyor. "Devlet terörün üstesinden gelecek" deniliyor. Her ne kadar kendilerinin de açıkladığı gibi sorun partiler üstü bir devlet sorunu durumuna gelmişse de, bu, koalisyon hükümetinin hiçlik gerçeğini değiştiremez.

Hükümetin sadece ve sadece adı var. Başka da hiçbir şeyde yoktur.

Nazlı Ilıcak, bundan bir-iki yıl önce, ANAP Genel Başkanı Özal'ı Pavlov'a, ANAP milletvekillerini de Pavlov'un köpeklerine benzetmişti. Sezar'ın hakkı Sezar'a verilecekse bu hükümetin de Pavlov'un köpeklerinden oluşturulduğunu söylemek gerekir.

Böyle olmasa, Demirel *"Kuzey Irak'a yönelik harekat konusunu nasıl değerlendiriyorsunuz"* sorusunu, *"Bunu değerlendirecek durumda değilim"* şeklinde cevaplamazdı. Yine yakıştırma yerinde olmasa, MGK toplantısı için Diyarbakır seçildikten sonra Demirel'e haber verilmezdi. Demirel, bu karara itirazsız uydu ve diğer bakanları da "uçağa atlayın gelin" haberiyle Diyarbakır'a getirtti.

Gerçek siyasal tabloyu saklı tutmayı amaçlayan görüntüyü aslı kabul etmek aldatıcıdır. Hükümet eleştirilir, buna karşı hükümet savunulur ve bu da demokrasi olarak sunulur. Hepsi maksatlı ve yalandır. Bir kukla oyunudur, sahnede olan ve seyirciyi uyutmayı amaçlayan.

Birçok şeyden, sokaktaki vatandaş gibi hükümet de habersiz.

Hükümetin sadece adı olmamış olsaydı, şefkat; kendisinin zıddı olan katliam olur muydu?

Bir şiir kitabı:

ATEŞİN VE GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Adnan Yücel

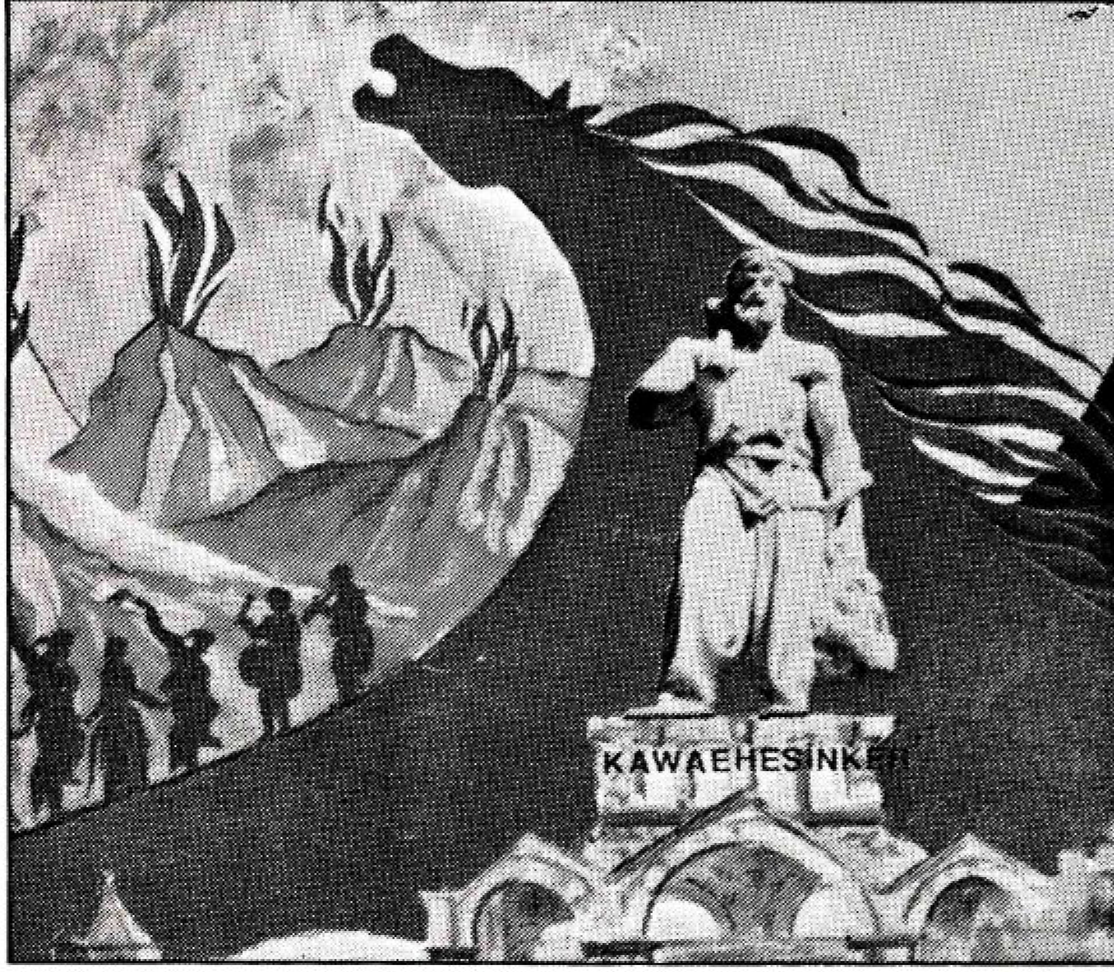
Zifiri karanlıklar kuşanmış bir öfke
Tanrılaşmış bir kralın tanrısal çocuğu
Yürüyor yeryüzüne tepeden bakarak
Bulutlardan selamsız geçip
Yıldızlardan ışıksız ve yarınsız kayarak
Babil yeşilliklerine kan püskürüp
Medya'nın ateşlerine köpük salarak
Yürüyor adım adım
Her adımda gözyaşı ve ölüm saçarak

Korkunun çevresinde kullar ve elçiler
Gözlerinde isyan korkusu ve yenilgiler
Yankılanır sesi Ninova duvarlarından
Babil'de kimin elindedir dizginler
Dağlar kimin için ses verir
Kimin için akar köpüklü nehirler
Ne Marduk ne Mazda'dır evrenin tanrısı
Yalnızca Asur için ezildi kutsal çiçekler
Böyle bilmeli tüm kullar ve köleler

Elleri başında-yaralar şehra şehradır
Gözlerinde tutuşan vadiler
Zulüm kuraklığında sahra sahradır
Zulüm kuraklığında sahra sahradır

Ah Medya-beynimin çaresiz yarası
Tanrısallığımı sarsan onur karası
İsyanı yurtlarımda bayraklaştıran
Korku nöbetlerimin iyileşmez sarası

Küd diye-Hed diye-Med diye geldiler
Bütünleşip bir anda Medya'ya dönüştüler
Sonra İskit ile-Elam ile-Babil ile
Urartu ile -Mısır ile-Pers ile
Tanrısal tahtıma gözlerini diktiler
Asur sözlerine kahkahalar savurup
Zerdüşt diye bir haine gönül verdiler

Demir kılıçlarımı tenlerinde
Sivri kargılarımı gözlerinde istediler

Duyun ey elçiler-askerler-köleler
Başımın yarası beyinden gelirmiş
Beyin yarası genç beyinler istermiş

Öyleyse Medya'dan başlansın önce
Medyalı genç kızlar ve delikanlılar
Beyinlerini sunmak için sizi beklermiş

İki nehrin arası
Baştan sona bir beyin yasıdır artık

Ne türkü söylenir aylı gecelerde
Ne zılgıt atılıp halay çekilir
Sökülen dişlerden

Dövülen döşlerden
Her gün yalnızca havarlar yükselir
Acılar tutar dağ başlarını
Pınarlar kurur
Nehirler susar
Gözyaşından seller seslenir
Her seste bir tohum öfke
Her seste bir kıvılcım isyan beslenir

İsyan büyür dağlara dağlara
Medya'da bülbül inmez bağlara
Sunulmasın tabak içinde beyinler
Ne hastalara ne sağlara
Oy havar-havar havar
İskit ve Babil demekte ne var

Yolu Medya'dan geçenin
Ölümden korkacak nesi var

Dağlarda sesler katılır düzdeki havara
Varın haber salın o kömür gözlü yara
Bir ateş gerekir yeniden-bir ateş
Zulmün karanlığını yakıp yükselen
Özgürlüğün sesini çiçekleyen bir ateş

Çekilen havarlar artık dinmelidir
Derdin çaresi yalnızca bizdedir
Korkuyu yenmenin tek yolu
Yine korkunun içinde yatan gizdedir
Ölüm düşmanın ellerindeyse
Yaşamak bizim ellerimizdedir

Bir balyoz iner nar renkli demire
Kıvılcımlar karışır damlayan tere
Boğazda düğümlenen bir oğul acısı
Fırlayıp yürekten düşer yere
Örs nereye savrulur o acıyla
Körük nereye

Bir baş için bin baş isterler
Yaşlı bir baş uğruna
Her gün iki genci kurban ederler
O baş ki sağ oldukça
Daha nice oğul-nice kız keserler

O yaşlı başa bir balyoz gerek
O balyozu tutmak için yürek gerek
Dağlarda tek tek yanan ateşlere
Harlanan demir ateşini katmak gerek
İçimde dinmeyen oğullar acısı
Gel otur yanıma
Demirin-örsün ve ateşin bacısı
İsyan ateşlerini körüklemek gerek

Ninova bir kanlı zulüm kalesidir artık
İki nehir arasında
Tüm nehirlerin korkulu belasıdır
Ve tanrılaşmış bir kral soyunun
Asur tabletlerindeki zulüm yasasıdır
Ey Firdevsi-koca şair
Bu destan bir halkın yalansız kavgasıdır

Bu belde şahinler beldesidir
İki nehir arasında bir nehir
Ki adına Medya denir
En korkulu destanlarında bile
Yalnızca ışık ve yiğitlik dillenir
Bu nasıl bir bulut ki üstümüzde
Altı nehrin ışıklı suları
Aynı bulutun yüzüyle sislenir

Zulüm yağar gökten-yalnızca zulüm
Gün düşmez nehirlerin yüzüne
Ölüm çöker yalnızca-ölüm
Daha ışımadan kararır cümle sular
Anasından düşmeden ölür dölüm
Medyalı bir demirciyim ben
Yanardağları söndürür ateş külüm
Al gülüm
Mor gülüm
Gonca gülüm
Bir oğulun ateşten gözleri uğruna
Varsın dağlarda mezarsız kalsın ölüm

Demirci Kawa derlerdi adına
Medyalı yiğitler başıydı dağlarda
Tek tek yanan ateşleri
Birleştirip Ninova'ya kaydırmakta
Zalim Dehak'sa oturmuş yatağında
Başındaki yaralara
Tabaktan gencecik beyinler çalmakta

Bütün çileler tek bir söz içindir
Demiri dövmek tavında gerektir

Tam da karlar erirken yürüdüler
İncecik derelerce süzülüp nehirleştiler
Kabarıp taştılar
Köpürüp derinleştiler
Ninova surlarında denizlere girdiler
O gün dağlardan ateşlerle inen Medler
Ninova artık yoktur dediler
Sevinç gözyaşlarını koyup taslara
Yudum yudum şarap diye içtiler

Demirci Kawa tanrısal Dehak tahtında
Elinde balyoz
İner kalkar beyin sürülen yaralı başa
Medya'dan yükselen havarlar adına
Babil'de çekilen ahlar adına
Bir daha-bir daha
İskit gözünden süzülen yaşlar adına
Elam kilerinden çalınan aşlar adına
Beyinleri çıkarılan gencecik başlar adına
Bir daha-bir daha

Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninova'dan
Zulmün karanlıklarını yırtan bir ateş
Yükselen yalımlarla dillendi özgürlük
Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına
Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan
Ateşin çevresinde halaylar kuruldu
Sevinçler süzüldü geçmiş havarlardan
O büyük günün adına "Newroz" denildi

...

Mustafa Karasu

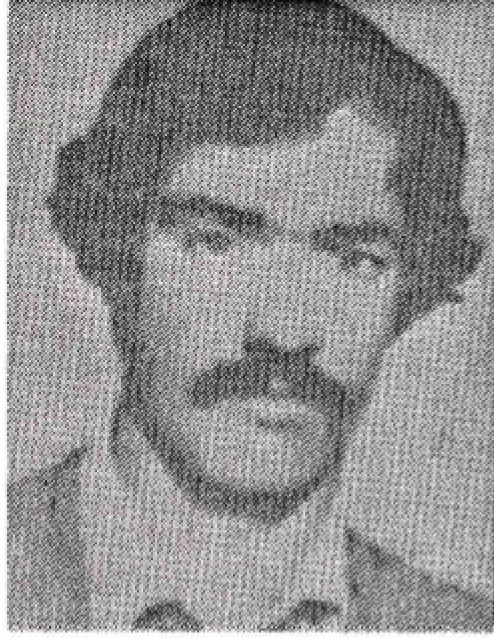
Kürt halkının ayağa kalkışını önlemek için cinayet işlemenin yeni adı Hizb-i kontra!

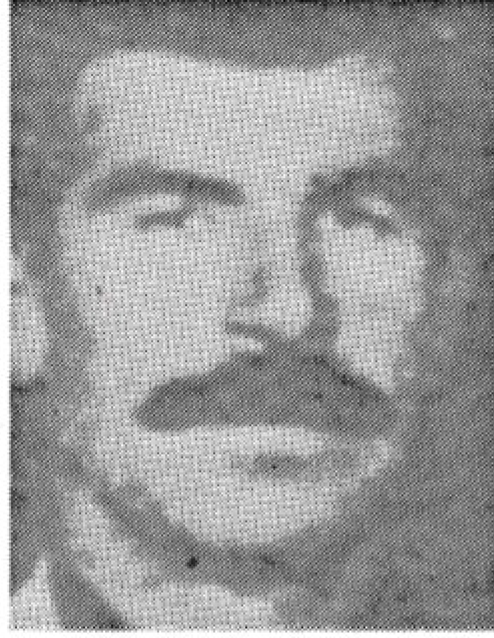
Son birkaç yıldır yurtsever devrimci mücadeleye ve halka karşı kontr-gerilla denen güçler tarafından yapılan saldırılarda onlarca insanımız yaşamını yitirdi. Bu güçlerin Özel Harp Dairesi adı altında devlet içinde örgütlü olduğu bilinmektedir. Kontr-gerilla cinayetleri 1991'li yıllarda yurtsever devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak hızla arttı. Vedat Aydın cinayeti ve sonraki katliamlar, kontra cinayetlerinin halk mücadelesini bastırmada bir yöntem olarak kabul edildiğini açıkça gözler önüne serdi. Ne var ki, cinayetler bırakalım halkın mücadelesini geriletmeyi daha da yükseltmesinin ateşleyicisi oldular. Halkımızın kolektif bilincinde sömürgeci devlete karşı var olan kininin dışa vurulmasını sağlamaktan başka bir şeye yaramadılar.

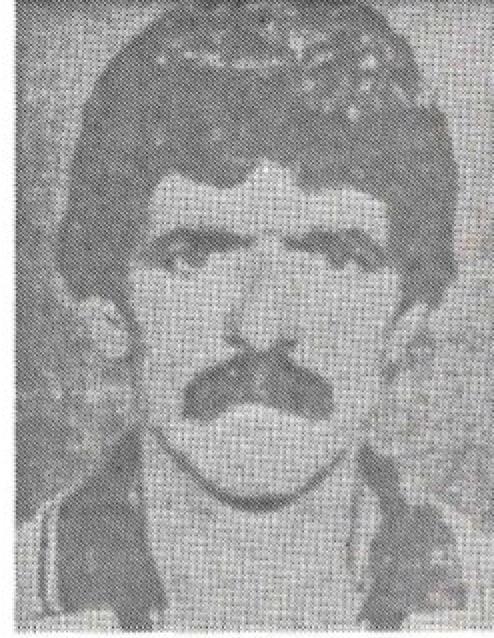
Devletin yürüttüğü özel savaşta bu yöntemlere başvurması şaşırtıcı değildir. Sömürgeci ve baskıcı güçler dünyanın her yerinde halk mücadelelerine karşı bu tür yöntemleri şöyle veya böyle kullanırlar.

Konumuz bunları anlatmak değildir. Böyle giriş yapmamızın nedeni; Kürt halkına karşı aynı yöntemle yapılan saldırılara şimdi farklı bir isim verilmeye çalışılmasıdır. Sanki farklı bir isim verilince saldırıların görüntüsü ve özü değişecektir. Biliyoruz ki, bugünkü saldırılarla, dünkü saldırılar arasında hiçbir fark yoktur. Amaç, yöntem ve sonuçları itibarıyla aynı olduğundan seçmek ve ayrı tutmak mümkün değildir. İkisi de TC'yi ve kemalizmi içine düştüğü zor durumdan kurtarmaya yönelik olan kontracılıktır.

Bu yeni cinayetlere Hizbullah etiketi takıldığı için halkımız Hizb-i kontra demektedir. Bu doğru bir nitelemedir. Çünkü, amaç halkı terörle sindirip onun gerilla ve serihildana katılımını engellemektir. Bu yönüyle 1980 öncesi işçi sınıfına, halka ve devrimcilere yönelik terörü çağrıştırmaktadır. Bu terörün devlet içindeki Özel Harp Dairesi tarafından boyutlandırıldığı bugün belgelerle açığa çıkmıştır.

Bugün süren saldırıları Hizbullah'a malletmek mümkün değildir. Eğer Hizbullah adına yapılıyorsa buna da hizbullahçılık denmez. Olsa olsa kontr-gerillayı ve devletin rolünü gizlemeye yönelik bir maskedir.

Ortadoğu'da bilinen hizbullahçılık 1979 İran İslam Devrimi'nden etkilenen ve Lübnan'da tanık olduğumuz gibi anti-emperyalist özellikleri olan radikal islamcı bir örgüttür. Yine, kimi ülkelerde kendilerine Hizbullah adı veren bu güçlerin ideoloji ve hedefleri bellidir. Amerika'ya, Batı'ya, siyonizme ve bu güçlerin ideolojik, siyasi ve kültürel değerlerini Ortadoğu'ya taşıyan kemalizme ve TC'ye düşmandır. Bunlara ABD'nin güdümündeki Arap emir ve krallıklarını da eklemeliyiz.

Kemalizme ve TC'ye düşmandır, çünkü; kemalizm ve TC Ortadoğu toplumlarına saplanmış bir Batı hançeridir. Ortadoğu toplumları içindeki emperyalist Batı ajanlığıyla, Ortadoğu halklarının tüm öz değerlerini, savunma araçlarını yıkarak halkları savunmasız ve güçsüz bırakmanın rolünü üstlenmiştir. Bugün Batı emperyalizmi Türkiye'yi köprü olarak kullanıp Ortadoğu'yu teslim almak istemektedir. Bölgede siyonizmin varlığı ve yaşaması da yine TC'ye bağlıdır. Sık sık sözü edilen köprülük esas olarak böyle görülmektedir. Yalnız bugün değil, İttihat Terakki'nin kuruluşundan bugüne kadar siyonizmin etkisi ve Ortadoğu'da Batı ajanlığı rolü söz konusudur.

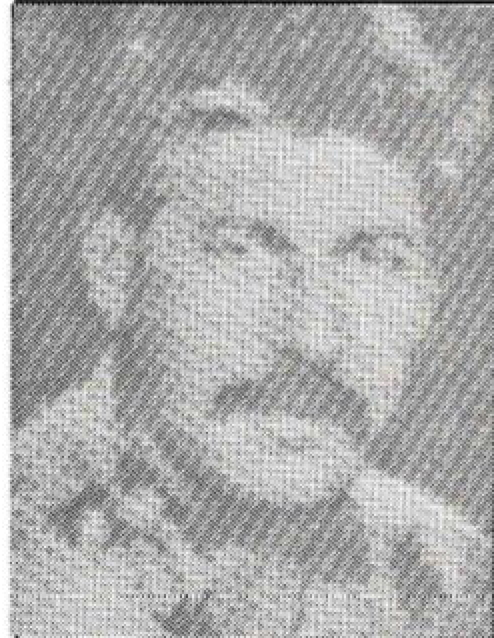
Bugün Ortadoğu halklarının bağrına emperyalizm hançeri olarak sokulmuş olan TC'nin "baş belası" yurtsever devrimci mücadeledir. TC ve resmi ideoloji kemalizmin ortaya çıkışından bugüne kadar en büyük darbeyi 1980'li yıllardan sonra yemiştir. Bunun sonucu TC büyük bir sarsıntı ve çöküntü içinde; kemalizm ise her çevre tarafından tartışılmakta ve sorgulanmaktadır. Her alandaki tabular aşınmaktadır, aşılmaktadır.

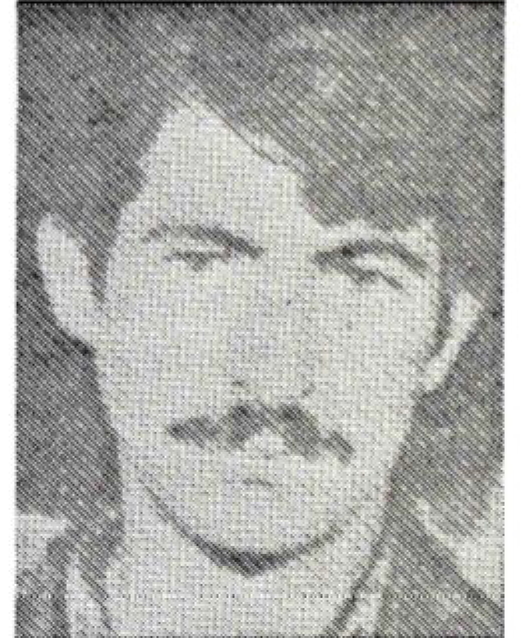
> "...Kürdistan'da Hizbullah maskesi altında yapılan kontra eylemleri ve işlenen cinayetler ise Türk sömürgeciliğini sıkışık durumdan kurtarmayı amaçlıyor. Kürt halkının sömürgeciliğe karşı ayağa kalkışını engellemeye çalışıyor. Bu konuda devlete büyük bir hizmet yapılıyor. Nitekim devletin bu cinayetleri teşvik etmesi, göz yumması, cinayet işleyenlere istihbarat sağlaması, hatta Hizb-i kontra içindeki unsurların geçekleştiremedikleri cinayetleri bizzat özel görevlilerine yaptırarak terörü artırması, Hizbullah maskesi takılan bu şebekenin ne olup olmadığını açıkça ortaya koymaktadır..."

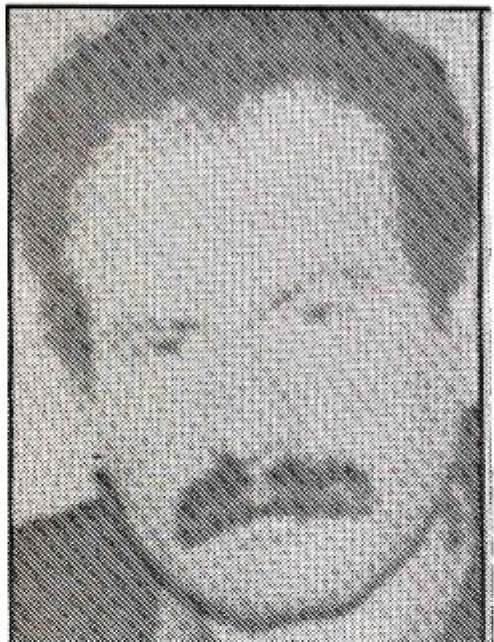
Eylül 1980 darbesi ile kendini yeniden restore ederek halkların başına bela kesilmek isteyen TC ve kemalizm; yurtsever devrimci mücadelenin devrimci çıkışıyla bu istediğini gerçekleştirememiştir. Bugün PKK'ye olan kin ve büyük düşmanlığın nedeni budur. Ortadoğu'da hayal ettiği ufukları önünde engel olmuştur. Emperyalizmin, gericiliğin ve her türlü devrimci hareketi bastırmanın üssü haline getirilmek istenen TC bu rolünü oynayamaz hale gelmiştir. Bırakalım başka yerdeki halk hareketlerini bastırmada üs ve güç olarak kullanılmayı, kendi güçlü bir halk hareketinin hedefi olmuştur.

Yukarıda belirtildiği gibi Ortadoğu'da ortaya çıkan hizbullahçılık emperyalizme, siyonizme ve kemalizme karşı ise herhalde eylemleri ile bu güçlerin uzantısı olamaz. Aksine bu güçlere karşı olduğunu tavrıyla, eylemiyle dışa vurur. Bu bağlamda Ortadoğu'da siyonizmin en güvenlir dayanağı olan TC ve kemalizmle mücadele eden halk hareketine karşı ise herhangi bir düşmanca tutuma girmez.

Kürdistan'da Hizbullah maskesi altında yapılan kontra eylemleri ve işlenen cinayetler ise Türk sömürgeciliğini sıkışık durumdan kurtarmayı amaçlıyor. Kürt halkının sömürgeciliğe karşı ayağa kalkışını engellemeye çalışıyor. Bu konuda devlete büyük bir hizmet yapılıyor. Nitekim devletin bu cinayetleri teşvik etmesi, göz yumması, cinayet işleyenlere istihbarat sağlaması, hatta Hizb-i kontra içindeki unsurların gerçekleştiremedikleri cinayetleri bizzat özel görevlilerine yaptırarak terörü artırması, Hizbullah maskesi takılan bu şebekenin ne olup olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

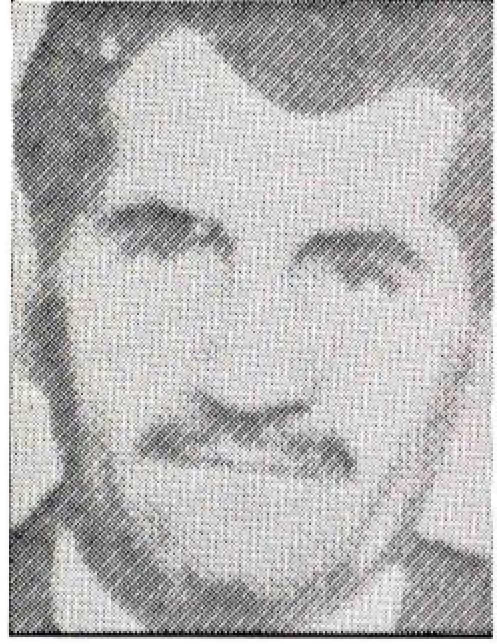
> "...Bu cinayetler sözümona Hizbullah ve din devleti kurma adına işleniyor. Bu maske ve iddia ile işlenen cinayetlerin onda biri, Kürdistan'da ve PKK'ye karşı değil de başka kesimlere yönelse, MİT'in bir kolu gibi olan basın,TV, ordu, üniversiteler, kısacası devletin tüm kesimleri, tüm 'laikler' ayağa kaldırdı. Hatta bu cinayete katılanlar, hatta uzak-yakın bulaşanlar zalimce ezilirdi. Bugünkü gibi gösterilen hoşgörünün binde biri dahi gösterilmezdi. TC'nin en hassas olduğu birinci konu Kürt konusu ise, ikincisi ise, laikliği hedefleyen radikal islamdır. Bu durum açıkça gösteriyor ki, Hizb-i kontralar devletin himayesi ve koruması altındadır..."

O halde TC'ye ve kemalizme karşı ciddi bir etkinlik gösteremeyen ama, yurtseverlere saldıran bu organizasyona Hizbullah etiketini takmak, kafaları bulandırmak ve TC'nin özel savaşını gözden kaçırmak olur. Kürt halkının mücadelesine karşı özel savaşın bir parçası olarak devreye sokulmuştur. Yurtsever halka saldıranların bir kısmının yöre insanı olması bu gerçeği değiştirmez. 1980 öncesi MHP'lilerin tümü kontrgerilla görevlisi veya devletin paralı ajanı değildi. Zaten devlet açısından olmasının gereği ve faydası da yoktu. Bu tür araçları kullanmada amaçlanan: Dikkatleri devlet üzerinden çekip halkı yanıltmak, ortaya çıkan terörün sorumluluğunu devletin üstünden atmaktır. Hatta devleti böyle bir kaos ve terör ortamında tarafsız bir güçmüş gibi piyasaya sürmektir. Bu yöntem devrimci halk hareketlerine ve birçok ulusal kurtuluş savaşına karşı farklı ad ve biçimlerle kullanılmıştır. Bu tür organizasyonların bileşimi ve yapılanması devlet için o kadar önemli değildir. Önemli olan savaşılan güce karşı devlete hizmet ve devleti koruma rolünü oynayıp oynamamasıdır. Hizbullah maskesi takılan, bir kısım yerel çevrelerin de içine sokulduğu yeni kontracılık da aynı biçimde değerlendirilmelidir.

MHP'nin yöntemi terörle halkı sindirmek ve mücadeleden uzaklaştırma oluyordu. Bugünkü eylemlerin amacı da halkı sindirme ve devletin Kürt halkı üzerindeki sömürgeciliğin devamını sağlamadır. Devletin suçlarına başka bir örtü atmadır; şimşekleri devletin üstünden başka yöne kaydırmaktır. Özcesi, çok sıkışmış olan kemalizmin ve TC sömürgeciliğinin imdadına koşmaktır. Bu nedenle bu eylemlerin sahibi Hizbullah değil, Hizb-i kontradır. Daha açıkçası devletin devreye soktuğu yeni kontracılıktır. Dikkat edilirse eskiden devletin bilinen kontracılığının işlediği cinayetlerin bir kısmı bugün Hizb-i kontra tarafından gerçekleştiriliyor. Bir kısım cinayetler farklı bir adla ortaya çıkmış bir cinayet şebekesi tarafından işlense de, kontracılığın eylem çizgisi ve amacında bir kesinti değil, bir devamlılığın olduğu görülür. Kaldı ki, devletin bilinen kontracılığı cinayetlerine her gün devam etmektedir.

Özgürlük mücadelesi hedefine ulaşana dek bu tür cinayetler ve katliamlardan vazgeçmeyecekleri biliniyor. Özcesi Hizb-i kontra cinayetleri devletin cinayetlerinin destekçisi ve parçası durumundadır. Devlet, yurtsever devrimci harekete karşı yıllarca dini kullanmak istedi. "PKK'-

liler Ermenidir, din düşmanıdır biçimindeki propagandalarla kimi insanların-insanlarımızın kafalarını bulandırmaya çalıştı. İşine geldiğinde dincidir, gericidir -Şeyh Sait'te olduğu gibi- diyerek baskı ve zulüm yapan, katliam yapan; askeri darbelere gerekçe yapan TC, bu defa dine sarılmayı kendisi için yararlı görmüştür.

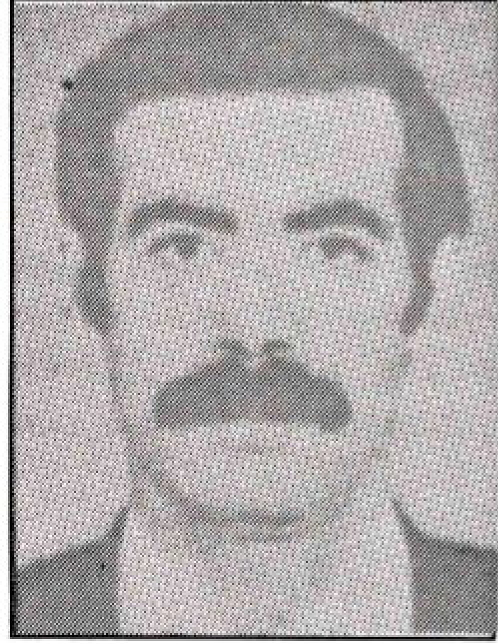

Yurtsever devrimci mücadelenin doğru yaklaşımı bu silahın ters tepmesine yol açtığı gibi devletin yüzüne takmak istediği din maskesini düşürerek TC'nin gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Halkımız camilerden çıkarak serhildanlara katıldı. Yüzlerce imam mücadelenin çeşitli sahalarında görev aldı. Onlarcası şehit düştü veya kontralarca katledildi. Ötesi dini ve tarikatçılığı, sömürgeciliğin Kürt halkı üstündeki varlığının devam etmesi için kullanan çevreler etkilerini yitirmekle kalmadı; dine inanmak ülkemizdeki sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadele etmenin gerekçesi oldu. Halkımız; bu mücadeleye katılmadan ibadet etmenin de, inanmanın da bir anlam ifade etmeyeceğini anladı.

> "...Kürt halkına karşı işlenen cinayetlere Hizbullah etiketi takmak, kafaları bulandırmak, gerçekleri gözden kaçırmak olur. TC'ye ve kemalizme; Kürtleri bilinen yöntemlerle katlederek hizmet etmek isteyenler kontr-gerilladan başka kurumlar olmaz. Yine halkı birbirine karşı kışkırtmak isteyen kontr-gerilla ve onun bağlı olduğu kurumlar olabilir..."

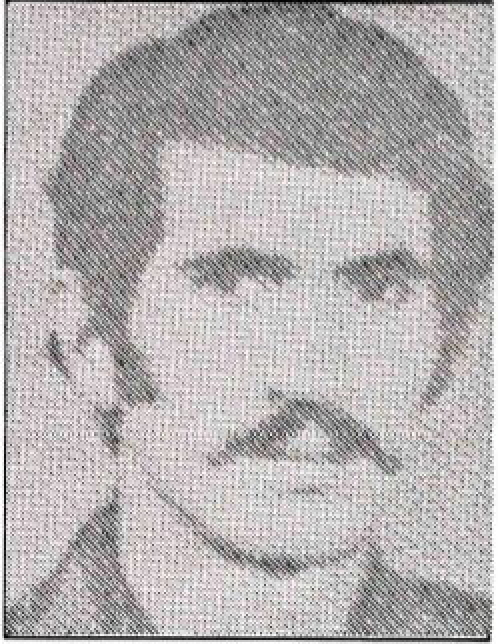
Son eylemlere Hizbullah etiketinin takılması, dinin yurtsever devrimci mücadeleye karşı, yani Kürt halkının ögürlük mücadelesine karşı kullanılmasından vazgeçilmediğini gösteriyor. Hala, halkımızın dini duyguları kullanılarak devleti ülkemizde yeniden etkin hale getirmenin umudunu taşıyanlar olduğu anlaşılıyor. Hizb-i kontra olayını ve bunun sömürgeci devletle ilişkisini bu bağlamda ele almak gerekiyor.

Bu eylemlerin diğer yönü ise provokasyon ve mücadeleyi saptırma niteliğidir. Özellikle Demirel hükümeti zamanında kendini daha net olarak göstermesi dikkat çekicidir. Kimi dindarlar yurtsever devrimci mücadeleye karşı kışkırtılmak istenebilir. Bununla, Demirel'in daha önce "sağı-solu vuruşturarak" veya bilinen deyimle "birbirine kırdırarak" toplumsal ve siyasal sorunlardan kurtulma stratejisi amaçlanmış olabilir. Yani halkla devlet arasına tampon koyarak kendini rahatlatma; sonuçta özgürlük mücadelesini ezme hayali düşünülmüş olabilir, düşünülmüştür. Nitekim 20 Ekim'den sonra bu cinayet şebekelerinin Kürt halkının başına bela edilmesi; halkı uğraştırması sözkonusu olmuştur. Özgürlük mücadelesinin tedbir geliştirmesi gereken bir olgu olarak karşımıza çıkarılmıştır. Doğaldır ki, TC her türlü olanağı ve aracı kullanarak Kürdistan üzerindeki egemenliğini devam ettirmek isteyecektir. Halkımıza yönelik sinsi bir saldırı ve taktik olsa da bunu mücadelenin bir sonucu olarak görmek gerekir. Düşmanımızın TC olduğu hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır.

Köy koruculuğu Kürdü Kürde kırdırtma ile bu rolü üstlenecekti. Beklenildiği gibi başarılı olamadı. Hizb-i kontranın, köy koruculuğunun iflas ettiği ve mücadelenin çok büyük bir gelişme gösterdiği 1991 yılında ortaya çıkması da tesadüf değildir. Herhalde devlet büyük umutlarla bu yeni kontracılığın halk üzerindeki etkisini beklemektedir.

Bu cinayetler sözümona Hizbullah ve din devleti kurma adına işleniyor. Bu maske ve iddia ile işlenen cinayetlerin onda biri, Kürdistan'da ve PKK'ye karşı değil de başka ke-

simlere yönelse, MİT'in bir kolu gibi olan basın, TV, ordu, üniversiteler, kısacası devletin tüm kesimleri, kemalistler, tüm "laikler" ayağa kalkardı. Hatta bu cinayete katılanlar, hatta uzak-yakın bulaşanlar zalimce ezilirdi. Bugünkü gibi gösterilen hoşgörünün binde biri dahi gösterilmezdi. TC'nin en hassas olduğu birinci konu Kürt konusu ise, ikincisi de laikliği hedefleyen radikal islamdır. bu durum açıkça gösteriyor ki, Hizb-i kontralar devletin himayesi ve koruması altındadır. Yani öyle radikal islamla, dinle bir ilgisi yoktur. Bazı yerlerde kendilerine Hizbullah adını veren bir çevrenin bulunması bu gerçeği değiştirmez.

Bu cinayeti işleyenlerin ve çevresindekilerin bir kısmı yerli, hatta içlerinde neye hizmet ettiğini bilmeyen inançlı ve samimi müslümanlar olsa da devletin bu şebekenin içinde örgütlü olduğu; devlet şemsiyesi altında Kürt halkının karşısına çıkarıldığı su götürmez bir gerçektir. Bu nedenle Hizb-i kontrayı devletsiz düşünmek mümkün değildir. Hizb-i kontra biçiminde karşımızda duran devlettir. Çünkü devletin himayesi altında olmayan bu nitelikteki bir cinayet şebekesini, yani Hizb-i kontrayı Kürt halkı bir saat içinde si-

> "...Emperyalizmin, kemalizmin, siyonizmin Ortadoğu halklarını savunmasız ve köksüz bırakması karşısında; yurtsever devrimci mücadele, halkımızın ve emekçi sınıflarımızın olumlu değer yargıları üzerinde yükselen devrimci değer yargıları ve mücadelesiyle dikilmektedir..."

lahla değil, tükürüğü ile boğar. Bir çocuk bile bu gerçeğin farkındadır.

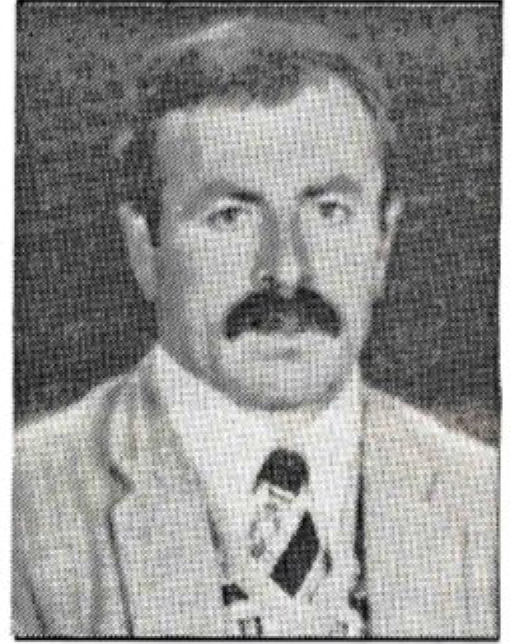
Hizb-i kontra örgütlendirilip, korunup Kürt halkına saldırtılırken din kullanılıyor, insanların inançlarına sesleniliyor. Yeni kontracılık; din alet edilerek geliştirilip ve yaşatılmak istendiğinden, devlet istese de istemese de kimi şeriat düzeni yanlıları ortaya çıkıyor. Daha doğrusu Hizb-i kontranın yaşatılması için böyle bir çevrenin oluşmasına ister istemez göz yummuluyor. Kaldı ki, rahatlıkla kontrol ettiği bir çevrenin ortaya çıkması, Kürdistan sorununun önemi dikkate alındığında TC için önemli değildir. PKK'yi saf dışı ederse, buna gücü yeterse, bunları kısa sürede tasfiye etmesi TC için kolay bir iştir. TC bu gerçeğin farkındadır. Zaten Kürt halkına karşı cinayet işleyenlerin, buna alet olanların, özcesi Kürt halkı karşısında suçlu olanların sınırlı bir çevre dışında Kürt halkı içinde etki ve varlık gösteremeyeceğini çok iyi bilmektedir. Dolayısıyla yukarıda belirttiğimiz gibi bu nitelikteki sınırlı ve kontrol edilebilir bir çevrenin oluşmasında bırakalım rahatsızlık duymayı, tersine TC bundan hoşnut olmaktadır. Çünkü yeni kontracılığın yaşatılması için bu kontracılığın devletle ilişkisini sözümona gözden kaçırabilecek böyle sınırlı bir çevreye ihtiyaç vardır. Bu olmadığı takdirde Hizb-i kontradan beklenen fayda elde edilemez. Kullanılabildiği böyle bir araçtan mahrum kalmış olur. Bunu çok iyi bildiğinden Hizb-i kontranın terörünü himayee ederek, koruyarak halk üzerindeki terörünün etkili olmasını her yolla sağlayarak, terör altında bir çevrenin oluşmasına imkan sunmaktadır.

Hizb-i kontranın terörünün artırılmasında devletin elinin olduğunu söylemek için fazla akla bile gerek yoktur. İçinde örgütlü olmakla birlikte dıştan da her türlü desteği sunmaktadır. Bu nedenle çok sınırlı, din temelli devlet kurma yanlısı bir çevre var olsa da bunu radikal islamla değil, özel savaşla bağlantılı değerlendirmek gerekir. Çünkü somut işlevi budur.

Kaldı ki, ulusal kurtuluş mücadelesinde zarar gören, çıkarları özgürlük mücadelesinin karşısında olan kimi aşiret artıkları ve çevreler dün vardı, yarın da olacaktır. Bu nedenle ulusal kurtuluş karşıtı çevrelerin yüzüne böyle veya başka bir maske takarak ortaya çıkarmak her zaman imkan dahilindedir. Bu, özgürlük mücadelesinin geliştiği her yerde görülmüştür. Ülkemizde de özgürlük mücadelesi hedefine başka yerlerde olduğu gibi bunları da aşarak ulaşacaktır.

Bir daha belirtelim ki; bu gerçekler dikkate alındığında Kürt halkına karşı işlenen cinayetlere Hizbullah etiketi takmak, kafaları bulandırmak, gerçekleri gözden kaçırmak olur. TC'ye ve kemalizme; Kürtleri bilinen yöntemlerle katlederek hizmet etmek isteyenler kontr-gerilladan başka kurumlar olmaz. Yine halkı birbirine karşı kışkırtmak isteyen kontr-gerilla ve onun bağlı olduğu kurumlar olabilir.

Halkımız Ortadoğu'da bir islam toplumudur. Çeşitli mezhepler ve dinsel topluluklar bu ülkede yaşamaktadır. Yurtsever devrimci mücadele hangi mezhepten olursa olsun her dine ve inananlara saygılıdır. İnanma ve istediği gibi ibadet etmeyi temel özgürlüklerden biri olarak görür. Dolaylı ve dolaysız hiçbir inanca ve inancın gereklerinin yerine getirilmesine baskı yapılmasını kabul etmez. Aksine hangi mezhepten ve hangi dinden olursa olsun,

istenilen biçimde ibadet edilmesi ve bunun tüm gereklerinin yerine getirilmesi için gerekli ortamın sağlanmasını demokrasi ve özgürlük anlayışının gereği sayar.

> "...Yurtsever devrimci mücadele emperyalizmin ve TC'nin istediği oyuna gelmeyecektir. Esas mücadele edeceği güçlerin ne olduğunu bilmektedir. Kendini bir hedef saptırmasına kaptırmadan, yeni kontracılığın da üstesinden gelecektir. Halkımızın ulaştığı bilinç düzeyi, sağduyusu ve kararlılığı bu yeni kontracılığı etkisiz kılacaktır. Halkımız bu sorunu aşmasını bilecektir. Tabii ki, bu kontracılığın yıldırma taktiğini ondan kaçınarak değil; onun üstüne üstüne giderek boşa çıkaracaktır. Bu tutum, kafası bulandırılan ve kandırılan unsurları da uyandırıp kendine getirecek etkili yoldur..."

Yurtsever devrimci hareket halkımızın ulusal ve dinsel köklerinden gelen olumlu değerlerinin, Batı'nın yoz ve insanlıktan çıkaran değerleri karşısında ayakta tutulmasının ve yaşatılmasının öneminin bilincindedir.

Emperyalizmin, kemalizmin, siyonizmin Ortadoğu halklarını savunmasız ve köksüz bırakması karşısında; yurtsever devrimci mücadele, halkımızın ve emekçi sınıflarımızın olumlu değer yargıları üzerinde yükselen devrimci değer yargıları ve mücadelesiyle dikilmektedir.

Bu yaklaşım ve düşüncede olan yurtsever devrimci mücadele, bugün yalnız sömürge olan ülkemizde değil, Ortadoğu'da da etkin güç durumundadır. Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadelenin ağırlıklı gücüdür. Bu nedenle kimlerin düşmanı, kimlerin dostu veya doğal müttefiki olacağı açıktır.

Yurtsever devrimci mücadelenin dine yaklaşımı her kesim tarafından bilinmektedir. Bu, taktik ve faydacı bir yaklaşım değildir. İlkesel bir yaklaşımdır. Halkımızın ve Ortadoğu halklarının düşmanlarının karşısına çıkarılması ve özgürleştirilmesinin, bu doğru, ilkesel yaklaşıma bağlı kalmakla ve bunu (sosyalizmin çözümleyici gücünü) yaratıcı biçimde yaşama geçirmekle mümkün olacağını söylemektedir. Ortadoğu'da halkların islam olmasının, eğer doğru yaklaşım gösterilirse olumsuz değil, olumlu rolde etkisinin olacağı belirtilmiştir.

Sanırız böyle bir yazının sınırları içinde konuyu bu kadarıyla da olsa anlatmak yeterlidir.

Şimdi birileri kalkacak, tek özellikleri sömürgeci devlete ve zulme karşı durmak ve halkını sevmek olan yurtseverleri vurup kaçacak; ondan sonra da kendilerine anti-siyonist, antikemalist diyecek; kendilerine islamcı diyecek. Bunlar olsa olsa TC'nin ve siyonizmin uşakları olur, zulmün yandaşı olur. Bu cinayetleri işleyenler kendilerini özdeşleştirecek bir güç arıyorlarsa, bu, Lübnan'ın Güney'indeki İsrail işbirlikçisi Güney Lübnan güçleri olabilir. Bu rol orada İsrail'e bağlı, ona hizmet ve onu koruma biçiminde oluyorsa; burada da ancak, TC'ye bağlı, ona hizmet ve onu koruma biçiminde olabilir. Somut yaşamda olan da budur.

Sonuç olarak:

Sözkonusu cinayetler karşısında yurtsever devrimci mücadele emperyalizmin ve TC'nin istediği oyuna gelmeyecektir. Esas mücadele edeceği güçlerin ne olduğunu bilmektedir. Kendini bir hedef saptırmasına kaptırmadan, yeni kontracılığın da üstesinden gelecektir. Halkımızın ulaştığı bilinç düzeyi, sağduyusu ve kararlılığı bu yeni kontracılığı etkisiz kılacaktır. Halkımız bu sorunu aşmasını bilecektir. Tabii ki, bu kontracılığın yıldırma taktiğini ondan kaçınarak değil; onun üstüne üstüne giderek boşa çıkaracaktır. Bu tutum, kafası bulandırılan ve kandırılan unsurları da uyandırıp kendine getirecek etkili yoldur. Nitekim, halkımız şimdiden kendini koruma, yani özkoruma birimleri-birlikleri oluşturmaktadır. Her cinayetten sonra cadde ve meydanlara dökülüp haykırmakta, gür sesiyle izbe köşelerindeki kontracılığın yüreğine korku salmaktadır. Zaten yapılması gereken de budur.

TC'nin Kürt halkının iradesine cevabı:

Barbarlık

Selim Ferat

Alman basınının tümüne yakını, 27 Ağustos 1992 tarihli yayınlarında, TC'nin Şırnak katliamını ve sessiz kalan dünyayı protesto amacıyla kendisini feda etmek isteyen bir Kürdü haber yaptılar. Aynı basın 26 Ağustos'ta 10.000 Kürdistanlının Bonn'da yaptığı yürüyüşe sayfalarını açmadı. Kürdistan'daki devrimci mücadelenin gerek dünyada, gerekse de bölgede uluslararası gedikler açtığı bu dönemde. TC ile en çok bağdaşan Batı dünyasının egemenleridirler. TC ise 1920'li yıllardan bu yana, Kürdistan'da yenilgisini gördüğü her tarih diliminde toplu katliamlara yönelmiştir. Geçmişteki Kürt direnişlerine dayatılan katliamlar bir ölçüde başarıya ulaşmışlardı.

Daha önceki ayaklanmalarda, önderlikler, halkın katliamını durdurmak için ya önderlik olarak düşman güçlere teslim olmuş, anlaşmış, ya iç cephedeki ihanetler yenilgilere neden olmuş, ya da başka ülkelere sığınmışlardır. Bunun böyle olmasının en temel nedenlerinden biri bu önderliklerin halka güvensizlikleriydi. Bu güvensizliğin nedenlerinden en önemlisi ise, geleneksel önderliklerin halkı örgütleyememeleriydi. Örgütlemekten kastettiğimiz; halkın isyana teşviki veya ayaklandırmak anlamına gelmemektedir. Halkın örgütlenmesi onun bizzat kendi kurumlarını oluşturarak, bu kurumları kurtuluşları için seferber etmeleridir. Kürdistan tarihinde böyle bir örgütlenme günümüzde ortaya çıkmıştır. Böylece Şırnak katliamı Kürdistan'ın diğer bölgelerinde TC'nin barbarlığına karşı daha çok kenetleşmeyi gerçekleştirmiştir. Şimdiye kadar aktif olmayan halk kesimleri ise, Kürt halkının tümünü karşısına alan TC ordularına kin duymaktadırlar.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu önderlik ise daha üst düzeyde taktiklere yönelerek, toplu bir halk taarruzunu gerçekleştirmek üzere ulusal ve uluslararası politikalar üretmektedir. Geçmiş ayaklanmalardan, askeri olarak en güçlü, düzenli orduya sahip olan ve en geniş bölgeyi kapsayan hareket Ararat hareketidir. Ararat direnişinin yenilgisini incelediğimizde, günümüzün ayrıcalıklığı ve önderliğinin belirgin yanları ortaya çıkacaktır.

Yenilgi ve direniş İbrahim Huske Telli ve İhsan Nuri Paşa

TC 1930 yılında İdil ve Beyazıt'a 10.000 askerini yığıyor, taarruzda yeniliyor. Prestiji yıkılan ordudur. TC basını tedirgindir, TC'nin beyin takımı endişelidir, çözümden yoksundur. Kürt direnişçileri TC ordusunun 7 uçağını düşürüyor. Binlerce askerini yok ediyorlar. Savaşçılar Ağrı dağının eteklerindeki mağaralara çekildiklerinde, TC sivillere saldırıyor, barbarlığını tekrar eden sömürgeci ordu sivil halkı imha ile işgali planlıyor. 5.000 ihtiyar, savunmasız kadın imha ediliyor. Van'da binlerce savunmasız Kürt Van Gölü'ne döküülüyor.

Savaşta Kürt güçleri 10.000. TC'nin asker sayısı ise 60.000 civarındadır. Ayrıca, TC katliama 100'e yakın savaş uçağı katıyor. Savaşta yenilen TC ordusunun yeniden organizesi için yüzlerce milyon lira harcanıyor. Kürt direnişçilerini tek cephede imha edemeyeceğini anlayan TC, dönemin İran yönetimi ile anlaşıyor ve 1930'un sonlarına doğru İran ordusu ile birlikte Kürt direnişçileri ablukaya almışlardır. Ararat direnişinin liderleri halkı başka bölgelere yerleştirip, savaşı sürdürmek istemektedirler. Bu konuda ayrı düşünen lider ise, Huske Telli'dir. O, güçsüz ihtiyar ve çocukları kılıçtan geçirip, geride bırakacakları köprüleri yakıp, böylece düşman ordusuna karşı son nefesine kadar savaşılmasını önermiş ve kendi ailesi ve yakınlarından bazılarını imhaya yönelmiştir. Diğer önderler, özellikle İhsan Nuri Paşa Huske Telli'yi büyük çabalar sonucu bu planından vazgeçirmişlerdir.

Sonuçta; İhsan Nuri Paşa sivil halkı da yanına alarak direniş ordusunun bir kesimiyle İran yönetimine teslim olmuştur. Huske Telli ise Ekim ayı sonunda Ararat mağaralarına sığınarak, TC ordusunun alışık olmadığı kış aylarında TC ordu birliklerine, tabiatın bu acımasız şartlarında ağır darbeler indirmeye devam etmiştir.

Ararat-Şırnak, Huske Telli ve günümüz direnişçileri

İhsan Nuri Paşa halkı yanına alarak İran'a sığındığında, düşmanın birine teslim olmuştur. Halkın genel bir isyana ve düzenli bir ayaklanmaya geçişini gerçekleştirmemiştir. Düzenli bir milis kuvveti yoktur, halk komiteleri yoktur, savaşanların demokrasisini gerçekleştiren alt yapı oluşturulamamıştır. Savaşanlar ile halkın kan bağları ruhidir, organik olarak oluşturulmamıştır. En önemlisi ise kadın evdedir, savunmasızlığa terk edilmiştir. Günümüzde ise PKK'den halk milislerine kadar bir bütün olarak halkın her düzeyinde bir örgütlenme oluşturulmuştur. Artık TC'nin Kürt halkına karşı yürüttüğü bir kirli savaşın sızabileceği bütün çatlaklıklar halk tarafından onarılmış, Kürdistan'daki önderlik, sömürgeci tüm provokasyonları ulusal ve uluslararası alanda açığa çıkaracak güçte ve bilinçtedir. Bunun içindir ki, Şırnak katliamı, Kürdistan'da imha korkusu yaymak ve kitleleri geri çekilişe zorlamak, için planlanmasına rağmen, TC tarihinin en büyük hatalarından birini yapmıştır. Bunun bir hata olarak tarihe geçmesi ise, Kürdistan'daki önderliğin oluşturduğu direniş mevzileri ve başarılı gerilla müdahalesi ve siyasal çalışması sonucunda gerçekleşmiştir. Gerilla müdahalesi ve siyasal çalışması sonucunda gerçekleşmiştir. Ararat'ta tüm eksikliklerine rağmen, sömürgeciliğin rasyonellerine boyun eğmeyen lider Huske Telli'dir. Huske Telli, halk ile toplu bir ayaklanma başaramamasına, böyle bir örgütlenmeyi öz savunma gücü olarak oluşturamamasına rağmen bir direniş odağıdır. Huske Telli temsil ettiği önderlik açısından halkının kendisinin öz gücünü oluşturma örgütsel bilincine sahip değildir. Böyle bir sosyal bilinci de yoktur. Ancak, Ararat'ta Huske Telli bir yükseliştir. İhsan Nuri ise sonuçta, bir inıştır. Günümüzde ise, gerilla ve gerillanın açtığı çepe gerisi bir yükseliş dünyası, bir de TKSP'den, İstanbul'da iskan eden, TC'nin misyonerliğini üstlenen "Kürtlere" kadar alçalan iki dünya sözkonusudur. Şırnak'tan önce ve sonra, Kürdistan'da teslimiyet vardır. Teslimiyeti yaratan ve devam edenlerle Kürt halkı özellikle Avrupa'da tüm ilişkilerini kesmelidir, onları mahkum etmelidir. Canında ve kalbinde Kürdistan'daki kurtuluş mücadelemizin sevgisi olan her Kürt, teslimiyet çizgisinde olanlara karşı amansız bir mücadele vermelidir. Unutulmamalıdır ki; düşmanın en önemli dayanaklarından biri de halkımıza ihanet eden "Kürtlerdir."

TC'nin güncel zindan politikası ve zindanın mücadele içindeki yeri

İdeolojik-politik teslimiyet ve ihanet ile özden boşaltma, başkalaşıma uğratma hedefi, TC'nin zindan politikasının özünü açıklamaktadır. Ancak bu politika, çeşitli dönemlerde farklı biçimler almış, değişik derecelerde uygulama olanağı bulmuş, farklı güç ilişkilerinin egemen olduğu koşullarda somutluk kazanmıştır.

Düşman politikasının gerçekleşme koşulları ve biçiminin farklılığı, zindanların genel mücadele içindeki yerini ve rolünü de etkilemiştir. Bu anlamda zindanların durumunu, uygulanan yöntemlerin biçimi ve derecesi bakımından birbirini izleyen dönemler temelinde özet bir inceleme yapmak gerekir ve doğru olan yöntem de budur.

Zindan sürecini, dayatılan somut politikalar ve pratiği bağlamında en genel anlamda iki döneme ayırmak mümkündür.

Bir: 1980-1984 dönemi. İki: 1984 sonrası dönem. 1984 sonrası dönem uzun ve kendi içinde belli farklılıklar içeren alt dönemlere ayrılıyor. Hem düşman politikasının aldığı biçim, hem de bizim somut durumumuz açısından. Bu alt bölümleri şöyle sıralamak mümkün:

Bir: 1984-1988 arası dönem. İki: 1988-1992 (Bu 1991'in sonları olarak da alınabilir) Üç: 1992 ve sonrası.

Şimdi bu dönemlerin özelliklerini kısaca özetleyebiliriz:

I

1980-1984 arası dönem: Bu dönemin karakteristik özelliği, ulusal imha politikası ile ulusal kurtuluş politikasının zindan gerçekliğinde odaklaşmasıdır. TC, ulusal imha ve ulusal kurtuluş mücadelesini ezmeyi, zindanları teslimiyet ve ihanet merkezleri haline getirerek başarmak amacındadır. Dolayısıyla zindanlar önemli bir muharebe alanı olarak seçiliyor ve böyle bir nitelik kazanıyor. Bu anlamda çok vahşi işkence yöntemleri eşliğinde teslimiyet ve ihanetin ısrarla dayatılması anlaşılırdır.

Vahşet eşliğinde dayatılan teslimiyet ve ihanete karşı durmak, ulus, sınıf ve insanlık adına ne varsa onları temsil etmek ve korumak zindan direnişçiliği olarak somutlanıyor. Bu, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların, Akiflerin ve diğer zindan direniş şehitlerinin kişiliğinde ve eylemlerinde ete-kemiğe bürünüyor ve doruksal ifadesini buluyor.

Bu dönemin özgün kritik tarihsel ve siyasal koşulları, zindanlara, zindan direnişçiliğine tarihsel ve mücadele açısından yaşamsal canalıcı bir rol biçiyor. Zindan direnişçiliği, bu dönemde ulusal kurtuluş mücadelesinde fiili öncülük rolünü oynuyor.

Bu, aslında özgün tarihsel koşulların kesiştiği bir dönemdir; ülkelerin tarihinde sık sık rastlanan bir durum değildir. Ülkeye dönüş ve 15 Ağustos Atılımı, genel ulusal kurtuluş mücadelesi açısından olduğu gibi zindanlar açısından da yeni bir aşamanın dönüm noktasıdır.

II

1984 sonrası dönem:

Bir: 1984-1988 arası alt dönem: Ocak 1984 direnişi ile düşmanın teslimiyet ve ihanet politikası püskürtülmüş ve teslimiyeti bir statü olarak oturtma çabası boşa çıkarılmıştır. Bu alt dönemin özelliklerini şöyle özetlemek mümkündür

TC, şiddete dayalı teslimiyet ve ihaneti hep canlı tutmuş, ancak 1984 direnişinin beş şehitle ve başarıyla sonuçlanması o güne kadar direnişlerle ve diğer çabalarla TC'nin Diyarbakır zindan politikasının teşhiri ve en önemlisi de 15 Ağustos Atılımı, onları yeniden vahşetten alıkoymuştur. Nitekim yeni tutuklanan arkadaşların tecriti, kimi zaman itirafa yönelik işkence uygulamaları da şiddet politikasından vazgeçmediklerini gösterir.

Bu alt dönem, bir geçiş sürecidir. Bir ara süreç niteliğindedir. Dengelerin kollandığı bir alt dönemdir. Bunu izleyen alt dönemin niteliğini gerilla savaşının başarı veya başarısızlığı tayin edecekti.

TC, tüm gücünü ve dikkatini gerillayı bastırma ve ezme stratejisi üzerinde yoğunlaştırmıştır.

Gerillanın esas dinamik olarak siyasal gelişmelere damgasını vurmaya başlaması doğal olarak geçici ve özgün tarihsel koşulların bir sonucu olarak belli bir dönem fiili öncülük rolü oynayan zindan direnişçiliğini ikinci plana, giderek daha geri plana düşürmüştür.

Bu alt dönem, bizim açımızdan yeniden örgütlenme ve toparlanma, yeniden yapılanma süreci niteliğindedir. Sınırlı olanaklar, yeniden toparlanma, var olan örgütsel krizi ve sorunları aşma ve çözme doğrultusunda kullanılmaya çalışılmıştır.

İki: 1988-1992 (1991 sonrası da alınabilir) alt dönemi: Bu alt dönemi rehavet süreci olarak tanımlamak doğru olacaktır sanıyoruz. Gerillanın bastırılamayışı ve tersine gelişip ülke zeminine oturtulmasının önlenemeyişi, zindanlarda sürekli bir vahşet ve fiziki imha politikasını uygulama olanaklarını büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır.

1988'de geliştirilen direnişlerle zindan politikalarının yasal çerçevesini fiili olarak epey aşındırması ve gerillanın etkilediği güç ilişkilerinin devrim lehine dönmeye başlamasıyla birlikte rehabilitasyon, zindanın doğal çürütücü, özden boşaltıcı yönü öne çıkarılmıştır.

Bu alt dönem, şiddeti dıştalamıyor.

Cezaevlerindeki koşullardan rahatsız olmuşlar, bunu kendi otorite ve kontrolleri açısından bir handikap olarak algılamışlardır. Özellikle tünel, firar girişimleri zindanlardaki otorite, disiplin ve denetim konularını gündemleştirmiştir. Dolayısıyla tünel, firar gibi olayları bahane ederek saldırmışlar; 1 Ağustos Genelgesi gibi 12 Eylül zindancılığını dayatmışlardır.

Daha sonra salt cezaevi koşullarını düzeltmek amacıyla sık sık açlık grevlerinin yapılması, devlet tarafından kullanılmış ve dolayısıyla ufukların duvarlar içine hapsedilmesi sağlanmıştır. Hiç kuşku yok ki, bu bir saptırma durumudur, bir oyalama taktiğidir.

Kısacası, 1988-1992 arası alt döneme rehavet koşulları egemen olmuş; bu, zindanların esas işlevini öne çıkararak özü boşaltıcı ve saptırıcı bir rol oynamıştır. Bu alt dönem için bir noktayı hatırlatmakta yarar var:

Zindan koşullarını tek başına rejimin istekleri belirlemiyor. İç ve dıştaki bir dizi gelişme ve en önemlisi de gerilla ve serhildanların kendisi ve etken olduğu siyasal gelişmeler ve daha bir dizi güç ilişkileri somut zindan politikasının biçimini ve pratiğini etkiliyor.

Rejim, gerçekçidir; ortaya çıkan koşullar, güç dengeleri ve öncelikler bağlamında zindanların somut yapısını amaçları doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyor.

Bir nokta daha var: Rejim, hiçbir zaman şiddetten kendiliğinden vazgeçmemiştir. İşe yaramadığı veya artık açıkça kullanamadığı noktada başka yöntemleri ve öğeleri (içten içe çürütme, zamana yaydırılmış ideolojik ve ruhsal tükeniş vb. gibi) öne çıkarmış, şiddet ve işkenceyi tehdit ve uygulama düzeyinde tutmuş, ama daha örtük ve biraz daha yumuşatılmış olarak.

1991 yılı cezaevleri süreçleri açısından çok önemli bir yıldır. Zindanın içten içe çürütücü, zamana yaydırılmış ideolojik ve ruhsal tükeniş pratiğine güçlü bir müdahalenin yapıldığı bir yıldır. Zindan Direniş Konferansı bu anlamda bir dönüm noktasıdır. Zindan süreçleri çözümlenmiş, kişilikler ve bütün yapı gözden geçirilmiş ve güçlü bir düzeltme hareketi ve partileşme süreci dayatılmıştır. Böylece ayrı bir mecrada akmaya başlayan zindanlar partinin ana mecrasından akıtılmaya çalışılmış ve sonuçta dayatılan rehabilitasyon politika ve pratikleri boşa çıkarılmıştır.

Bu anlamda zindan çıkışlı ve zindana dayalı parti dışı ve parti karşıtı tasfiyeci eğilimler ve pratikler boşa çıkarılmış ve önüne sağlam devrimci barikatlar örülmüştür.

Ayrıca 1991'in sonlarında dayatılan Eskişehir tabutlukları, elverişli koşulların kesiştiği bir ortamda kitlesel direnişler temelinde kapatılmıştır.

Ancak bu şiddet ve özden boşaltıcı koşulları iç içe kullanan zindan politikasının sonu anlamına gelmiyor. 125 ile ilgili alınan karar bu politikayı hatırlattığı gibi rehine konumumuzun altını da kalın çizgilerle çizmiştir.

Üç: 1992 ve sonrası: Bilindiği gibi, TC, seçimler ve koalisyon hükümeti ile kendini yeniledi, vitrinini değiştirdi, makyajını tazeledi. Tüm partilerin "milli mutabakat"nı da sağlayan rejim demokrasicilik demagojisiyle içte ve dışta belli bir umut yarattı. Bütün bu gelişmelerden aldığı güçle, özel savaş rejimi çok yönlü bir saldırıya geçti. Yaygın kontra cinayetlerinin yanısıra yoğun bir psikolojik savaş kampanyası başlattı. Bir yandan da ayaklanmaya karşı kendini yeniden biçimlendirdi, güç yığdı, içte ve dışta gerekli hazırlıkları yaptı.

Bütün bu yoğun çabaların güncel amacı, ayaklanma aşamasına gelmiş Kürdistan devriminin ayaklanma taktiğini boşa çıkarmaktı. "Bahar operasyonu" diye yansıtılan tedip ve tenkil hareketinin temel hedefi ayaklanma taktiğini boşa çıkarmaktı. Bunun için hedef kitle ve kitle eylemli-

Devamı 27. sayfada

TARİHTEN DERSLER

E. Xemgin

Abdülhamit ve Kürtler

İslam halifesi ve Osmanlı padişahı Abdülhamit hatıralarında, "... Rumeli'de ve bilhassa Anadolu'da Türk unsurunu kuvvetlendirmek için her şeyden evvel içimizde Kürtleri yoğurup kendimize mal etmek şarttır..." diye belirleyip duruma uygun bir politika izlemeye başladı. Böylece Kürt aşiret reislerini, dini etkinliğe sahip feodal ileri gelenlerini İstanbul'a çağırarak Yıldız Sarayı çevresinde özel bir dairede misafir edip, onlarla bizzat kendisi ilgilenerek onların sempatilerini kazanmaya çalışırken, kendini Kürtlerin babası olarak lanse ediyordu. Bunları daha da kendine bağlı hale getirmek için 1892 yılında İstanbul ve Bağdat'ta Kürt aşiret reislerinin ve ileri gelenlerinin çocuklarının okutulması amacıyla aşiret okulları açtırdı. 1895 yılında Patnos, Somaz, Toprakkale, Van, Modak ve diğer bazı Kürdistan şehirlerinde de bu okullardan açıldı. Bu okullardan mezun Kürdistan feodallerinin çocukları yedek subay rütbeleri ile kendi bölgelerinde görevlendiriliyordu.

Bir dal düşsek bin kök olup çıkarız, biz bir ölür yüzbinlerce doğarız

Abdülamit'in Alayları ve Kürtler

Osmanlı padişahı ve islam halifesi Abdülhamit'in bu girişimleri öncesinde, Osmanlı paşalarından Şakir Paşa'nın 1891 yılında ortaya attığı fikir üzerine tamamı Kürtlerden oluşan Hamidiye Alayları kurulmaya başlandı. Bu alaylar konusunda İslam Halifesi ve Osmanlı padişahı Abdülhamit düşüncelerini şöyle ifade ediyor: "... Rusya ile harp vukuunda disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilirler... Zabit ünvanı verdiğimiz Kürt ağaları ise yeni mevkileri ile övünecekler ve bir miktar zapt û rapt altına girmeye gayret edeceklerdir" diye belirlerken, General Kenan Esengin, "Kürtçülük" adlı eserinde "... Doğunun asayiş ve güvenliğini daha iyi sağlamak ve yurt içinde özellikle doğu illerimizde giderek azgınlaşan, hatta devleti yıkmaya çalışan Ermenilere karşı kullanmak..." diye belirlemede bulunur.

Yukarıda kendileri tarafından açıkça ifade edilen amaçlarla kurulan Kürt Hamidiye Suvari Alayları'na büyük oranda İslam halifeliğine bağlı sünni (şafi) mezhebine mensup Kürt aşiretleri katılım gösterirlerken, bunların arasına alevi Kürt feodallerinden bazılarının da katıldığı belirtilir. Maddi ve manevi olanaklar sağlanarak toplam 43.200 askerden oluşan Kürt Hamidiye Alayları vasıtasıyla Osmanlı devletini aktif destekleyenler ve Osmanlı devleti yönetiminden hoşnut olmayanlar olmak üzere Kürdistan halkı bir bütün olarak ikiye bölündü. Böylece Kürdistan halkının gücü ve dinamikleri parçalandı ve güçlü bir husumetin doğmasına yol açıldı. O zamana kadar Osmanlı devletine nasip olmayan Kürt halkını yine Kürt halkı aracılığı ile zapt û rapt altına alma imkanı sağlandı. Dolayısıyla Osmanlı devleti aleyhine Kürdistan alanlarından gelebilecek tehlikeler bertaraf edilmiş oldu. Bölgede Kürt halkı ile Ermeni halkının Osmanlı yönetimine karşı birleşerek isyan etmeleri imkansızlaştırıldığı gibi, Kürtler Ermeni halkının katliamında kullanılarak Ermenilere yönelik katliamların sonucu Osmanlı devleti tarafından Kürt halkının gösterilmesi olanağı sağlandı. Osmanlı yönetiminden hoşnut olmayan Kürt halkı üzerinde baskı ve göç ettirme araçları olarak kullanılan Kürt Hamidiye Alayları'nın son kalanları da Osmanlı-Rus savaşında Palandöken dağları eteklerinde Osmanlı paşalarının komutasında Rus ordularına imha ettirildi.

Diğer yandan aşiret okullarında okuyanlardan bazılarının Osmanlı oyunlarına gelmemesi ve taktiklerini boşa çıkarmaya çalışmaları üzerine 1906 yılında tüm aşiret okulları kapatıldı.

Şırnak halkımız düşmanı lanetliyor

Göç ve Kürtler

İttihat ve Terakki döneminde Kürt halkının asimile edilerek Türkleştirilmesi için "Vilayeti Şarkiye" adıyla 1908 yılında Osmanlı padişahı Reşad'a imzalattırdıkları kanunla, Osmanlı devleti yönetiminden hoşnut olmayan Kürtler Batı Anadolu'ya ve Rumeli'ye zorla göç ettirilip, bölge nüfusunun yüzde beşini geçmemek üzere ve özellikle Türk halkının yoğun olduğu alanlara yerleştirildiler. Bunların ileri gelenleri ve aşiret reisleriyle bağlantılarının kesilmesi için de Kürt feodal ileri gelenleri kontrol altında şehir merkezlerine yerleştirildiler. Asimile edilmek amacıyla bu kanuna dayanılarak zorla göç ettirilen Kürtlerin sayısı o zamanki göçmenler dairesinin resmi kayıtlarına göre 700.000 kadar olduğu belirtilir.

Tarih tekerrür ettirilmek isteniyor

Bundan yüz yıl kadar önce Osmanlı devleti yönetiminin Kürdistan alanları için politi-

Devamı 27. sayfada

Berxwedan Haber Merkezi

LÜBNAN SEÇİMLERİ

Uzun bir süreden beri ilk kez Lübnan'da halkın katılımıyla yapılan seçimde, yıllardır süren bir gelenek de resmi olarak bozuldu. Seçim sonuçlarından sonra kimi çevreler klasik önderlik kaybetti derken, kimi çevreler de parlamentoya giren bazı örgütlerin adaylarını süpriz olarak niteleyerek uluslararası durum içinde Lübnan'ın daha aktif bir role yöneldiğini belirmektedirler. Bizce önemli olmakla birlikte, bahsedilen iki durumun da yorumlanan şekliyle hem uzun vadeli, hem de beklendiği gibi bir barış ortamı yaratmadığıdır. Yıllardır parlamentoda yapılan atamalar belirli örgütlerin desteklediği çevrelerden yapılmaktaydı ve hükümeti yöneten, ancak ülkenin siyasal ve sosyal yönlendirmesini yapamayan hükümetin ise, sürekli mevcut örgütlerin otoritesi altında görülüyordu. Her örgütün bir hükümet olduğu gerçeğinin yaşandığı, her an bir çatışmanın eşiğinde olan Lübnan'da barışın sürekliliğinden bahsetmek yanılgılı olmaktadır. Suriye hükümetinin desteğiyle belli bir süredir silahların sustuğu Lübnan'da yeni parlamento seçimleri sonrası oluşan ortamın her an patlamaya hazır bir bomba olduğu da ortadır. Doğu Beyrut'un siyasal otoriteleri Dr. Semir Caca ve hala Mişhel Aun'u destekleyen güçlerin hakimiyeti altında olduğu gerçeğini ve bu güçlerin İsrail politikalarının birer devamı olma durumlarını gözönüne getirdiğimizde, kalıcı bir barıştan söz etmek olasılık dışı kalmaktadır. Yeni seçimlere karşı bu güçlerin daha şimdiden grevler başlatması, "silaha sarılırız" tehditleri gündemdeyken ve yine emperyalistlerin Suriye üzerindeki baskıları söz konusuyken bir barıştan söz etmek doğru olmadığı gibi, gerçekçi bir yaklaşım da olmamaktadır.

Yapılan seçimlerde mevcut tüm örgütlerin parlamentoya temsilci yollaması olağan dışı bir durum olmadığı gibi, yıllardır devletin sunamadığı hizmetleri halka sunan bu örgütler, zaten birer hükümet durumu arz etmekteler. Hizbullah örgütünün Dahi Mahallesi'nden Beyrut'un en işlek mahallesi Rewşe'ye kadar olan yolların tümünü asfaltlaması örneği, örgütün bir devlet gücüyle kendini kıyasladığı gerçeğini sergilemiyor mu?

Yapılan seçimlerle parlamento yenilenirken, eski parlamenterlerin muhalefete düşmesi yeni bir dönüşüm için gerekçe olmadığı gibi, eskilerin ciddi bir muhalefet içine girecek politikalar üretebilecek bir fonksiyonlarının olacağı şu ortamda düşünelemez bir durum. Çünkü yeni parlamentonun bileşimi eskisinden çok farklı olması beklenilmemelidir. Belki önemli ölçüde kendini güncele göre ayarlayabilir ancak, ayarlanma yeni politikaların üretimi anlamına da gelmemektedir. Keza yine Batı Beyrut'un siyasal örgütleri parlamentoda kendilerini temsil etmekte ve oluşan yeni parlamentoyu desteklemekteler. Öyleyse değişen bir durum yoktur. Batı Beyrut hükümeti desteklerken, Doğu Beyrutlu hıristiyan kesim eskisi gibi yine sert muhalefetliğini sürdürmektedir. Caca'nın hükümeti desteklemesi beklenemez. Caca Fransa, İsrail ve ABD politikalarının Lübnan'da temsilcisi olurken, Suriye hükümetini işgal gücü olarak görme durumu sürmektedir. Böylesi siyasal dönüşümlerin olmadığı Lübnan'da yoğun işçi grevleri Doğu Beyrut'ta hızla yayılmakta ve büyük olasılıkla grevlerin istemlerine kavuşamaması halinde, hıristiyan kesimin eskiye dönerek silah ile sorunu halletmeyi düşündüğü ve gidilen noktanın da bu olduğu tüm gelişmelerden görülmektedir.

Daha önceleri olduğu gibi, başta İsrail olmak üzere tüm emperyalist devletler seçimlerden rahatsızdırlar. Geçen yıl Lübnan ve Suriye arasında yapılan güvenlik anlaşmalarının daha genişletilerek hayata geçirilmesi ve Lübnan-Suriye birleşimini gündeme getirme olasılıklarına karşı ismi geçen devletler oldukça büyük tehdirginlikler yaşamaktadırlar. Emperyalist devletler hızla Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini istemekte ve bu yönde Suriye'ye yoğun bir baskı uygulamaktalar. Hıristiyan kesim Suriye'ye yapılan bu baskıların daha da yoğunlaştırılmasını isterken, müslüman kesim ise bundan oldukça rahatsız. Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesi halinde eskisinden daha şiddetli çatışmaların olacağı kesin. Lübnan, emperyalizmin dayatmalarına karşı daha tutarlı bir politika saptama aşamasındadır. Ve kurulan yeni hükümet de yılların verdiği tecrübelerden yola çıkarak anti-emperyalist tutumunu daha da pekiştirme durumundadır. Emperyalist devletler Lübnan'ın istikrar ve sükunete kavuşmasını istemediklerinden, Lübnan halkının siyonizmin insafına terk edilmesine çalışırlarken, Lübnan halkı Suriye hükümetinin desteğiyle istikrarını pekiştirmeyi sağlamak için yoğun bir çaba içinde. Ancak emperyalizmin güdümünde olan güçler bu durumun oluşmaması için yoğun çabalarından vazgeçmedikleri gibi, eski durumun oluşmasında ısrar etmekteler.

Ayın Gündemi...

Baştarafı 1. sayfada

mak istediği çözüm yolları sorunun çok kapsamlı olarak ele alındığını gösteriyor. Emperyalist çözüm İran'a, Suriye, Türkiye tavizler veriyor. Saddam'ı ise tam bir köşeye sıkıştırıyor, PKK'yi tamamen imha etmek istiyor. İran'ın Türkiye ile çelişkileri, Suriye'nin Türkiye ile çelişkileri biliniyor. Ve bu iki devletin hala anti-emperyalist bir çizgide oldukları görlüyor. Emperyalizm kendisi için çok tehlikeli olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek ve Ortadoğu'da Suriye ve İran'a sus payı vermek için yeni senaryolar geliştirmek istiyor. Golan tepelerinin tekrar Suriye'ye verilmek istenmesi, şiilerin çoğunlukta olduğu Irak topraklarının şiilerin denetimine verilerek İran'ın sert muhalefetinin yumuşatılmasını hedefliyor, TC aracılığıyla Talabani ve Barzani güçleri üzerinde inisiyatif sağlanarak Güney Kürdistan'ın TC kontrolüne bırakılmak istenmesi bu senaryonun ana hatlarıdır.

İran ve Suriye'ye aynı zamanda Talabani ve Barzani'yi kukla gibi oynatmanın ana nedeni PKK'nin geliştirmek istediği ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmaktır.

Son Şırnak katliamı Ortadoğu'da oynanan bu çıkar oyunlarıyla birlikte ele alınıp değerlendirildiğinde daha sağlıklı sonuçlara varılmış olur. Şırnak katliamına kadar, özellikle Newroz katliamı sonrasında Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına karşı Türkiye'de bir milli mutabakatın sağlandığını vurgulamıştık. Fakat Şırnak katliamı karşısında dünyadaki sessizlik, ulusal kurtuş savaşı karşısında yalnız ulusal bir mütabakatın değil, aynı zamanda uluslararası bir mütabaktın olduğu iyice açığa çıktı.

TC, Talabani ve Barzani ile Güney Kürdistanlı diğer aşiret reisleriyle açık ilişkiler içine girerek, "PKK'ye karşı savaşın size destek veririz" demektedir. Güneyli işbirlikçiler geleceklerini PKK'nin tasfiyesinde görmeye başladılar. TC'nin her türlü katliamlarını onaylamakla birlikte, uluslararası diplomaside ona yardımcı olmaktadırlar. Güney halkımızı PKK'ye karşı savaştırmak için TC ile birlikte "PKK-Saddam işbirliğini" işlemektedirler.

TC ve ABD, Güney'deki işbirlikçileri kullanmak için desteklerken Kürdistan halkına karşı barbarca bir savaşı yürütüyor, köyleri, kasabaları bombalıyor, her gün onlarca Kürdistanlı'yı katlediyor. "Silahla sustururum, bastırırım yok ederim" politikasının ısrarlı savunuculuğunu terk etmiyor. Ama Kürdistan halkı bu politika karşısında yılmıyor, devletin büyük saldırılarına, daha büyük karşı koyuşlarla cevap veriyor. Şırnak halkının katliama karşı gösterdiği tepki burada önem kazanıyor. Bir şehir halkı devletin insanlık dışı vahşetini protesto etmek için toptan şehri terk etmesi, dağlara veya başka kasabalara çekilmesi Kürdistan devrimi açısından yeni bir atılımdır. Bu atılımı iyi değerlendirmek, önemli sonuçlar çıkarmak, Şırnak örneğini gerekiyorsa yaygınlaştırmak anlamlıdır.

Şırnak halkının çıkışı bir direniştir. Bu direnişi sürekliliştirmek Şırnak halkına umut, cesaret vermek, ulusal ve uluslararası yardım sunmak önemlidir. TC, şehri terk etmiş Şırnak halkını aç sefil, perişan hale getirip teslim almak, tekrar Şırnak'a götürüp boyun eğdirmek ve bu ibreti alemlik durumunu bütün Kürdistanlılara göstermek istiyor.

TC'nin bu alçakça yöntemini boşa çıkarmak için Şırnak halkının onurlu direnişine yeni direnişler katmak, sorunu uluslararası alana taşırmak ve Türk halkının desteğini almak, savaşı giderek tırmandırmak önem kazanıyor.

Şırnak katliamına karşı ilk günlerde bir sessizlik yaşanmasına rağmen, uluslararası mutabakatta bir rahatsızlığın giderek belirginleşmeye başladığı görülüyor. TC, emperyalist devletlere "kısa zamanda PKK'nin işini bitiririm" sözünü vermesine rağmen son Şırnak katliamıyla TC'nin Kürt halkına karşı topyekün bir savaşa girdiği birçok çevrece kabul görülüyor. PKK ile Kürt sorununun özdeşleştiği, ikisinin ayrı düşünülemeyeceği gerçeği giderek anlaşılıyor. Bu durumun anlaşılmasıyla uluslararası sessiz mutabakattan bazı sesler çıkıyor.

Bu noktada uluslararası mutabakatın bozulması için çaba harcamak önem kazanıyor. Geçen hafta 48 İsviçre parlamenteri PKK ile TC arasında arabuluculuk yapması için İsviçre hükümetine önerge verdi. Böyle bir eğilim yaygınlaştırılabilir. Avrupa'daki bütün muhalefet partileri böyle bir eğilimin içine çekilebilir. Anti-emperyalist çeşitli çevreler, demokrat-ilerici gruplar bu eğilimin savunucuları olabilirler.

Kürdistan'da açık bir savaşın olduğunu artık herkes kabul etmiş durumdadır. Bu savaşta iki tarafın olduğu, savaşın binlere varan ölüsü, yaralısı, gazisi ortada; yıkılmış köyler ve şehirler biliniyor. Bu durum karşısında uluslararası mutabekatın daha fazla sürmesi düşünülemez. Hatta Türkiye'de sağlanan ulusal mutabekat bile bir çatlakla karşı karşıyadır.

Savaş geliştikçe, Kürdistan halkı özgürlüğü ve bağımsızlığı için ayağa kalktıkça hem ulusal hem de uluslararası mutabakat çatlayıp zayıflayacaktır. Bunun için savaşa yüklenmek, Türk ve dünya halklarını ve ilerici çevreleri aydınlatmak önem kazanıyor.

TC, kısa vadede büyük sonuçlar almak istiyor. Geniş çaplı saldırılara bunun için ihtiyaç duyuyor. 1992 Ağustos'unda psikolojik üstünlüğü yitirdiğini, gerillanın savaşta insiyatifi ele aldığını görüyor. Şırnak katliamını bunun için planlıyor. Milli Güvenlik Kurulu'nu bunun için Diyarbakır'da topluyor. Savaşta psikolojik üstünlüğü elde tutmanın önemi biliniyor. Milli Güvenlik Kurulu Diyarbakır toplantısından sonra "ezeceğiz, dağıtacağız, yurt içinde yurt dışında, her yerde vuracağız" tekerlemesini kabadayıca tekrarlaması boşça bir gösteriden başka bir şey değildir. Tekrarlananlar yılladır söyleniyor ve son toplantıdan sonraki söyleniş biçimi korkak bir kabadayının söylemini andırıyor.

Milli Güvenlik Kurulu toplantısından sonra TBMM'de bütün milletvekillerin birlik ve bütünlük palavralarını birlikte atmaları için metin imzalanması da kabadayıca bir gösteridir. Bunun hemen peşinde Botan bölgesinin havadan ve karadan bombalanması, askeri birliklerin sınırda konumlandırılması kaybedilen psikolojik üstünlüğü yeniden ele geçirme manevralarıdır.

Bir de sınırın bu tarafında çokça asker yığıp, diğer taraftan Güneyli işbirlikçilerin PKK güçlerine karşı saldırısını bekliyorlar. Güney halkının böyle bir oyuna gelmeyeceğini az buçuk seziyorlar. Bunun için "Saddam-PKK işbirliği" senaryosunu işliyorlar.

Şimdilik TC ve ABD'nin kısa vadeli politikası Talabani, Barzani ve TC güçleri ile PKK'yi imha etmek, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da uzlaşıcı bir çizgi yaratmaktır. Bunu başarabilirse misak-ı milli sınırlarını Musul ve Kerkük'e kadar genişletme ikinci taktikleridir.

Bu politikaların boşa çıkarılması için, Güney Kürdistan halkına gerçekleri anlatma, işbirlikçi güçlerin yaptıklarını sergileme, onları halk desteğinden yoksun bırakma, halkı onların safina iten davranış ve hareketlerden kaçınma, kuzeyde-güneyde bağımsızlık savaşını yükseltme, Suriye ve İran'a ABD emperyalizminin kendilerine sunduğu tavizlerin izahını iyi yapma günümüzün görevleri olarak önümüzde duruyor.

Türkiye'deki milli mutabakatın bozulması için her alanda çalışmanın yapılması, katliamların teşhir edilmesi, Türk devletinin Kürdistan halkına karşı yürütüğü savaşa, savaş aleyhtarlığı muhalefetinin geliştirilmesi, Türk halkının savaş konusunda aydınlatılması, Türk aydınlarının, ilericilerinin harekete geçirilmesi de önümüzde duran önemli bir görevdir.

Tüm bunları başarmak için, insan haklarından, demokrasiden, bir ulusun özgürlüğünden yana olanlardan çalışmalarını, çaba harcamalarını bekliyoruz.

Kürt Satrancına katılmak

Bengîn Gejbaqil

Sayın Uğur Mumcu,

28 Ağustos-3 Eylül 1992 tarihli haftalık Cumhuriyet gazetesinin Avrupa baskısında "Kürt Satrancı..." başlıklı bir yazınız çıktı. Bu yazınızda Şırnak olaylarıyla ilgili bazı gözlemler yaparak fikirler ileri sürmüşsünüz. Hemen işin başında iken bu fikirlerinizin asılsız ve yanlış olduğunu söyleyeyim. Sizin hesabınıza da bu gibi basit oyunlarla oynadığınız için çok üzüntü duyduğumu ekleyeyim. Zira ben Uğur Mumcu'yu 70'li ve 80'li yıllarda ülkemizde kalemiyle demokrasiyi koruyan, insan haklarına sahip çıkan, ezilenden yana olan araştırmacı bir şahsiyet olarak algıladım ve kendisine uzun yıllar saygı duydum. Ne var ki, yukarıda söylediğim hususlar, Kürt halkı için bahis konusu olunca sizlerde bunların hiçbirinden eser kalmıyor, bambaşka bir Uğur Mumcu olup ortaya çıkıyorsunuz. En gerici politikaları ve devlet adamlarını bile solluyorsunuz.

Adı geçen yazınızda PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Özgür Gündem gazetesinde "Şırnak'taki direnişi halkın kendisi yaptı" açıklamasını reddedip bazı olasılıklar ortaya atmaktasınız.

Birinci olasılık olarak Newroz -ki siz "Nevruz" yazıyorsunuz, bu yanlıştır- olaylarında aynı taktik uygulanmış değil miydi? Yani siz bununla Şırnak olaylarının ille de PKK tarafından yapıldığını iddia ediyorsunuz. Devlet yetkilileri de aynı senaryoyu sergiliyorlar: İlk ajitasyonlarda "PKK'nin 1.500 kişilik gerilla grubu ağır silahlarla Şırnak'ı bastığını" ileri sürdüler. "Ama güvenlik güçlerinin şehrin etrafını sardığını da eklediler" -ki bu doğrudur- "Ama gerek olaylar esnasında olsun, gerekse de olaylardan sonra olsun hiçbir PKK'lının yakalanmadığını" söylemek zorunda kaldılar. Mahalli yetkililer, Şırnak'ta hiçbir gerillanın olmadığını ağızlarından kaçırdılar. Bütün halk evlerinden çıkarılıp spor sahasına götürüldükten ve halkın Şırnak'ı terk etmesinden sonra ortada sadece korucu aşiret Tatarların kaldığı görüldü. Bilir kişiler silah parçalarının da MKE'ye ait olduklarını bu arada söylediler. Yani devlet, oynadığı bu kirli oyunu bütün gücü ve elindeki imkanlarıyla bir türlü örtbas edemezken, siz hala kuru ve akıl almaz olasılıklar ileri sürüyorsunuz, devletin suçunu örtbas etmeye çalışıyorsunuz. Peki şimdi size soruyorum: Şehir güvenlik güçleri tarafından çok sıkı bir şekilde çevrildiği halde adı geçen bu 1.500 gerilla nasıl kaçtı, ağır silahları nasıl götürdüler, ölülerini nasıl götürdüler? Yoksa Şırnak'ın zemininden ta kuzey Irak'a kadar uzanan hayali tüneller mi var dersiniz? Herhalde o kadar da gülünç duruma düşmek istemezsiniz Uğur Mumcu olarak?

Sayın Uğur Mumcu, yukarıdaki sorularıma yanıt vermek için düşünmenize ve bir faraziye uydurmanıza gerek yok. Katliamdan sonra DYP'li Şırnak İl Genel Meclisi üyesi Şahin Kadirhan'ın "Şehirde tek bir PKK gerillasına rastlanmadı" ifadesi konusunda biraz düşünürseniz daha iyi olur sanırım.

Yine Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin olaylar hakkındaki açıklamalarını yetersiz bularak yöredeki olayların içyüzü hakkında kuşkulandığını dile getirerek, "Gece meydana gelen olayları anlıyorum. Ama çatışmaların gündüz de devam etmesini anlamıyorum" demektedir. Yani Özal, "Halk haliyle direnişe geçiyor, devlet güçleri güpegündüz neden karşılık veriyor, bari bu işi gece, yani gizli yapsın" demektedir.

Ayrıca Şırnak Tugay Komutanı Tuğgeneral Mete Sayar'ın Şırnak'ı yerle bir etme yeminini de biliyorsunuz galiba?

Bakın, Özal gibi, Tugay Komutanı Tuğgeneral Sayar gibi yetkililer bile oynadıkları kirli oyunun üstünü kapatmazken, siz hala olayların PKK tarafından yapıldığının en birincil olasılık olduğunu savunuyorsunuz. Yazınızda yer alan, "Ayaklanma denemeleri bastırılınca, PKK, halkı öne sürüp, biz ayaklanmadık diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor" ifadeniz ise; İçişleri Bakanı ve Kürt halkının soykırımına damgasını basan Sezgin'in sözlerinin, yani devlet ideolojisinin tekrarıdır. Böylece devlet adamarını bile bu kirli oyunda solluyorsunuz.

Şimdi ikinci olasılık görüşünüze geliyorum. Şöyle yazmaktasınız:

"Diyelim ki, bu saldırıyı PKK yapmadı. O halde kim yaptı?

PKK içinde çıkan yeni bir grup mu? Yoksa adı şimdiye kadar duyulmamış bir başka örgüt mü?" sorularını sorduktan sonra düşüncelerinizi de şu şekilde inandırıcı kılmaya çalışıyorsunuz:

"PKK gibi örgütlerde emir-komuta zinciri bir süre sonra kopar. Kopunca, örgüt içinde lider takımına karşı olan bir grup, yeni eylemlerle kendisini kanıtlamak ister. Çeşitli örgüt ve örgüt içi fraksiyonlar arasında eylem yarışı başlar. Bu eylemleri yapan yeni örgüt ya da fraksiyon, bu eylemlerde başarılı olursa, o zaman, örgüt içinde yeni liderler belirir. Şırnak olayları Öcalan'ın ileri sürdüğü gibiyse bu olasılık PKK'nın son zamanlarda güç kaybettiğini gösterir..."

Önce şunu söyleyeyim: Devletin sahneye koyduğu kirli bir senaryoyu ille de çeşitli olasılık ve faraziyelerle zoraki başkasına yüklemek istiyorsunuz. Herhalde bu zorlamaya devleti kurtarmak pahasına katlanıyorsunuz. Resmi devlet ideolojisinin zarar görmemesi uğruna yapıyorsunuz.

1) PKK'yı içten yıkmaya, demokrasi gereği parti içinde olması gereken fikirleri karşı karşıya getirmeye çalışıyorsunuz.

2) PKK'nın artık zayıfladığını, Türk ordusuna karşı savaşamayacağını, aklınızca onu moralmen çökertmeye çalışıyorsunuz ve üçüncü olarak da "Talabani şimdi de PKK'ya karşı Türkiye Cumhuriyeti ile birlikte savaşıyor" ifadenizle de sadece PKK'yı değil, aynı zamanda bütün Kürt partilerini birbirine karşı kışkırtmak ve birbirine düşürmek için politikalar geliştiriyorsunuz. Veya Türk devletine "işte böyle yapın şöyle yapın" diyorsunuz. Bunları söylemenize gerek yok. Zaten Türk devleti bunu yıllardan beri yapıyor, ama PKK gitgide güçlendi. Ayrıca yazınızda; "PKK, şiddet yoluyla sonuç almak isteyen bir Kürt milliyetçisi terör örgütüdür" demektesiniz.

Devletin siyasi ideolojisini gözönüne geti-

Devamı 27. sayfada

Kürt Satrancına katılmak

Bengin Gejbaqil

Baştarafı 25. sayfada
rince; söyledikleriniz beni asla yadırgamaz. Çünkü devlet, haklılığını kanıtlamak için başkalarını kötülemek yolunu tercih etmektedir. Bu, devletin resmi ideolojisinin bir gereğidir.

Eğer PKK, terörist bir örgüt ise, bu dünyada eşine rastlanılmamış bir terörizm olsa gerek.

Sayın Uğur Mumcu,

Siz yıllardan beri politika sahnesinden inmeyen, ayrıca politik olarak yazan-çizen birisiniz. Politik bilince vardığınızdan bugüne kadar, politik yaşamınızda dünyadaki bütün teröristlerin ne istediklerini çok iyi bilmeniz gerekli. PKK'nın da ne istediğini çok iyi biliyorsunuzdur. Buna rağmen Ankara'da oturup, PKK'ya terörist damgasını basarsınız. Ben burada işi biraz kısa kesmek istiyorum. Eğer bir halkın yok edilmiş değerlerini (dili, kültürü, ananesi, folkloru...) geri istemek, terörizm ve milliyetçilik ise, eğer bir halk kişiliksizleştirilmiş, kendi benliğinden yok edilmiş ve bir partinin ortaya çıkıp, bu halka kişiliğini kazandırmaya çalışması terörizm ve milliyetçilik ise, eğer bir halkın ülkesi işgal edilmiş, ama insanların bu işgale karşı direnmesi terörizm ve milliyetçilik ise ve eğer bir halkın 70 yıldan beri devletin soykırımına karşı direnişe çağrılması teröristlik ve milliyetçilik ise, öyleyse PKK teröristtir, sizin PKK hakkında söyledikleriniz de doğrudur. Ne var ki, dünya tarihinde bir terör örgütünün milyonlar tarafından desteklendiği de görülmemiştir.

Yazınızda;

"Ortadoğu'nun siyasal sınırları, tıpkı 1. Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi Batılı devletlerce kum üzerinde pergel ve cetvelle çiziliyor" demektesiniz. Eğer Kürdistan'ı da bunlara dahil ediyorsanız doğru değildir. Zira Batılı devletler, Kürdistan'ın kurulmasını isteselerdi, şimdiye kadar Kürdistan çoktan kurulmuştu ve işgalci devletler de hiçbir şey diyemeyeceklerdi. Ne var ki, Kürdistan Batılı devletlerin veya işgalci devletlerin isteyip istememesiyle değil, Kürt halkının özgür iradesi ve onurlu mücadelesi ile kurulacaktır.

Sayın Uğur Mumcu,

Kürt satrancını sadece CIA, Beyaz Saray ve Pentagon oynamıyor. Kürt satrancını Türkiye Cumhuriyeti devleti, Irak, İran ve Suriye gibi işgalci devletler uzun yıllardan beri oynuyorlar. Bu satranca katılan daha nice insanlar var. Bunların içinde Uğur Mumcu'da var.

Sayın Uğur Mumcu,

Sizler bu gibi kirli oyunlara katıldığınızdan beri yüreklerden ve kafalardan silinmişsiniz. Bir halkın soykırımına karşı verilen direnişi terör ve milliyetçilikle itham ettiğiniz müddetçe zihinlerden daha da silineceksiniz. Bu silinme sadece Kürt ilerici ve demokratlarında değil, Türk ilerici ve demokratlarında da kendini gösterecek ve göstermektedir.

TARİHTEN DERSLER ...

Baştarafı 25. sayfada
kaları böyle iken, aradan uzun bir zaman süreci geçmiş ve koşullar ile politik kişilikler değişmiş olmasına rağmen, günümüzde TC devletinin Kürdistan alanları konusundaki politikaları çok büyük benzerlik ve hatta bazı alanlarda aynılık içinde olduğunu görmekteyiz.

Kürdistan alanlarında, Osmanlı döneminde Kürdistan halkı gibi devşirilmiş, ihanet içerisinde olan, maddi ve manevi çıkarları uğruna her şeylerini, ülkelerini ve halkını pazarlayacak, halkına karşı savaşacak, zulmedecek veya düşman güçlerin bu yöndeki uygulamalarını kolaylaştıracak unsurların olması TC devleti yönetimine güç verip onların bölgedeki politikalarının temel dayanaklarını oluşturmaktadır. Bu duruma uygun olarak TC hükümeti, muhalefeti, islamcı, faşist, sol geçinen kemalist "komünist" örgütlenmeleri bu dayanaklarının aracılığı ile kendilerine göre TC devletinin bölgedeki çıkarları doğrultusunda politika yapmaktadırlar. Her siyasi örgütlenmeyi kendilerine göre yapıları uygun olan Kürdistan halk kesimlerini politik çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadır. Böylece Kürdistan içi dinamikleri parçalayıp onları birbirlerine düşürmek amacıyla aşiretsel çelişkiler, kan davaları ve dini inanç olgularını kullanmaya çalışırken, Hamidiye Alayları'nın nitelikleri doğrultusunda köy koruculuğu oluşturulup, yeterli düzeyde onlardan yararlanabilmek için de alevi inancı desteklenerek örgütlenmeye çalışılırken, İslami Kürt yapısını kullanabilmek için Hizbullah ve Hizb-i kontra örgütlemesini geliştirmeye çalışmaktadır. Kürt halkını toplu katliamlarla tehdit ederlerken, sürgün, işkence, baskı, zulüm, hapishane, yağma ve talan Kürdistan halkının günlük yaşamının bir parçası haline getirildi. Kişiliksizlik, bireysellik, teslimiyet, ajanlaştırma ve ihanet Kürt halkına dayatıldı.

PKK, tarih tekerrürünü bozuyor

Buna karşın PKK önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan alanlarında gün geçtikçe enine ve boyuna gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan dinamiklerini birleştirerek yaratıcılığı ile Kürdistan tarihinde yeni onurlu ve şerefli bir dönem başlatırken, düşman güçlerin dayanıp yararlandığı bataklık alanları kurutarak, TC devleti ve yandaşlarının politik manevra alanlarını daraltmaktadır. Bu politikacıların bölgede halk desteğine varabilme amaçları ile demokratik görünmeye çalışmaları, işte Kürtçe'nin serbestleştirilmesi, basın ve yayında Kürtçe'nin kullanılmasına göz yummaları, Kürt partisi oluşturma çalışmalarının yapılması gibi söz ve vaadler yenilgilerini somutlayan tavizler olmalarına rağmen kurnazca aldatmacalardan başka bir şey değildir.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğinde elde edilen mevziler ve yaratılan değerler pazarlık konusu yapılacak, taviz verilecek derecede ucuz değildirler. Bunlar Kürdistan halkının en onurlu ve şerefli yiğit evlatlarının dirhem dirhem canları, damla damla akıtılan kanları, yetenekli beyin hucrelerinin emeği ve göz nurları ile örülerek kazanılmıştır. Onursuz ve şerefsiz hain unsurların bu değerleri pazarlamalarına hiçbir şekilde müsaade edilmeyeceği gibi, her ne gerekçe ile olursa olsun, hangi maske altında kendini gizlemeye çalışırsa çalışsın ihanet içerisinde olanların daha fazla Kürdistan'ın kutsal topraklarını kirletmeye hakları yoktur. Bunların ya ihanetlerini ya da Kürdistan'ın kutsal topraklarını terk etmeleri zorunludur. Diş düşmandan çok iç düşmanın yıkıcı olduğu bilinmektedir.

TC'nin güncel zindan politikası...

Baştarafı 24. sayfada
liği seçildi. Kitlesel katliamlar, ayaklanmaya-serîhildanlara verilen karşılık oldu.

12 Eylül'ün hemen ertesinde başlatılan sürek avı gibi baharda kitleye yönelik operasyonların sonucunda büyük çaplı tutuklamalar, işkenceler ve kırımlar gerçekleşti. Cezaevleri dolup taştı, yeni cezaevleri açıldı; DGM'ler daha ağır cezalar biçmeye başladı.

Bu noktada zindan politikası da kendini daha şiddetli olarak dayattı. Özellikle kitlesel tutuklamaların meydana geldiği alanlarda zindanlar bir toplama kampı görünümünü kazandı. Aynı zulüm ve kuşatma, tecrit, teslim alma çabaları zindanlara da taşınıldı.

Diyarbakır, Elazığ, Malatya vb. cezaevleri büyük çaplı tutuklamalara sahne olduğu için buralarda teslim almaya, pişmanlık ve itirafa dönük uygulamalar dayatılıyor. Tecrit, örgütlenme ve eğitim koşulları ve olanakları sınırlandırılmaya ve tümden yok edilmeye çalışılıyor.

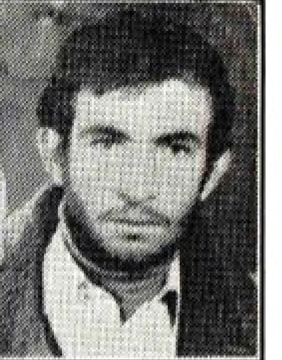
Pişmanlık Yasası da yeniden güncelleştirilerek çıkarılıyor. Teslimiyet ve ihaneti geliştirmek, gerillaya ve zindanlara yeni araçlarla dayatmak istedikleri çok açıktır.

Kürdistan'daki cezaevlerinde teslimiyet ihanet ve tecrit çeşitli biçimlerde ve araçlarla dayatılmaya çalışılırken, "eski" tutsakların bulunduğu Türkiye cezaevlerinde henüz açık şiddete dayalı bir uygulama görülmüyor. Ancak zindanların genellikle PKK tutsakları "konuk" etmesi, fiziksel imha olasılıklarını güçlendiriyor. Bu da rehineliğin başka bir boyutu oluyor. Türkiye cezaevlerinde şu anda yürürlükte olan zamana yaydırılmış ideolojik ve ruhsal tüketme, rehabilitasyon politikasıdır.

Tutsaklar, bütün bunların bilincindedirler ve Zindan Direniş Konferans çözümlemeleri temelinde yaşamı yeniden üretmeye, partileşmeyi sürekli kılmayı elden bırakmamaya çalışıyorlar.

Zindan direnişçiliği gerilla ve serîhildanlara bağlı olarak kendini biçimlendiriyor ve katılımı bu temelde yaşamaya çalışıyor!..

Adı soyadı: Hüsnü KARAGÜL
Doğum yeri ve yılı: Çorsan köyü-Varto 1960

14 Eylül 1981 tarihinde Karlıova'nın Licik köyü yakınlarında sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada yaralı olarak düşmanın eline geçmiş ve olay sonrası işkenceyle katledilmiştir.

Anısı mücadelemize ışık tutuyor

Ailesi adına kardeşi, İbrahim Karagül

Bir gerilla komutanının kaleminden

BOTAN

Botan sarp, çetin dağlarıyla, coşkun akan sularıyla ve de serin yaylalarıyla meşhurdur. Halkımız tarihinde birçok beyliklerin kurulup yıkıldığı, düşmana karşı en çok direndiği, zaptı kolay olmayan savaşın sönmediği, sıcaklığını her dönemde koruduğu ülkemizin bir bölgesidir sahibidir. Adını Botan, suyundan alır. Bir hilal gibi doğudan batıya ve güneye akan bu suyun çemberi dolu olana Botan denilmiştir. Botî aşireti esas olarak, Ertûşî aşiret konfederasyonunun bir koludur. Ertûşî konfederasyonu 12 aşiretten oluşur. Bunların yanısıra daha birçok aşiret de vardır. Botan suyu birçok su kolunun birleşmesinden oluşur. Bunlardan Çatak (Şax), Masiro, Çemê Karê, Müks, Hîzan sularının yanısıra daha birçok kaynaktan aldığı sularla Botanlaşır.

Dağları sarp ve çetindir. Ama tarihte halkımızı, bugün gerillaya analık yapan onu, bağrına alıp koruyan birer savaş kalesidir. Cûdî'ye bakalım: Gerillasıyla adını en çok duyuran dağlarımızdandır. Halk denizinde duran, bir gemiyi andıran duruşu vardır. Haşmetli olmasına haşmetlidir. Girê Hermo'suyla meşhurdur. Kêrê koluyla Seravê'ye, Kesrik'a uzanırken sarp kayalıklarında Nerduş suyuna yol vererek ve daha da besleyerek Şax kapısından Dicle'ye gönderir. Navaner alanıyla daha bir güç ve güzellik sağlar. Zirvelerinde kar bitmez yaylasıyla yaşam verir. Zirvesinde 3-4 metre kar oluşurken, hemen dibindeki Nerduş'da kar bulunmaz. Gerillalaşan ve halklaşan Cûdî, düşmanın korkulu rüyası olurken gerillanın sökülmez savaş kalesi, halkımızın ordulaştığı mekandır. Cûdî yanıbaşındaki Gabar'la kardeştir.

Gabar deyip geçilmez. Etrafı kale surları gibidir. Üstündeki sarnıçlardan anlaşılıyor ki, direnme yatağıdır. Geniş bir sahayı kaplar. Doğudan batıya günlerce alan bir uyumluluğa sahiptir. Hala bağrında onlarca köy yaşar. Fınık Kalesi'yle ve Çiyayê Bizinan'ıyla (Keçi dağı) meşhurdur. Agit yoldaşla daha da namlaştığını biliyoruz. Esas itibarıyla bir siteyi andırdığını söylersek abartılı olmaz. Kaya ve gür ormanlar iç içe geçmiş yapısı ve cadde gibi uzayan ara boşluklarıyla yürüyüşe itme kuvveti verir. Deşta Bira, Deşta Gabar birer meydan gibidir. Derşew, Karnê, Mamiroka, Zivingok, Êrê, Xûrs, Berê Mirê, Avnî-Benat, Meydin, Bertur, Şerefiye, Destlalo, Zewe, Kızılsu, Amuriye, Bîava köyleriyle iç içe ve bu köylerle kuşatılmıştır. Bir vadiyle Çirav dağından ayrılır. Araya Welatê Bûkatê girer. Welatê Bûkatê ile Umdağ arasında bol sulu güzel bir çanağı oluşturur. Ondan fazla köyle tam bir bahçedir. Çirav'ın buz gibi serin sularıyla sulanır. Çirav yaylalık, ormanlık ve sarp kayalıklıdır. Önemli bir bölümü çıplaktır. Şırnak'tan Eruh'a kadar uzanır. Metrelerce kar alır. Adından da anlaşıldığı gibi (Çirav) suyu azdır. Alttan pınarlara verir. Hemen yanıbaşında Serxwebûn'la birleşir. Bu dağ, adını gazetemizin köşesindeki dağdan alır. Gür oramanıyla çevresine yaşam verir. Hemen karşıdan Girê Nîskê'ye geçeriz. Sanki elle yapılmış toprakla yükselen ve sivrilen bir kule gibidir. Batıya doğru derin çukurlarıyla köylere uzanır. Herekol'a karşı durmaya çalışırsa da onun yanında küçük bir tepe gibi kalır. Herekol Eruh, Şırnak, Pervari kazalarının ortasında kurulmuş, üç kayayı birleştiren yan kollarıyla Botan Çayına uzanan, son derece kendinden emin ve mağrur bir dağdır. Güney ve batı cepheleri güzel ormanlıklarla gerillaya sahiplik eder. Bestler'e bakan yüzü saatlerce uzanan ve yol vermeyen bir surla çevrilidir. Ancak Deriyê Agittan ve Deriyê Doğan'dan zorlukla inilebilir. Doğu yakası yıkılmış bir şehri andırır. Buraya 10 metreden fazla kar düşer. Yazın Ağustos ayında bile burada soğukta durulamaz. Derin kuytu çukurlarında yazın dahi birkaç metre kar bulunur. Dört cepheden bir rüzgarı vardır. Rivayete göre; "Bir adama tüm ihtiyaçları verilmiş, odunu temin edilmiş, yıkılmaz sağlam bir ev yapılarak bırakılmış". Baharda ölü olarak bulmuşlar. Fakat neden öldüğünün sırrı çözülmemiş. İkinci bir kişiyi aynı şekilde denemişler, zavallı adamın tüm yiyeceği ve diğer ihtiyaçları olmasına rağmen yine ölü bulunmuş. Neden öldüklerinin sırrı yine çözülememiş. Bu kez sağır ve yaşlı bir adam bırakmışlar. Ona da ölür gözüyle bakmışlar. Fakat sağır adam bahara sağ çıkmış ve Herekol'un sırrı bu sefer çözülmüş. Meğer kışın esen şiddetli rüzgarın sesinden adamlar korkudan ölürlermiş. Sağır adam sesi duymadığından sağ kurtulmuş.

Bir kartal gibi duran ve Enver (Ahmet TEKME) yoldaşı bağrına basan Herekol-Pîro dağıyla birleşerek Bestler'i çevirir. Pîro Herekol, gerillanın bir kalesi gibidir. Gerillanın sağlam bir mevzisidir. Buralara ulaşmak için, saatlece ter dökmek gerekir. Pîro'nun Parê, Herekol'un Kêpenê yayları meşhurdur. Bu yaylanın üstünden fışkıran süt gibi akan beyaz suyun kaynağından içmek veya fışkırışını seyretmeye değer. Üstten Bestler'e bakıldığında bir ova görünümünü verir. Merga Mar gür ormanıyla yemyeşil bir bahçe gibidir. Küçük tepelikleriyle muazzam kıvrımlar oluşturur. Çok geniş oluşuyla gerillaya iyi bir manevra kabiliyetini sağlar. Gündüz çok sıcak olmasına karşın gece dağlardan esen soğuk rüzgarların etkisiyle soğuktur. Girê Sêvo, Girê Helizê, Besta Meyremê, Besta Bilizê, Besta Bikê vs. bestleriyle meşhurdur. Bahar mevsiminde tüm Bestler taşarak kollar halinde birleşerek Hêzil çayını gürleştirirler. Hêzil 8'ler grubuyla kızıllaşarak türküleşti.

Kela Memê (Kel Mehmet) dağını kuşatarak doğudan güneye bir yay çizerek ilerler. Gücünü gösterircesine sert ve coşkulu akar. Süyu az olmasına rağmen, yaz dışında geçit vermez. Buradaki yükseltisi 3000 metreye ulaşan Kela Memê boydan boya yayladır. Metrelerce kar alır. Son bahardan baharın son aylarına kadar burayı aşmak zordur. Başı dumanlıdır. Yaza doğru yaylaya çıkan zomlarla şenlenir. Yazın onbinlerce insanımız hayvanlarıyla buraya çıkarak dağa renk katarlar. Yemyeşil otları, buz gibi tatlı suları, berrak ve temiz havasıyla ve rengarenk çiçekleriyle bir parkı andırır. Bêrîvanların rengarenk giysileriyle daha bir canlılık kazanır. Tenün'den hemen hemen kopmaz. Böylece bu silsile Hêzîl'den Xakûra uzanır. Tenün dağı, Kelê dağıyla yarışma halindedir. Yüksekliğiyle, karıyla ve yaylalarıyla ve buz gibi havasıyla ve de fırtınalarıyla ondan aşağı değildir. Üzerine çıkmaya cesaret gerekir. Dolambaçlı yolları uzayıp gider. Hemen kuzeyden Kato (Çiya Kundê)-Kürt dağı batıdan doğuya bir şerit gibi uzanır. Gerillayla sarmaş dolaştır. Kaç ağaçlarıyla pek tatlıdır. Savaşmaya ve üslenmeye elverişlidir. Kato'nun her yanı yaylalarla çevrilidir. Bunlardan Meydan Cesas ve Meydan Kolya yaylaları meşhurdur. Yazın binlerce insanı kendisine çeker. Bestler'e tepeden bakar Pervari, Çatak'a sınır oluşturur. Masîro suyunu kaynaklarıyla besler. Girê Nêriya (Tekke dağı), Girê Ezmanan (Gök dağı) komşuluk yaparken, Tatreş'e paralel uzanır. Tatreş dağı Masîro'ya eşlik eder. Birçok çatışmanın yaşandığı ve gerillaya analık yaptığı bir dağdır. Bağrında taşıdığı şehitler vardır. Düşmanın da ölümcül darbeler yediği, kolay kolay zaptedemediği revaslarıyla (ışkın) meşhurdur. Mêrga Zer yaylasına güzellik katar. Bir koldan Masîro üzeri Bindarine'ye ordan Xelîlan Kato'suna bağlanır. Bu dağ (Xelîlan Kato'su) Masîro ile Şax (Çatak) suyu arasında geniş bir alanı kaplarken zozanlar diyarı olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Kaniya Zêr (Altun Pınar) pınarıyla meşhurdur. Bazı kısımları savaşta yıkılmış büyük bir kenti andırır. Hêzil ve Kaç ağacıyla süslüdür. Dört bir yanı ormanlarla kaplı ve serindir. Doğuya doğru Çilê Bûka (Gelin Taşı), Girê Hesena (Demirdağı) dağlarıyla Kurê Nazo, oradan Piling ağa ve onun yanıbaşında Mamê Mûs dağlarıyla kesintisiz uzanarak devam eder. Bu alanlar boydan boya yaylaklıktır. Feraşin yaylası bölgede meşhur olduğu gibi güzelliğini dile getiren türküleri az değildir. Yine kuzeyde Perîk dağı çevresi ve Çalyan, Nabirnav yaylaları deyip geçilmez.

Her yıl ülkenin en ücra köşelerinden binlerce insanla buralar canlanır. Dağın güney yamaçlarında otlar sararırken kuzey yamaçlarında yeni, taze yemyeşil otlar bitmeye başlar. Beyaz kar parçaları arasında görünen kadife gibi yeşillikler ve serin rüzgarları, buz gibi pınarları yaşama başka bir anlam kazandırır. Halkımızın kendisini en çok özgür hissettiği yaylalar baharda bayram yerine döner. Her biri bir seyahat köşesidir. Hakkari'nin kuzeyindeki Şerefan yayları da bir o kadar... Dağın en yüksek tepesindeki çanak gölleri etrafındaki sıralar halinde dizilmiş siyah çadırlar, yaylada koşuşan rehvan atlar ve öten keklikler, bêrîvanların kervanlar halindeki birkaç koldan yürüyüşleri yanıbaşındaki gerillayı diyardan diyara dolaştırır. Her biri bir manzara, her ressamın kolay kolay çizemeyeceği manzaralar. Bu yaylalar Gürpınar'dan Van'a kadar uçsuz bucaksız devam eder. Suyunu buralardan alan Zap nehri Hakkari'nin ortasından güneybatıya doğru bir kavis yaparak güneye doğru sarp vadilerden geçer ve dağlarla savaşarak ilerler. Burada Çukurca'yı doğudan sıkıştırarak altından geçer. Levine vadisi yaylalarında topladığı suları Marinus Kato'sundan bir boğazla aşırarak Zap'a yollar. Marinus Kato'su engebeliği ve sarplığıyla mahkumlara yataklık yapmış. Gerillanın koruyucu kalkanı gibidir. Doğudan batıya doğru uzanarak Marinus köyünü kucağına alarak Katê yaylalarında biter. Hemen ötesinde Feraşin yaylasında çıkan Xabûr suyu muazzam kıvrımlarla Çukurca-Beytüşşebap, Çukurca-Uludere'ye sınır çizerek ilerler. Burada arazi haşinleşir. Birbiriyle kesişen dağlar geçit vermez hatlar yaratır. Meydan Belek yaylasını solda bırakır. Meydan Belek yaylasında düşen çığlar vadiyi kapatırlar. Yüzyıllardan beri düşen bu çığların altında uzanan bir tünel oluşmuştur. Altı buzdolabı gibi soğuk ve serin bir rüzgar verir. Xabûr'un Güney Kürdistan çıkış kapısında Uludere vadisi başlar. Xabûr bu vadiyle Hêzil'e bağlantısını kurar. Elcan ve Bilikan Tax'la tamamlanırlar. Çukurca'da Kometa Betkar vadisiyle Zap, Xabûr arasında bir ada teşkil eder. Doğuya doğru dağ silsilesi Marok dağı, Samedarlar Hinê dağlarıyla kollar halinde Cilo'ya dayanırlar.

Cilo haşmetli ve öfkelidir. Başı sürekli karlı ve dumanlıdır. Güneyden kuzeye belli kapılar dışında yol vermez. Hemen kesintisiz Çarçel dağıyla birleşir. Her iki dağ da yükseklikleri ve çetinliğiyle birbiriyle yarışırlar. Ama Çarçel aşağıya ve doğuya doğru biraz ılımlılaşır. Gür ormanlarla gerillayı kendisine çeker. Basyan vadisiyle Basyan suyuna yol verir. Ama Basyan suyu yolculara kolay kolay yol vermez. Güzelliğine, sert akışına diyecek yoktur. Buradaki suların hiçbiri tembel olamaz. Akışlarıyla gerillaya hareket tarzı üzerine eğitmenlik yaparlar. Dağlar da öyle. Hepsinin de başı dik ve gururludurlar. Yenilmek nedir bilmezler.

Bir Govendê dağı vardır. Sanki özel surlarla çevrilmiş kale gibi alanın tek egemen gücüdür. Ancak birkaç kapıdan girilebilir. Şemdînli'nin karşı kıyısında Gostê halinin alan ve birkaç koldan çevreleyen Karker dağıyla selamlaşır. Zağros dağı Karker'e abilik yapar. Güneye, yani Metina dağına geçmek istemiyoruz. Bu birleşik coğrafya adım adım anlatılabilir. Birbirinden ayrılmaz dağ şeritleriyle bağlanırlar.

Botan'da dağlar, sular kucak kucağadır. Karşıt kuvvetler gibi biri diğerini kuşatır. Bir yerlerden kuşatma yarılır. Her biri zafer kazanmışcasına kendisinden emindir. Baharda bu sular yatağını yırtarcasına yüklenirken dağlar eriyen karlarla onlarca koldan güç verirler. Düşmana hiçbir zaman yenilmemiş bu dağlar, yöre insanını da isyankar yapmış. Botan geçmişte olduğu gibi günümüzde de mazisine yaraşırcasına isyan halindedir. Dağlar, sular, halk, gerilla ortak bir savaş cephesinde omuz omuza düşmanla tarihi bir hesaplaşma içinde. Akıyor dağlardan ovaya Dicle nehri gibi Dicle de dağları yararak ovada gürleşerek firata, ordan okyanuslaşıyor. Botan da Kürdistanlaşmak istiyor...

